

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/10 (43) • 2 Kasım 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Her alanda devrime hazırlanıyoruz!

**Türkiye Komünist İşçi Partisi
IV. Kongresi toplandı!**

İÇİNDEKİLER

Açlık grevleri kritik bir aşamada	3
Direnış sermaye devletinin açmazını derinleştiriyor.	4-5
Polis terörüne rağmen 'topyekûn direniş!'	6
"Tutsakların talepleri kabul edilmeli?"	7
Zindanlarda direnmek bir büyük devrimci gelenektir!	8
29 Ekim'de yaşananlar ve ötesi.	9
Paylaşılamayan bir cumhuriyet.	10-11
Grev hakkı grev yapılarak kazanılır.	12-13
2013 bütçesi açıklandı.	14
İzmir Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) Başkanı Bülent Çuhadar ile TCDD'nin özelleştirilmesi gündemli konuştuk!	15
TKİP IV. Kongresi toplandı!	16-21
İstanbul Etkinlik Hazırlık Komitesi Sözcüsü ile konuştuk	22-23
Ekim Devrimi, Leninist Parti diyalektiğı.	24-25
Birlik ve kardeşlik çağırısı büyüyor!	26-27
Alman kapitalist tekelleri büyürken, toplum yoksullaşıyor!	28
İşçi ve emekçiler ayakta.	29
Avrupa, işçi ve emekçi eylemleriyle çalkalanıyor.	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/10 (43) * 2 Kasım 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Zindanlar tarihi, zulmün, katliamların, baskının ve işkencenin yanı sıra direnmenin, baş eğmemenin ve ölümüne mücadelelerin de tarihidir. Özellikle bu topraklarda hapishaneler, dünden bugüne sınıflar mücadelesinin önemli birer alanı olagelmifitir.

Mücadelenin zindanlar cephesi bugün, Kürt siyasi tutsakların tamamen haklı ve meşru talepler üzerinden 12 Eylül 2012 tarihinde başlattığı açlık grevleri üzerinden bir kez daha öne çıkmaktadır.

Kürt siyasi tutsakların 50'li günleri aşan süresiz-dönüşimsüz açlık grevi, gelinen yerde kritik bir noktaya dayanmış bulunuyor. Burjuva medyanın tüm karalama ve çarpıtma çabalarına, sermaye devletinin kamuoyu desteğıne yönelik uyguladığı azgın polis terörü ve baskılara rağmen kararlı bir şekilde devam eden açlık grevleri her geçen gün öne çıkmakta, giderek toplumun gündeminde önemli bir yere oturmaktadır. Fakat Kürt siyasi tutsaklarının zindan direnişinin kazanımla sonuçlanması, direnişle eylemli dayanışmanın büyümesi ve geniş kitleler tarafından sahiplenilmesi ile mümkün olacaktır. Önümüzdeki kritik günler bu açıdan en etkili bir şekilde değerlendirilmeli, tutsakların direnişi dışarıda büyütülmeli ve geniş emekçi yığımlarına mal edilebilmelidir.

Başta sınıf devrimcileri ve toplumun ilerici-devrimci kesimleri haklı ve meşru talepler üzerinden yükselen zindan direnişine bu sorumlulukla yaklaşmalı, bu çerçevede vakit kaybetmeksizin direnişteki Kürt siyasi tutsaklarla eylemli dayanışmayı büyütülmelidir.

Komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle gerçekleştirilecek olan kitle etkinliklerine sayılı günler kaldı. 3 Kasım'da İzmir'de gerçekleştirilecek olan etkinlikle başlayacak olan sürecin her açıdan başarılı geçmesi için geri kalan zaman diliminin en verimli şekilde değerlendirilmesi gerekiyor. Sınıf devrimcileri bu kısa zaman dilimini, etkinliklerin

duyurusundan teknik hazırlığına, kitle katılımından programına kadar boşluk bırakmadan örebilmesi elde edilecek sonucu da belirleyecektir.

Buradan bir kez daha tüm okurlarımızı ve sürece emek katan dostlarımızı etkinlik hazırlıklarına daha etkin bir çabayla katılmaya çağırıyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Yüksek Öğrenim Kurumu'nun (YÖK) 31. kuruluş yıldönümü bu yıl da öğrenci gençliğin protestolarına sahne olacak. Gençlik çeşitli eylem ve etkinliklerle YÖK düzenini, ticari eğitim uygulamalarını protesto edecek ve özgürlük-gelecek taleplerini haykırarak.

Tüm okurlarımızı 6 Kasım'da alanlara çıkmaya ve öğrenci gençliğin taleplerini sahiplenmeye çağırıyoruz.

25. YIL / DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

İşçilerin birliğı halkların kardeşliğı etkinliğinde buluşalım!

İzmir: 3 Kasım Cumartesi
Saat: 19.00
İsmet İnönü Kültür Merkezi / Fuar
İrtibat tel: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

◆Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Şair Mehmet Özel
-Yazar Volkan Yaraşır
-Mamak İKE Müzik Topluluğı
-Duvara Karşı Tiyatro Topluluğı

Ankara: 11 Kasım Pazar
Saat: 13.00
Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay
Kokteyl Salonu
(Kurtuluş Parkı İçi)
ankarabilirlikkardeslik@gmail.com

◆Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Grup Günyüzü
-Mamak İKE Müzik Topluluğı
-Ve Sanat Tiyatro Topluluğı

İstanbul: 18 Kasım Pazar
Saat: 16.00
Caferaga Spor Salonu
İrtibat tel: 0 531 439 05 53
birlikkardeslik@yahoo.com

◆Katılımcılar:
-Mikail Aslan
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Tanyeri Şiir Topluluğı
-Mamak İKE Müzik Topluluğı
-Kafkas Halk Dansları Topluluğı

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Açlık grevleri kritik bir aşamada...

Kürt siyasi tutsakları ile eylemli dayanışmayı büyütelim!

Kürt sorunu, gerek bölgesel planda yaşanan güncel gelişmelere dayalı olarak, gerekse Kürt halkının son dönemde yükselttiği mücadele üzerinden öne çıkmakta, Türkiye'nin politik süreçlerinde ağırlığını her geçen gün daha da fazla hissettirmektedir.

Özellikle Ortadoğu'da yerleşik dengeleri sarsan emperyalist müdahaleler ve bölgesel planda yaşanan toplumsal çalkantılar dolaysız olarak Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi üzerinde yeni etki alanları yaratmakta, tarihsel olarak dört parçaya bölünmüş Kürdistan topraklarındaki dinamikleri harekete geçirmektedir. Ortadoğu'da önce fiili olarak şekillenen Güney Kürdistan süreci ve bugün Suriye'de inisiyatifi ele alan Kürt hareketlerinin ilan ettiği özerklik, bu yeni tarihsel dönemin iki olgusu olarak karşımızda durmaktadır.

Kürt halkının bölgesel planda elde ettiği bu kazanımların Türk sermaye devletinin türlü zorbalıklarla on yıllardır işgal altında tuttuğu Kuzey Kürdistan coğrafyasında da etki yaratması kaçınılmaz olacaktır. Zira son süreçte elde edilen yeni kazanımların verdiği moral üstünlükle birlikte Kürt hareketi, gerek kapsamlı gerilla eylemleri ile gerekse toplum çapında etki alanı yaratmayı hedefleyen politik kitle gösterileri ile bu kazanımları korumak ve geliştirmek hedefindedir. Önümüzdeki dönem içerisinde Kürt halkının eşitlik ve özgürlük temelinde geliştirdiği mücadelenin Kürt sorununu toplumun gündemine daha belirgin bir şekilde taşıyacağından, Kürt özgürlük mücadelesini bölgesel planda daha etkin kılacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Türk sermaye devletinin derinleşen aczi

Öte yandan, birbiri ile ilişki ve etkileşim içerisinde ilerleyen bu gelişmeler, Türk sermaye devletinin açmazlarını da her geçen gün derinleştirmektedir. Bütün bu yaşananlar karşısında acze düşen sermaye devleti her geçen gün saldırganlaşmakta, geleneksel inkar ve imha politikaları ile, gelişen hareketin önünü alma telaşındadır. Yaşanan güncel gelişmeler karşısında gemi azya alan sermaye devleti gerillaya dönük imha saldırılarıyla, Kürdistan topraklarına yağdırdığı bombalarla, ırkçı-şoven provokasyonlarla Kürt halkının son dönemde elde ettiği kazanımları boğmayı amaçlamaktadır.

Fakat bu kez işi hiç de kolay değildir. Zira karşısında gerek bölgesel planda yeni kazanımlar elde etmiş, gerekse etkili gerilla eylemleri ile moral üstünlüğü ele almış bir Kürt hareketi bulunmaktadır. Ayrıca gelinen yerde hak kırıntılarıyla ya da açılım aldatmacalarıyla oyalayamayacakları bir Kürt halkı bulunmaktadır.

Öyle ki, sermaye devletinin düne kadar Kürt açılımı, Oslo görüşmeleri vb. hamleler üzerinden devreye soktuğu oyalama taktiği ve Kürt hareketini geri bir noktaya itme manevraları sonuç yaratmamış, tersine her geçen gün gelişen mücadele karşısında sermaye devleti bir kez daha geleneksel inkar ve imha politikasına sarılmıştır. Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır"

sözleri, sermaye devleti açısından gelinen noktanın özlü bir itirafı, aynı zamanda Kürt hareketinin tasfiyesini amaçlayan "açılım" politikalarının iflasının ilk ağızdan beyanıdır.

Kürt hareketinin yükselttiği direniş ve sürecin politik arka planı

Bu dönem boyunca Kürt hareketinin yükselttiği mücadelenin politik arka planında ise esas olarak sermaye devletini müzakere masasına çekme hedefi yer almaktadır. Son dönemde bir dizi cepheye yayılan eylemli sürecin ortak paydası müzakere sürecinin başlatılmasını amaçlamakta, gerek gerilla eylemlerine gerekse politik kitle gösterilerine bu temel yaklaşım yön vermektedir.

Bu haliyle son dönemde elde ettiği kazanımların moral gücü ve özgüvenine sahip olan Kürt hareketi sermaye devletini bir dizi cepheden bunaltmakta, deyim yerindeyse köşeye sıkıştırmaktadır. Fakat yükselen mücadelenin son kertede müzakerelerin başlamasına bağlanması, hareketin en temel sorun alanını oluşturmaktadır. Zira tarihsel deneyimler göstermektedir ki, Türk sermaye devletinin Kürt politikası, Kürt hareketini tasfiye etmek, mevcut mücadeleyi geri bir noktaya itmek ve elde edilen kazanımları "görüşme" masalarında budayarak ortadan kaldırmak üzerine kuruludur.

Kürt halkının bugüne kadar elde ettiği her kazanım sermaye devleti ile yürütülen "görüşmelerin" değil dışı ve büyük bedeller ödenerek verilen mücadelenin ürünleridir. Bu kazanımlara yenilerinin eklenmesi de ancak böylesi bir mücadele hattının ürünü olabilir. Ayrıca başta siyasal özerklik olmak üzere, Kürt hareketinin bugün öne çıkardığı her talep, Türk sermaye devletinin devrimci bir mücadele ile aşılmasıyla ancak elde edilebilir mahiyettedir.

Yükselen mücadelenin yeni halkası: Açlık grevleri

Kürt siyasi tutsakların başlattığı ve bugün kritik bir aşamaya gelen süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri, Kürt hareketinin bütünlüklü olarak yürüttüğü mücadele ve direnişin yeni bir cephesini oluşturmaktadır.

Kürt hareketinin politik platformu ve mücadele hattının hapisaneler cephesindeki devamı olarak şekillenen açlık grevleri, gelinen yerde Kürt sorununu toplumun gündemine bir kez daha yerleştirmiş bulunmaktadır. Zira eylem yön veren "Kürt dili üzerindeki yasakların kaldırılması, Abdullah Öcalan üzerindeki tecrite son verilmesi" vb. talepler esasen Kürt sorunu eksenine oturmaktadır. Bu açıdan tamamen haklı ve meşru bir zemine dayanan eylem, Türk sermaye devleti tarafından bir kez daha kapsamlı bir saldırganlıkla karşılanmış bulunmaktadır. Bir taraftan hapisanelerde süren açlık grevleri görmezden geliniyor, medya aracılığıyla çarpıtılarak karalanıyor, öte taraftan dışarıda gelişen dayanışma eylemleri azgın polis terörünün hedefi haline getiriliyor. Son süreçte açlık grevcileri ile dayanışma eksenli gerçekleştirilen

“

Zira Kürt siyasi tutsaklarının sürdürdüğü açlık grevinin kazanımla sonuçlanması demek bir taraftan Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin ivmelenmesi, süreç içerisinde elde ettiği kazanımların korunması ve çoğaltması anlamına gelecektir, öte taraftan Türk sermaye devletinin açmazlarını daha çok derinleştirecektir.

”

eylemleri hedef alan saldırılar, sermaye devletinin Kürt halkının direnişi karşısında içerisine düştüğü acizin boyutunu bir kez daha gözler önüne seriyor.

Açlık grevleri ile eylemli dayanışmayı büyütelim!

Gelinen aşamada Kürt siyasi tutsakların başlattığı süresiz-dönüşümsüz açlık grevinin kazanımla sonuçlanması için eylemli bir dayanışma sürecinin örülmesi, bu doğrultuda geniş işçi ve emekçi kitlelerin harekete geçirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Zira cezaevlerinde süren direnişin başarısı en başta dışarıda güçlü bir temelde sahiplenilmesinden geçmektedir. Bu açıdan süreç direnişin yaratacağı politik sonuçlar üzerinden bütünlüklü olarak ele alınmalı ve ortaya konulacak mücadele pratiği de buna göre şekillenmelidir.

Zira Kürt siyasi tutsaklarının sürdürdüğü açlık grevinin kazanımla sonuçlanması demek bir taraftan Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin ivmelenmesi, süreç içerisinde elde ettiği kazanımların korunması ve çoğaltması anlamına gelecektir, öte taraftan Türk sermaye devletinin açmazlarını daha çok derinleştirecektir. Böylesi bir kazanımın bu topraklarda ve bütün bir bölgede verilen mücadeleler üzerinde olumlu sonuçlar yaratacağından şüphe duymamak gerekiyor. Keza Kürt halkının her yeni kazanımı bölgesel ve yerel planda kurulu statükoyu bir parça daha kırmakta, bölge halklarının mücadelesine bu açıdan örnek olmaktadır.

Bütün bunların bilincinde olan sınıf devrimcileri Kürt siyasi tutsakların tamamen haklı ve meşru talepler üzerinden başlatmış olduğu süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemini en başta bu kapsamda ele almakta, Kürt halkının her kazanımını devrimci mücadele açısından fazlasıyla önemsemektedir.

Dolayısıyla sınıf devrimcileri önümüzdeki günlerde, başta Kürt siyasi tutsakların başlatmış olduğu açlık grevleri olmak üzere, Kürt halkının haklı ve meşru temellere dayalı her çıkışını eylemli dayanışmaya konu edecek, bunun karşısında sermaye devleti cephesinden gelen her türden saldırı karşısında mücadeleyi büyütecek, öte taraftan Kürt sorununa dönük işçi sınıfının devrimci programını öne çıkaran siyasal faaliyetini kesintisiz sürdürecektir.

Direnış sermaye devletinin açmazını derinleştiriyor...

“Körler onları görmese de yıldızlar vardır!”

Kürt hareketinin yükselttiği direniş, cezaevlerinde başlayan açlık grevleri ile birlikte üst boyuta ulaştı. Başarılı gerilla eylemleriyle Kürt sorununu gündeme getiren ve TSK'yı Kürdistan'da zor durumda bırakarak ciddi prestij elde eden Kürt hareketi, başlattığı açlık grevi direnişle elde ettiği üstünlüğü bir adım öteye götürdü.

Gerilla eylemlerini açlık grevlerinin oluşturduğu duyarlılıkla birlikte kitlesel bir eyleme dönüştüren hareket, özellikle 30 Ekim “Topyekün Direniş Günü” çıkışıyla düzene bir kez daha net bir yanıt verdi.

Bu süreçte sermaye devleti sözcüleri ve basın eliyle açlık grevlerine yönelik aşağılık bir kampanyaya da start verilerek her tür yalan ve demagoji gündeme getirildi.

Açlık grevleri 50 günü geride bıraktı!

Kürt hareketi, özellikle Oslo görüşmelerinin hükümet tarafından yok sayılması ve aynı süreçte KCK operasyonlarının tırmanmasının ardından devletin saldırılarını soykırım olarak tanımlamış, buna karşı direnişe geçeceğini duyurmuştu. Kürt hareketi cephesinden devletin inkar ve imha saldırılarına karşı ilk çıkış Kürdistan'da yükseltelen gerilla faaliyetleri oldu. Vur-kaç taktiğini bırakarak alan hakimiyetine yönelik HPG, özellikle yol kontrolleri ve başarılı silahlı eylemler ile ciddi bir prestij kazandı.

Eli kolu bağlanan ve birbiri ardına kayıplar veren Türk devleti yalan ve çarpıtmaya başvurmak dışında bir şey yapamazken, PKK'nin silahlı eylemleri Kürt sorununu bir kez daha ciddi biçimde Türkiye'nin gündemine oturttu. Aynı süreç içerisinde hükümet cephesinden Oslo tartışmalarının yeniden yapılabileceği yönlü kimi sözler sarfedilmesi de devletin düştüğü aczin bir başka ifadesiydi. Ancak sermaye devleti çok geçmeden bu söylemi terkederek operasyonları –askeri ve sivil- hızlandırdı. Buna rağmen KCK adı altında önüne geleni cezaevine toplamak dışında bir kazanım elde edemedi.

Gelinen yerde ise Kürt hareketi, gerilla eylemleriyle başarılı bir ivme kattığı mücadeleyi, açlık grevleri aracılığı ile çok daha etkili ve kitlesel bir alana taşıdı. 50. günü geride bırakan açlık grevleri, bir yandan devleti saldırganlaştırırken diğer yandan taleplerin meşruluğu kitlesel desteğin de önünü açtı.

Gelinen yerde 66 cezaevinden 700'e yakın tutsağın açlık grevinde olduğu belirtiliyor. Tutsaklar ile dayanışma eylemlerine ise her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Destek açlık grevleri, dayanışma çadırları, basın açıklamaları ve yürüyüşler ile gerek Kürt halkı, gerekse Türkiye'nin ilerici ve devrimci güçleri açlık grevi eylemini sahiplenerek tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istiyor.

Özellikle 30 Ekim'de BDP'nin çağrısıyla gerçekleştirilen “Topyekün Direniş Günü” eylemleri, açlık grevlerinin nasıl bir kararlılıkla sahiplenildiğini de gösteriyor. Eylem çerçevesinde Kürdistan'da hayatın durduğu ve bir çok ilde tek bir dükkanın dahi açılmadığı burjuva basında dahi manşetlerde yer aldı. Yine polis terörüne rağmen gerek Kürdistan'da gerekse batıda onbinlerce kişilik eylemler yapıldı, polis saldırıları kitlenin militan duruşu ile yanıtladı.

Bununla birlikte orta katmanların, aydın ve sanatçıların da sürece ilgisi gün be gün artarak demokratik kamuoyu desteği geliyor. Bir yanda çatışmalar ve eylemler sürerken diğer yanda gerek mecliste, gerekse farklı platformlarda açlık grevlerine dikkat çekilerek düzenin açmazı derinleştiriliyor.

Devlet terörü dizginlerden boşaldı!

Eylemler karşısında aciz kalan sermaye devleti bir kez daha teröre ve demagojiye sığınıyor. Açlık grevlerine destek için gerçekleştirilen eylemler coğrafyanın dört bir yanına yayılırken polis terörü de türlü biçimlerde eylemcilerin karşısına çıkıyor. Direniş çadırlarına saldıran, kitlelere gaz bombaları ve tazyikli su ile müdahale eden kolluk güçleri, Mardin'de BDP yöneticisini gaz bombası ile kafasından vurarak ağır biçimde yaralanmasına sebep oldu. Bunun yanısıra çok sayıda kişinin yaralı olduğu da biliniyor.

Ancak sermaye devleti saldırganlığını polis terörüyle de sınırlı tutmuyor. 19 Aralık sürecinin kötü bir tekrarını sahneye koyan devlet, sivil faşistlerin de ipini çözerek bir çok yerde eylemlere saldırttı. Özellikle Bursa'da polis ve faşistlerin adeta kolkola girerek Kürtler'in yaşadığı mahalleleri basmaları ve pervasızca saldırmaları, devletin acizliğinin yanısıra vermek istediği gözdağını da gösteriyor. Sermaye devleti başı sıkıştığında faşistleri kullanabildiğini her zaman gösteriyor. Özellikle son süreçte faşist MHP ile de arasından su sızmayan AKP, Kürt halkına karşı en aşağılık linç girişimlerini tertiplemeden çekinmiyor.

Dünden bugüne devlet dili değişmedi!

AKP şeflerinin söylemleri ise devletin resmi dilinin devamından ibaret. Dün, 96'da, 2000'de Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemleri için hangi yalan ve karalamalara başvurulduysa bugün de aynıları raftan indirilerek aynı sözcükler ile kullanılmaya çalışılıyor.

Tayyip Erdoğan'ın açlık grevlerine dair son açıklamaları, bu konuda da devletin söyleminin kolay kolay değişmeyeceğinin kanıtı. 29 Ekim resepsiyonunda konuşan Erdoğan “Aç kalan yok,

herkes her şeyi yiyor” sözleriyle eylemi karalamaya çalıştı. Sözlerini “Müdahale gerektiğinde yapılır” biçiminde sürdüren Erdoğan, müdahale adı altında yapılacak yeni katliamların da sinyalini verdi. Kimse aç değilse neyin müdahalesinden bahsedildiği ise Erdoğan'ın tutarsızlığının göstergesi.

Erdoğan, yaptığı bir başka açıklamada ise düzenin bir diğer argümanına sarılarak milletvekilleri “kuzu-kebab” yerken örgüt militanlarının ölüme yollandığını iddia etti. Erdoğan açıklamalarında dinci-gerici bir gazete müsveddesinin eski bir yemek sofrası fotoğrafı eşliğinde hazırladığı manipülatif habere de göndermede bulundu. BDP milletvekillerinin yemek yerken görüldüğü fotoğrafın açlık grevleri başlamadan çok önce çekildiği ise gün içerisinde ortaya çıkmıştı.

Yine Almanya ziyaretinde Kürt gazetecinin açlık grevlerine dair sorusuna Erdoğan “Türkiye'de ölüm orucunda olan sadece 1 kişi vardır (...) Şu anda açlık grevi falan yoktur. Bunlar tamamen şovdur” yalanıyla yanıt verdi. Eylemi görmezden gelmek için en aşağılık ve yüzüstü yalanlara dahi sığınmaktan kaçınmayan Erdoğan'ın yalanını ortaya çıkaran ise kendi Adalet Bakanı oldu. Erdoğan ile aynı saatlerde açıklama yapan bakan, “Şu anda 66 ayrı cezaevinde 683 kişi olarak gözüküyor bizde” sözleriyle Erdoğan'ın yalanını yüzüne vurdu.

Düzen cephesinden yapılan açıklamalar bununla da sınırlı kalmadı. AKP Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik “Örgüt, açlık greviden vazgeçenleri şimdi de intihara zorluyor” diyerek bir kez daha PKK yöneticilerini suçladı.

Erdoğan'ın ve diğer devletlilerin bu sözleri, zindan direnişleri tarihini bilenler için hiç de şaşırtıcı değil, aksine düzen algısının doğrudan tezahürü olarak hayli anlaşılır. ‘96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direniş sürecinde, dönemin adalet bakanı Şevket Kazan, benzer bir açıklama yaparak “stok yapmışlar, gizli gizli yiyorlar” demişti. Ancak bu açıklamanın ardından direniş 12 tutsağın şehit düşmesi ile sonuçlanmıştı.

2000 Ölüm Oruçları'nda ise, tutsakların gizli gizli yediği sürekli olarak gündeme getirilmişti. Özellikle 19 Aralık katliamının ardından gazeteler “sahte oruç” benzeri manşetler atmış, dönemin İçişleri Bakanı

Sadettin Tantan'ın benzer açıklamaları basında yer almıştı. Özellikle tutsakların aldığı B vitaminleri demagoji malzemesi yapılmış ve buna dayanılarak eylemler "sahte" ilan edilmişti. Ancak bu "sahte" eylem sonucu 122 tutsağın ölümsüzleşmesi, düzenin kara propagandasına net bir yanıt oldu.

Burjuva basının seferberliği sürüyor!

Burjuva basınının tavrı da devletlileri aratmıyor. 2000'de devrimcileri katleden 19 Aralık operasyonunu "Sahte oruç kanlı iftar" başlığıyla duyurabilecek denli alçalan medyanın günümüzde PKK'li tutsaklarca başlatılan açlık grevlerine yönelik yaklaşımları da bu açıdan şaşırtıcı değil.

19 Aralık katliamı ardından Sadettin Tantan'ın sarfettiği "Ölüm orucu yapıyoruz diye kandırdılar. Hastaneye kaldırılanları çoğu sağlam çıktı" sözlerini manşetten duyuran gazeteler tutsakların kalaşnikovlarla ateş açtığı ya da birbirlerini yaktığı gibi haberlere sıklıkla yer vermişti.

Bildik tavrını takınan basın bugün de birbiri ardına yaptığı haberlerle açlık grevlerini karalamaya çalışıyor. Bunu yaparken de Kürt ve PKK düşmanlığını körükleyerek toplumsal duyarlılığın da altını oymayı amaçlıyor. Günlerdir medyada yer alan haberlere bakıldığında bu haberlerin tek merkezden yönetildiği de rahatlıkla görülebiliyor. Özellikle dinci basın, bu konuda başat bir rol oynuyor.

Sabah gazetesinin 29 Ekim tarihli sayısı bile tek başına yeterli veriyi bize sunuyor, işte gazeteden bazı başlıklar: "PKK'nın çifte standardı açlık grevcilerini çözdü!", "Yaşlanan PKK 10 yaşındaki çocukları zorla dağa götürüyor", "Oğlu ölüm orucunda olan babaya destek", "Karayılan'a KCK'lılardan Kürtçe isyanı" Bu başlıkların yanısıra kaç kişinin "etkisiz hale getirildiği" ya da kaç tane "başarılı" operasyon yapıldığı yönlü haberleri buraya almıyoruz bile...

Ak-İt gazetesinin BDP milletvekillerinin yemek yediği fotoğrafı yayınlayarak bunun üzerinden demagoji yapması, Tayyip Erdoğan'ın da mal bulmuş mağribi gibi bu habere sarılarak her fırsatta kullanması medya ile devletlilerin işbirliğini gösteren bir başka örnek...

"Körler onları görmese de yıldızlar vardır!"

Gerek medyanın başlıkları, gerek düzen cephesinden yapılan açıklamalar, geçmiş zindan direnişleri süreçlerini fazlasıyla hatırlatıyor. Direnişin örgüt baskısı ile yürütüldüğü, tutsakların birbirini yaktığı gibi çok sayıda gerici argüman tüm zindan direnişlerinde sıklıkla kullanılmıştı ancak hiçbirisi ölümün ortaya koyduğu kararlılığı boğmaya yetmedi. Tüm yalan ve çarpıtmalara rağmen tarih, direnişe hak ettiği değeri verdi.

Kuşkusuz ki bu açıklamaların manipülasyon yönünün yanısıra düzen anlayışının göstergesi olması gibi de bir anlamı bulunuyor. Tüm bu açıklamalardaki ortak dil, düzen güçlerinin böylesi bir eylemi anlayamadığını ortaya koyuyor. Kendi çıkarları dışında hiçbir şey düşünmeyenler, insanların idealleri için bedenlerini ölüme yatırmalarına inanamayarak ya gizli gizli yediklerine ya da örgüt baskısı ile bunu yaptıklarına inanmak istiyor.

Ancak tüm bu yok sayma ve karalama çabalarına rağmen Kürt siyasi tutsaklarının direnişi tüm kararlılığı ile sürüyor. Devletin saldırı tehditlerine karşı hem tutsaklar, hem de Kürt hareketi direniş göstermekte kararlı olduklarını, her türlü saldırıya karşı duracaklarını ifade ediyorlar. Kürt hareketinin öznesi olduğu direniş sürecini görmek istemeyenlere Nazım'ın şu dizelerini hatırlatmak gerekiyor: "Körler onları görmese de yıldızlar vardır!"

31 Ekim 2012

Kuzey'de direniş, Batı'da provokasyon!

Kürt halkının cezaevlerinde başlattığı direniş sürecinin sermaye devletini hayli güç duruma düşürdüğü biliniyor. İçeride Kürt sorunu konusunda mesafe alamayan Türkiye'nin bir başka gerilim kaynağı ise kuşku yok ki Suriye.

İç politika gündemlerinin yoğunlaşmasının da etkisiyle geri plana itilen Suriye'de iç savaş tüm hızıyla sürüyor. Türkiye'nin de desteğiyle faaliyet yürüten "muhalifler" bayram sürecinde dahi saldırılarını sürdürdüler ve Esad'ın ateşkes kararına uymadılar.

Ancak Suriye cephesinde başından beri Türkiye için esas sorunu Batı Kürdistan oluşturuyor. Bu bölgede oluşturulan özerk yönetim ve Halk Savunma Gücü (YPG) bir süredir sermaye devletinin tehditlerine hedef oluyordu. Son olarak ise silahlı çetelerin Halep'teki Kürt mahallelerine saldırımları, Batı Kürdistan'ı Suriye iç savaşının parçası haline getirme çabası olarak yorumlandı.

Bayram sürecinde Eşrefiye Mahallesi'ne gelen ve kendilerini Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) olarak tanıtan silahlı kişileri istemeyen mahalle halkı protesto gösterisi düzenledi. Bunun üzerine halkı tarayan silahlı çete 10 kişiyi katletti, 25 kişi ise yaralandı. Yapılan saldırının ardından Batı Kürdistan Halk Savunma Birlikleri (YPG) mahallede halkın güvenliğini sağlamak için çeteye müdahale etti.

Geç saatlere kadar süren çatışma sırasında çeteden 19 kişi ölürken YPG'den de bir kişi hayatını kaybetti. Çatışmanın ardından çete mensupları mahalleyi terketmek zorunda kaldılar.

Çatışmanın hemen ardından açıklama yapan YPG, hiçbir saldırıyı karşılıksız bırakmayacaklarını yineleyerek mahallenin güvenliğinin bundan böyle Şexmeqsud Şehitleri Tugayı tarafından sağlanacağını duyurdu.

YPG Komutanı Sipan Hemo ise yaptığı bir açıklama ile saldırıda Azadi Partisi'nin parmağı olduğunu söyledi. Ronahi TV'ye açıklamalarda bulunan Hemo, 25 Ekim'de yaşanan çatışmaya dair "Hem rejim, hem de silahlı gruplar Kürtleri savaşın içine çekmeye çalışıyorlar. Bu silahlı grupların bazılarının devletle ilişkilerinin olduğu yönünde elimizde bilgiler mevcut" dedi.

Hemo yaptığı açıklamada saldıran çeteyi ÖSO ile bir tutmadıklarını ve onların Selahaddin Eyubi Tugayı olduğunu belirterek bu çetenin katliamlar yaptığını, aralarında da Kürtler'in, özellikle Kürt Azadi Partisi destekçilerinin bulunduğunu belirtti.

ÖSO adına açıklama yapan komutan yardımcısı Malik El Kurdi de Eşrefiye Mahallesi'ne girilmesinin yanlış olduğunu söyleyerek YPG ile paralel açıklamalarda bulundu.

Kurdi açıklamada şunları söyledi: "Kürt partilerine bağlı bazı güçler sebebiyet verdi. Siyasi ve askeri çevreler. Özellikle de Selahhadini Eyubi Taburu. Bu tabur ÖSO içinde, 'Mahalle üzerindeki PKK kontrolünü ortadan kaldırmalıyız' söylemlerini yaymıştı. Gözlemciler ile mahalle halkı, bu taburun bizzat ÖSO ile işbirliği yaptığını ve onlardan silahlıların öldüğünü söylüyorlar."

Kürtlere yönelik saldırılar son olarak ise Batı Kürdistan'ın Afrin kentine yönelik olarak sürüyor. Qestel Cendo köyüne saldırdığı öğrenilen çetelerin geri püskürtüldüğü, ancak Efrin'e saldırı hazırlıklarını sürdürdükleri kaydediliyor.

Silahlı çetelerin daha önce de Qestel Cendo ve Dikme Baş köylerine saldırdığı ve YPG'nin çatışmaya girerek çeteleri püskürttüğü de gelen haberler arasında. YPG kaynakları saldırgan grupların Türkiye ve bazı Kürt örgütleriyle bağlantılı olduğunu ifade ediyorlar.

Türk sermaye devletinin Batı Kürdistan'a yönelik tehditleri düşünüldüğünde saldırıların arkasında Türkiye'nin olduğu, özellikle açlık grevlerinin de etkisiyle Kürt sorunu konusunda ciddi bir sıkışma yaşayan devletin, Batı Kürdistan'da provokasyonlara başvurarak üzerindeki baskıyı hafifletme ve şovenizmi körüklemeyi amaçladığı şüphesi güçleniyor.

Bursa'da faşist saldırılar tırmanıyor

Bursa'da Kürt emekçilerine yönelik 28 Ekim'den itibaren başlayan faşist saldırılar sürüyor. Polis ve sivil faşistlerin açık işbirliğiyle yürütülen saldırılar sırasında bir kişi ölürken çok sayıda kişi de yaralandı. Kürt emekçilerinin yoğun yaşadığı Yavuz Selim Mahallesi de polis tarafından kuşatma altında tutuluyor. Sivil faşist grupların tacizleriyle polis kuşatması altında devam ediyor.

Faşist saldırıların fitili 28 Ekim Pazar günü ateşlendi. BDP tarafından açlık grevlerine destek amacıyla AKP İlçe Binası'na yapılmak istenen yürüyüş polis ve sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Polisin gaz bombalı saldırısına sivil faşistler de satır ve döner bıçaklarıyla eşlik etti. Kürt emekçileri saldırılara yanıt verirken saatler boyunca devam eden yoğun çatışmalar yaşandı.

Ertesi gün ise akşam saatlerinde toplanan sivil faşistler BDP İlçe Binası'nı basmak istediler. Taşlı, sopalı, satırlı faşistlere polis de eşlik etmekteydi. Bu arada sivil faşistlerin bazı yöre dernekleri tarafından yapılan çağrılarla toplandığı da gelen bilgiler arasında. Faşist saldırılar Kürt emekçilerinin karşı koymasıyla yanıtlı ve bir kez daha çeşitli bölgelerde geç saatlere kadar süren çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalar sırasında sivil faşistler ve polis tarafından silah kullanıldı. Bilanço ise ağır oldu. Kurşunlama sonucu biri ağır çok sayıda kişi yaralandı. Ağır yaralı İlker Kaya'nın da hayatını kaybettiği bildirildi.

Bursa'da saldırıların yoğunlaştığı Yavuz Selim Mahallesi'nde gerilim devam ediyor. Mahalleye polis ve asker yığınağı yapılırken yeni olası faşist saldırılara karşı halk da kendisini korumak üzere önlem almaya çalışıyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

Polis terörüne rağmen 'topyekûn direniş!'**“Zindan direnişini selamlıyoruz!”**

12 Eylül'de başlayan tutsakların açlık grevi eylemi 40'lı günlerine ulaştığında sokaklardaki eylemlerin atmosferi de değişti. Kürt halkı tutsakların açlık grevlerini sokakta sahiplenirken sermaye devleti azgın terörle eylemleri dağıtmaya çalıştı. Neredeyse açlık grevine destek için yapılan tüm eylemlere polis saldırırken Barış ve Demokrasi Partisi'nin 30 Ekim'i "Topyekûn Direniş Günü" olarak tariflemesinin ardından birçok kentte hayat durdu. Türkiye ve Kürdistan'da onbinler sokaklara çıktı.

İstanbul

Eylemlerin İstanbul ayağı Okmeydanı'nda yapıldı. BDP İstanbul İl Örgütü'nün çağrısı ile biraraya gelen kitlenin toplanma yeri Okmeydanı Şark Kahvesi oldu.

Şark Kahvesi'ne çıkan bütün yolları çevik kuvvet yığınakları ve TOMA'larla ablukaya alan polis, Söğütözü'deki AKP İl Binası'na yürümek isteyen kitleye gaz bombalarıyla saldırdı.

Ara sokaklara çekilen ve barikatlar kuran kitle polisle çatıştı.

Ayrıca polis, 3 gün öncesinden Sibel Yalçın Parkı'nda açlık grevi yapmaya başlayan annelere de gaz bombası attı. Parkı abluka altına alan polis, annelerin olduğu çadıra önce gaz bombası attı, ardından da tazyikli su sıktı. Polis azgınca saldırarak çadırı ve pankartları parçaladı.

İMC TV muhabirine sözlü tacizde bulunan polis, muhabiri de hedef gösterdi.

Polis saldırısına rağmen kitle parkın etrafında toplandı. Burada konuşma yapan milletvekili Sırrı Süreyya Önder, dünyanın hiçbir yerinde böyle saldırganlık görülmediğini belirtti. Buna rağmen ortaya konan direnişe vurgu yapan Önder sözlerini "An serkeftın, an serkeftın!" diyerek bitirdi.

Ardından konuşan Sebahat Tuncel de AKP'nin açlık grevini görmezden geldiğini ve sansürlendiğini belirtti. Sürecin bu aşamaya gelmesine rağmen dinci partinin şefi Erdoğan'ın ilk defa konuştuğunu belirten Tuncel, "Keşke konuşmasaydı" diyerek Erdoğan'ın yalan ve çarpıtmalarını hatırlattı.

Tuncel'in konuşması sırasında polis parkta toplanan kitleye gaz bombalarıyla saldırdı.

Mahmut Şevket Paşa Aile Sağlığı Merkezi önünde yeniden toplanarak barikat kuran kitle, bir kez daha polis saldırısına maruz kaldı. Gaz bombaları ve tazyikli su ile gerçekleşen saldırı sırasında bir kişi kafasına isabet eden gaz bombası nedeniyle yaralandı.

BDSP, ESP, Partizan ve diğer devrimci-ilerici kurumlar da eyleme destek vererek polis saldırısına karşı çatışmalarda yer aldı.

Çatışmaların E-5'e sıçraması nedeniyle yol bir süre trafiğe kesildi. Ayrıca polis sayısının az olduğu yerlerde polisin çatışmadan kaçtığı gözlemlendi.

Diyarbakır

"Topyekûn direniş" nedeniyle Diyarbakır'da esnaf kepenkleri açmazken şoförler de kontak kapattı. Belediye işçilerinin de işbaşı yapmadığı kentte öğrenciler okulları boykot ederek derslere gitmedi.

Diyarbakır Valiliği ise OHAL ilan etti. Kentte yapılacak yürüyüş ve basın açıklamalarını yasaklayan Valilik, toplanan kitlenin dağıtılması emrini verdi. Zırhlı araçların dolaştığı kentin bazı bölgelerine keskin nişancıların yerleştirildiği görüldü.

Yasağa rağmen Diyarbakır E Tipi Cezaevi önünde toplanan kalabalığa polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Kitle, saldırının ardından ara sokaklara çekildi.

Kitle polis saldırısına taş ve molotofkokteylleri ile karşılık verirken, polis saldırısında çok sayıda kişi yaralandı, 15 kişi de gözaltına alındı.

Ayrıca polisin panzer eşliğinde ev baskını yaptığı da öğrenildi.

Ankara

30 Ekim günü Ankara'da yapılan basın açıklaması ile bir kez daha tutsakların taleplerinin kabul edilmesi istendi. TUHAD-FED ve Tutuklu Anneleri tarafından gerçekleştirilen eylem Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde başladı. Eyleme BDSP, Partizan, DHF, Halkevleri, BDP, ESP'nin aralarında olduğu ilerici-devrimci kurumlar katılarak destek verdi.

"Çocuklarımızın ölümüne izin vermeyeceğiz. Talepleri kabul edilsin!" şiarlı pankartın açıldığı

eylemde en önde tutsak anneleri yer aldı. BDP Parti Meclisi üyesi ve Genel Başkan Yardımcısı Hamit Geylani'nin konuşmasıyla başlayan eylemde sık sık Kürtçe sloganlar atıldı.

Geylani'nin konuşmasının ardından tutsak anaları basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklama "Çocuklarımız bedenlerini ölüme yatırdılar. Biz anneler olarak çocuklarımızın bu eylem kararını ve taleplerini başından beri destekliyoruz." sözleriyle devam etti.

Van

Esnafın kepenk açmadığı, araçların çalıştırılmadığı ve öğrencilerin okula gitmediği kentte onbinler açlık grevi çadırına yürüdü. Polisin engelleme çabalarını sonuçsuz bırakan kitle Van F Tipi Cezaevi önüne yürüyüşe geçti.

Yüksekova

Yüksekova'da toplanan onbinlerce kişi, polisin gaz bombalı saldırısına taşlarla karşılık verdi. Kentin dört bir yanında barikatlar kuruldu.

Nusaybin

Bir araya gelen yüzlerce kişi sloganlar eşliğinde 3 koldan Newroz alanına doğru yürüyüşe geçti. Polis kısa bir süre sonra kitleye saldırırken, kitle de polise taşlarla karşılık verdi. Çatışmalarda Burhan Bilgiç adındaki bir kişi gözüne gaz bombası isabet etmesi sonucu ağır yaralandı. Yaralanan Bilgiç, Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Adana

Ceyhan'da Küçükçırım, Yersuat, Altıocak, Belediye evleri, Botan ve Emek mahallelerinde esnaf kepenk açmazken, tarım işçileri de işe gitmedi. BDP Ceyhan İlçe Örgütü, AKP Ceyhan İlçe Binası'na kadar yürüyüp, siyah çelenk bırakmak istedi, ancak polis ilçe binasını ablukaya alarak yürüyüşe izin vermedi. Kitle oturma eylemi yaparak polisin engellemesini protesto etti.

“Tutsakların talepleri kabul edilmeli!”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şube Başkanı Av. Adnan Kaya ile cezaevlerinde süren açlık grevleri üzerine konuştuk.

- 12 Eylül gününden beri cezaevlerinde açlık grevi sürüyor. Toplamda kaç tutsak açlık grevine başladı. İzmir’de açlık grevine giren kaç tutsak var?

- PKK ve PAJK’lı tutsakların başlattığı açlık grevi 12 Eylül günü başlamıştı. Bu sayı 651’i aştı. 50 cezaevinde başlayan eylem sürüyor. İzmir’de açlık grevine giren tutsakların tam sayısı belli değil. 4 gün önceki bilgiye göre Kırıklar F2’de 17 kişi açlık grevine başlamıştı. Şakran Cezaevi’nde ise bu sayı 47 kişiydi. Ama Kırıklar ve Şakran cezaevlerindeki toplam eylemci sayısı kesin belli değil.

- Tutsakların talepleri nelerdir?

- Kamuoyunun da bildiği gibi, talepler Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, ev hapsine alınması, özgürlüğünün ve güvenliğinin sağlanması ve bozulan sağlığının tedavisinin yapılması; Kürtçe savunma ve Kürt dili üzerindeki yasağın kaldırılması; anadilde eğitim ve kendini ifade etmenin sağlanmasıdır. Bunlar bedenlerini açlığa yatıranların esas talepleridir.

Bu açlık grevi, intihar biçimi değil, protesto, tepki gösterme yani eylem biçimidir. Taleplerini kamuoyuna bildirme biçimidir. Bunlar tutsak, başka bir şekilde taleplerini duyurma olanağı yok. 19 Aralık’ta, geçmiş süreçte açlık grevleri kullanıldı ve hala kullanılan bir protesto biçimidir. Biz bu insanların yaşam haklarını önemsiyoruz. Bizim için önemli olan tutsakların yaşaması ve taleplerinin kabul edilmesidir. Biz bunu önemsiyoruz. Öncelikle Adalet Bakanlığı, Başbakan bu konuda diyalog yönünde bir adım atmalı ve bu talepleri dinlemelidir. Geçmişte birçok ölüm oldu. O yüzden devletten, hükümetten bu canların bir zarar görmemesi için bu talepleri dinleyip adım atmasını bekliyoruz.

- Açlık grevindeki tutsakların sağlık durumu nasıl?

- İzmir’de açlık grevine katılım geç başladığı için İzmir’dekilerin henüz ciddi sağlık bozulması sorunu

başlamadı. Son olarak Kırıklar ve Şakran cezaevlerinde tutsaklarla görüşmelerimizde Şakran’da kendilerine idare tarafından tuz, su, vitamin (B1, Benexsol) verildiğini biliyoruz. Biz de, tabip arkadaşlarımızla birlikte ilaç gerekli olur diye ilaç biriktirme kampanyası başlatacağız. Cezaevi idaresiyle görüşüp ilaç, vitamin tedarik edip tutsaklara göndereceğiz. 12 Eylül’de açlık grevine başlayanların sağlık durumu kritik günlere geldi. Geri dönüşümü imkânsız tahribatlara yol açacak süre 40. günden itibaren başlamış durumdadır. Bu günler her saniye, dakika tarafların konuyla ilgili müzakerelere, görüşmelere başlaması gerekiyor. Hükümetin, mahpuslara yönelik adım atmasını bekliyoruz. Başbakan “gerekirse İmralı’yla görüşürüz” diyor, “Oslo görüşmeleri tekrar başlar” diyor. Bunu lafta değil pratikte de göstermelidir. Tutsakların ölüm haberleri gelmeden görüşmelere başlanmalıdır.

- Açlık grevindeki tutsaklar için bugüne kadar neler yapıldı? Ve bundan sonraki süreçte İHD olarak neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- İHD Genel Merkezi ve şubeleri düzeyinde konuyu kamuoyuna duyurma, basına duyurma gayreti içinde olduk. Konuyla ilgili başından beri ve en sonuncusu 22 Ekim günü olmak üzere basın açıklamaları, basın toplantıları yaptık. 22 Ekim günü yapılan basın açıklaması katılım açısından iyiydi. Olumlu bir yaklaşım içindeyiz, çünkü yapılan eyleme birçok kurum katılmıştı. Talepleri ayrıntılı dile getirmeye çalışıyoruz. Talepler sahiplenilmediği sürece, muhatabı zorlamadıkdan sonra adım kolay atılmıyor. Hükümeti bu konuda sıkıştırmak gerekiyor. Bir canın bile kendini feda etmesi bizim için bir yaşamın kaybıdır. Umarız bu noktaya gelmeden bir adım atılır. Bundan sonra bu konuya daha fazla yoğunlaşacağız. Çünkü kritik günlere geldik. Musa Anter’in çocukları açlık grevine başladı. Kamuoyuna duyurmak için, dikkat çekmek için pek çok girişim var. İHD’nin dışında da açlık grevinin taleplerini duyuracak bir oluşum var ve olmalı da.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bakırköy'de polis terörü

24 Ekim günü Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi önünde üç günlük dönüşümlü açlık grevi eylemi başlatmak isteyen kitleye polis azgınca saldırdı.

Demokratik Özgür Kadın Hareketi ve Halkların Demokratik Kongresi İstanbul İl Kadın Meclisi tarafından örgütlenen eylem izin vermeyen polis, hapishane yoluna çevik kuvvet ve panzerle barikat kurarak eylemcilerin hapishane önüne geçisini engelledi. Polisin tehditkar 'uyarıları' karşısında eylem iradesini koruyan kitle bekleyişini sürdürdü. Polisin keyfi, yasakçı tutumuna karşı pankartlar açılarak eylem barikat önünde başlatıldı.

Eylemde ilk olarak tutsakların açlık grevindeki talepleri yinelenerek kabul edilmesi çağrısı yapıldı. Ardından söz HDK İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel'e bırakıldı. Tuncel, sözlerine polisin keyfi uygulamalarını teşhir ederek başlarken bir gün önce de Tekirdağ yürüyüşüne polisin gaz, cop ve tazyikli suyla saldırdığını hatırlattı. Tuncel, tutsakların açlık grevi nedenlerinin tek başına tecrit ve cezaevi koşulları olmadığını, aynı zamanda özgürlük mücadelesi için de bu eylemin yapıldığını ifade etti.

Tuncel'in konuşması sırasında polisler tepki gösteren bir ananın haykırışı kitle tarafından "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarıyla karşılandı.

Sınıf devrimcileriye "Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlı BDSP dövizleriyle eyleme katıldılar.

Kadın örgütleri ve feministlerin de eyleme destek verdiği belirtilerek söz feministlere verildi. Ardından eyleme katılan sanatçı Fehat Tunç'a söz verildi. Tunç, "Hayata Dönüş" operasyonlarını hatırlatarak açlık grevi eylemi yapanlara ve destekçilerine devletin saldırdığını ifade etti.

Konuşmaların ardından polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırıya geçti. Polise taşlarla karşılık veren eylemciler Şirinevler bölgesinde ara sokaklara çekildi.

Polis saldırısında aralarında bir BDSP çalışanının da bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

26 Ekim sabahı, görüş için hapishaneye gelen BDSP ve ESP'lilerin olduğu bir grup, aramaya karşı çıkınca polis tarafından darp edildiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zindanlarda direnmek bir büyük devrimci gelenektir!

PKK ve KCK davalarından yüzlerce tutsağın düzenin teslimiyet dayatmasına karşı bedenlerini açlığa yatırarak başlattıkları direniş, zindanlardaki büyük direniş geleneğinin yeni bir halkasıdır. Bu gelenek birbirinden destansı direnişlerle yaratılmış, devrimci tutsaklar zindanlarda hiç bitmeyen teslim alma ve kişiliksizleştirme saldırılarına ölümüne bir direngenlikle karşı koymuşlardır. Bundan dolayı düzen güçleri ne yaparlarsa yapsınlar, bugüne kadar zindanlara hakim olmayı başaramadılar. Öyle ki, en sonunda büyük bir katliamla hayata geçirilen F tipi hücreleri dahi bir işe yaramamıştır.

Zindanlarda verilen büyük mücadelede, devrimci tutsakların en çok başvurduğu direniş biçimlerinin başında açlık grevi ve ölüm orucu geliyor. Çünkü sermaye devleti teslim alma ve kişiliksizleştirme politikasından vazgeçmezken, devrimci ve siyasi tutsakların bu politikalara karşı koymak için bedenlerini siper etmek dışında pek az seçenekleri olmuştur. İnançlarını düşmanına teslim etmektense ölmeyi tercih eden, bu uğurda da yüzlerce şehit veren devrimci tutsaklar, bu büyük direniş geleneğini yaratmışlardır. Böylelikle düzenin kimiksizleştirme ve onursuzlaştırma saldırısına geçit vermedikleri gibi, siyasal mücadelenin seyri üzerinde de sarsıcı etkilerde bulunmuşlardır.

Türkiye’de zindanlarda bedenini ölüme yatırma geleneği oldukça eskilere dayanıyor. Nazım Hikmet’ten Deniz Gezmişler’e kadar bir dizi devrimci zamanında bu yöneme başvurmuşlardı. Fakat kitlesel ve ölüme kadar giden açlık grevleri 12 Eylül darbesinin ardından görülmeye başlamıştır.

Bilindiği üzere 12 Eylül darbesinin ardından sol hareket ve toplumsal muhalefeti ezmek amacıyla büyük bir gözaltı ve tutuklama furçası başlatılmış, yüzbinlerce insan gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Gözaltıdan başlayarak vahşilikte sınır tanımayan bir işkence sistemi kurulmuştu. Diyarbakır, Mamak ve Metris başta olmak üzere cezaevleri tam olarak işkencehanelere dönüştürülmüştü. Devrimci tutsakları kişiliksizleştirmek ve inançlarından soyandırmak uğruna işkencede sınır tanınmıyor, insanlık tarihinin gördüğü en korkunç yöntemler uygulanıyordu. İşte teslim almak uğruna örgütlenen bu vahşi işkence sistemine devrimci tutsaklar ölümüne direnişlerle yanıt verdiler.

İlk büyük direnişlerden birisi, işkencenin merkezi Diyarbakır Zindanı’nda gösterildi. 14 Temmuz 1982’de başlayan ölüm orucunda 4 tutsak ölümsüzleşti. Kemal Pir 9 Eylül’de, M. Hayri Durmuş 12 Eylül’de, Akif Yılmaz 15 Eylül’de ve Ali Çiçek 17 Eylül 1982’de şehit düştüler. Böylelikle teslimiyete ve ihanete karşı soylu bir direniş destanı yaratılmış oldu. Bu büyük direniş ve onun akabinde gerçekleşen Mazlum’un ve Dörtler’in feda eylemleri Diyarbakır Zindanı’ndaki teslimiyet dayatmasına büyük darbeler vurdu. Ama bunun da ötesinde sonuçlar yaratarak Kürt ulusal mücadelesinin yolunu açtı.

Bu aynı yıllarda 12 Eylül’ün bir diğer işkence merkezi olan Metris ve Sağmalcılar’da bir başka ölümüne direniş destanı yaratılıyordu. Devrimci tutsaklar 1984 yılında, işkence ve teslimiyet

politikasının bir başka biçimi olan tek tip elbise dayatmasına karşı açlık grevi ve ölüm orucu eylemine başladılar. Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının başlattığı açlık grevi 40. gününden itibaren ölüm orucuna dönüştürüldü. 12 Eylül karanlığının toplumun üzerine bir karabasan gibi çöktüğü sırada yapılan bu eylem dışarıyı da harekete geçirdi, 12 Eylül karanlığının yarılmasında büyük rol oynadı. Direnişin ilerleyen günlerinde Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M.Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci peşpeşe kızıl birer karanfil gibi düştüler. Teslimiyet dayatması bir kez daha ölümüne bir direngenlikle parçalanmış oldu.

Devrimci tutsaklar bu tarihten sonra da çeşitli defalar ve sayısız kez açlık grevi eylemine başvurdular. Tüm bunlar ve daha farklı biçimlerde sürdürülen mücadeleler, zindanlardaki büyük direniş geleneğinin yapı taşları oldular.

'96 Süresiz Açlık Grevi (SAG) ve Ölüm Orucu (ÖO) direnişi bu geleneğin en önemli halkalarından biriydi. Devletin Eskişehir tabutluğunu açarak başlattığı teslim alma planı devrimci tutsakların ölümüne direnişine çarptı. 20 Mayıs 1996 yılında başlayan ve SAG ve ÖO biçiminde süren bu büyük direnişin sonucunda 12 devrimci tutsak şehit düştü. Ancak sonunda direniş zafere ulaştı. Sermaye iktidarı bu büyük direniş karşısında tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Ancak yeni saldırı planlarını da daha o zamandan hazırlamaya girişti. F tipi hücre saldırısı böylelikle şekillendi. Ama devrimci tutsaklar F tipi hücreye girmemeye kararlıydılar. Böylelikle devletin tüm güçleriyle yaptığı kapsamlı saldırıya karşı devrimci tutsaklar bir kez daha ölümüne bir kararlılık gösterdiler, açlık grevi ve ölüm orucu eylemine başladılar. Bu eylem hem zindanlarda yaratılmış büyük bir direniş geleneğine yaslanıyor, hem de onu her bakımdan ileriye taşıyordu.

Sermaye devleti F tipi saldırısının önünü açmak

amacıyla Ulucanlar Katliamı ve Burdur saldırılarına başvursa da bu vahşi katliamlar, büyük direnişlerle yanıtlandı. Devrimci tutsaklar Ulucanlar ve Burdur’da verilen mesajı alarak F tipi saldırısına geçit vermemek üzere 20 Ekim 2000 tarihinde açlık grevine başladılar. Açlık grevi 45. günden itibaren ölüm orucuna dönüşürken, sermaye devleti ise bu büyük direnişi ezmek üzere 19 Aralık’ta vahşi bir katliama başvurdu. Yaklaşık 20 cezaevine yapılan operasyonlarda onlarca devrimci tutsak katledildi, onlarcası da yaralandı. Ama bu katliam büyük direnişi kıramadı, aksine direniş yeni katılımlarla büyüdü. Hücrelerde, hastanelerde zorla müdahale işkencesi altında devam etti. Bu direniş süresince aralarında dışarıda bedenlerini ölüme yatanların da olduğu yüzü aşkın devrimci hayatını kaybetti. Sermaye devleti onlarca kişiyi katlederek ve faşist darbe koşullarında görülebilecek bir teröre başvurarak F tiplerini hayata geçirdi. Ancak yine de sonucu ne olursa olsun devrimci tutsakların iradesini kıramadı.

İşte dünyada eşine ender rastlanan bu büyük direniş, zindanlardaki devrimci direniş geleneğinin en ileri noktasıydı. Bugün açlık grevine yatan yüzlerce tutsak işte bu büyük direniş geleneğinin ruhuna ve bilincine yaslanıyor.

Elbette bugünkü direnişin yaslandığı bu geleneği akılda tutalım, ama aynı zamanda bu geleneğin yaratılması süresince ortaya çıkan hata ve zayıflıklarımızdan da öğrenelim. Bu bakımdan burada her şeyden önce belirtmek isteriz ki, içerideki direniş dışarıdan verilecek kitlesel desteğin hayati önemini unutmamak gerekir. Hiç kuşkusuz ki bu desteğin boyutları içerideki direnişte verilecek bedelin büyüklüğünü de belirlemektedir. Kitlesel destek ne kadar büyük olursa içeride ödenecek bedel de o kadar azalacaktır. İşte bu bilinçle sorumluluklarımıza bakmalı, eylemli dayanışmayı büyütmemeliyiz.

29 Ekim'de yaşananlar ve ötesi...

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda yaşananlarla ilgili tartışmalar düzen güçleri arasında hummalı bir şekilde devam ediyor. CHP etrafında odaklanan ulusalcı güçlerin AKP karşıtlığı ekseninde yan yana gelerek 29 Ekim'i Ulus'ta bulunan eski meclis önünde kutlamak istemesi AKP iktidarının sert yanıtı ile karşılandı. Önce kutlama valilik tarafından yasaklandı ve ardından polis terörü devreye sokuldu. Bütün bu yaşananlar düzen güçleri arasında devam eden çatışmanın burjuva cumhuriyetin sahiplenilmesi yarışı üzerinden yeniden kızışması olarak değerlendirilebilir.

CHP ve AKP ne yapmak istiyor?

Tıpkı AKP gibi ABD'ye uşaklıkta sınır tanımayan CHP, milliyetçi nutuklar atıyor, büyük bir ikiyüzlülikle "emperyalizm karşıtı" bir görüntü vermeye çalışıyor. Bu öyle bir emperyalizm karşıtlığıdır ki, hamurunda Kürt düşmanlığı vardır. CHP'nin "anti-Amerikancılık" ve "anti-emperyalizm" kokan sloganlarının hedefi kitlelerin şovenizm ile sersemletilmesi, şovenizmin toplumsallaştırılması ve kitlelerin bu çerçevede mobilize edilmesidir.

CHP bırakalım anti-emperyalizmi, anti-Amerikancılık anlayışına bile sahip değildir. "Amerikan karşıtlığı" söylemindeki temel vurgu Kürt düşmanlığı üzerinedir ve özü itibarıyla şovenist bir karakter taşımaktadır. Bu nedenle CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu Güney Kürdistan'a yönelik savaş naralarına tam destek vermektedir.

29 Ekim eyleminde Atatürk milliyetçiliğini rehber edinen, özde CHP'nin genelde ulusalcıların nitelikleri ortadadır. Onlar burjuva cumhuriyetinin savunucularıdır. Bu nedenle çizgileri anti-emperyalist değil, tersine işbirlikçilik ve emperyalizme uşaklıktır. Emperyalizmle en köklü işbirliği ilişkileri milliyetçilik maskesi altında yapılmıştır. Milliyetçiliği yükseltenler, onyıllardır bu ülkede işbirlikçiliğin de başını çekenlerdir.

Cumhuriyet bayramı çıkışı ile milliyetçiliği yükselten CHP'nin hedefi kitle desteğini artırmak, AKP iktidarı karşısında düzen içi bir alternatif olabilmek, bu zeminde seçim başarıları kazanmaktır. Kemalizm'in köpürtülmesinin, alternatif bayram kutlamalarının nedeni de budur. Zira şovenist milliyetçi şartlandırmalar altında tutulan kitleler kendi sorunlarından uzaklaşır, sorunlarının kaynağı olarak hak arayan kesimleri, haklarını isteyen ulus ve milliyetleri görür. Bunun doğal sonucu olarak düzen soluna daha fazla destek verirler.

29 Ekim alternatif yürüyüşlerini düzenleyen güçler emekçi kitlelerde biriken anti-Amerikancı duyguyu Türk milliyetçiliğini yükseltmek üzerinden kullanmak istiyorlar. Kendi çıkarlarının ifadesi olan ideolojik argümanları emekçilerin bilincinde meşrulaştırmakla kalmıyor, bu argümanları bir toplumsal baskı unsuru haline dönüştürerek kitleleri bu çizgiye göre tavır almaya da zorluyorlar. Zira aynı zamanda bu zeminde bir seçim başarısı elde etmeyi umuyorlar.

CHP orduyu da bu çerçevede harekete geçirmek istiyor. CHP İstanbul İl Başkanı Oğuz Kaan Salıcı'nın çelenkle anıtta ilerlerken tören alanında bulunan

askerlere, "Sizin korumanız gereken Cumhuriyet'e biz sahip çıkıyoruz" diye seslenmesi, orduyu harekete geçirme isteğinin ürünüdür.

Cumhuriyet eyleminden sonra yaşananlar, özde CHP ve AKP'nin, genelde düzen güçlerinin kendi iç dalaşması açısından önemli veriler ortaya çıkarmıştır. CHP ve AKP arasındaki çatışma esasa ilişkin olmasa da farklı politik yönelimleri içerisinde barındırıyor. Kürt sorunu, Ermeni meselesi, devletin yeniden yapılandırılması vb. konular üzerinden yansıyanlar düzen güçleri arasındaki çatışmanın bir düzeyde sürdüğünü de gösteriyor. AKP'nin elde ettiği üstünlük bu gerçeği değiştirmiyor. Zira CHP seçimlerden karlı çıkmanın yolunun bu çatışmalı eksenini sürdürmekten geçtiği bilinciyle hareket ediyor.

Düzen partileri henüz tarihi belli olmayan erken genel seçime hazırlanıyor. CHP, AKP'nin tek başına hükümet olmasını engelleyebilecek bir sonucu elde etmek için uğraşiyor. 29 Ekim'de dahil tüm süreçlere bu çerçevede yaklaşıyor. Zira AKP'nin önümüzdeki yerel, genel ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden de galip çıkması durumunda CHP'nin yönetim kadroları iyiden iyiye zor duruma düşeceklerdir.

29 Ekim kutuplaşması burjuva iktidarı gerçeğinin karartılmasına hizmet ediyor

29 Ekim tartışmaları işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunların kaynağı olan burjuva Cumhuriyet ve faşist devletin sınıfsal karakteri gerçeğinin karartılması noktasında tartışmanın taraflarına önemli olanaklar sağlıyor. Burjuva devletin yarattığı ekonomik-sosyal yıkım, Kürt halkına yönelik saldırılar, ABD emperyalizmine tam bağlılık, Alevilerin taleplerine yönelik duyarsızlık, işçi ve emekçilere düşmanlık

konusunda AKP ve CHP karşı karşıya değil yan yana, omuz omuza hareket ediyorlar. Bu temel sorunların kaynağı olan sermaye düzeninin korunması konusunu varlık nedenleri olarak görüyorlar.

29 Ekim tartışmalarında birbirlerine demediklerini bırakmayan düzen güçleri devam eden açlık grevi ile ilgili olarak duyarsızlıkta birbirleriyle yarışıyorlar. PKK tutsaklarının taleplerine kulaklarını tıkıyorlar. CHP, AKP iktidarının tutsaklara yönelik baskılarına, Abdullah Öcalan'a yönelik ağırlaştırılmış tecrit uygulamasına, Kürt halkına yönelik saldırılarına ve Kürt hareketini tasfiye çabalarına tam destek veriyor.

Sosyalist işçi ve emekçi cumhuriyeti için ileri!

89 yılı geride bırakan burjuva cumhuriyeti işçi ve emekçilerin yaşamlarını cehenneme dönüştürmeye devam etmektedir. Hala milyonlarca emekçi her gece yatağa aç giriyor. Ülke emperyalistlerin tam denetiminde bulunuyor. Milyonlarca emekçiyi bu tabloya mahkum eden burjuva cumhuriyetin işçi ve emekçilere vereceği her hangi bir gelecek yoktur. Cumhuriyet tartışmalarına tutuşanların tek hedefi sermaye için bu ülkeyi dikensiz gül bahçesi haline getirmektir.

Fakat sermayenin çürüten burjuva cumhuriyeti yıkılmaya mahkumdur. Zira işçi ve emekçiler kendilerine yaşama hakkı tanımayan burjuva cumhuriyetini er veya geç tanıyacaktır. Türkiye İşçi sınıfı ve emekçileri, emperyalizme bağımlı burjuva cumhuriyet yerine sosyalist işçi ve emekçi cumhuriyetini kuracak ve burjuvazinin sınıf egemenliğine son vereceklerdir.

Paylaşılamayan bir cumhuriyet...

29 Ekim kutlamalarından yansıyanlara bakıldığında paylaşılamayan bir cumhuriyet resmi görülmektedir. Burjuva düzen siyasetinin merkezinde duran hükümet ve muhalefet kanatlarından yapılan açıklamalara bakıldığında ortaya çıkan tablo, bu burjuva cumhuriyetinin ne çok sevildiğidir. Cumhuriyeti sahiplenme gayreti öylesine şiddetlenmiştir ki CHP "laik" kitleleri, AKP ise elinde olan iktidar gücünü arkasına almaya çalışmaktadır. Peki onların bu cumhuriyet seviciliği nereden gelmektedir. Paylaşamadıkları ve paylaştıkları nelerdir?

Cumhuriyet hangi sınıfa aitse, o sınıfın çıkarlarına hizmet eder!

Kuruluşundan bu yana Türk sermaye devletinin varlık nedeni her türlü sınıf ayrımının ortadan kaldırıldığı, sınıfların ve sınıf çatışmalarının olmadığı bir düzen yaratma amacı olmamıştır. Aksine eski sömürü düzeninin son kalıntıları üzerine inşa edilen kapitalist bir ülkedir yaratılmaya çalışılan. İşgal güçlerinin bu topraklardan defedilmesinde, bu topraklarda yaşayan her milliyetten yoksul emekçinin emeği olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Verilen bu mücadelenin siyasal önderliği burjuva kasta aittir. Aksinin olması zatan o günün koşulları ve nesnel gerçekliği üzerinden pekde mümkün değildir. Çok doğal olarak bu genç cumhuriyetin kurucuları tarafından atılan her adım kapitalist sistemin iyice yerleşmesi içindir. İzmir iktisat kongresinin kararları başlamış olan bu sürecin programatik bir devamıdır. Cumhuriyetin sınıfsal niteliğine, uygulamalarına kısaca bir göz atıldığında bile bu kolayca görülecektir. Sendikal yasaklar, örgütlenme üzerindeki engeller yıkılan Osmanlı monarşinden farklı olmamakla birlikte yeni biçimler kazanmıştır.

İlk grev yaşağı 1909 tatili-eşgal kanunudur. Ancak Osmanlı'dan bu yasakçı yasa aynen devralınmış, cumhuriyette de devam ettirilmiştir. 1925 yılında çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu bunun somut örneğidir. Yine Faşist Mussolini İtalya'sından alınan ve 1936 yılında çıkarılan iş yasası ise grev hakkını yine yok saymıştır. Öte taraftan İstanbul'un işgal yıllarında bile yapılabilen 1 Mayıs kutlamalarının Cumhuriyetle birlikte yasaklanması, sonrasında uzun yıllarca devam etmesi, 1 Mayıs gösterilerinin katliamlara dönüşmesi, kazanılmış hakların gaspı, sendikal yasaklar, örgütlenmenin önündeki engeller bir bütün olarak uzun bir cumhuriyet klasiğidir. Hükümetler değişmiş ancak bu ve benzeri uygulamalar değişmemiştir, değişmeyecektir.

1950 yılında CHP'nin Çalışma Bakanlığı Müsteşarı Fuat Erciyes'e "grev isteyen işçinin Türklüğünden şüphe ederim" dedikten zihniyetin arkasında hangi sınıfın bakışı duruyorsa, Erdoğan'a "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" dedikten anlayışın arkasında da aynı bakış vardır. Bundandır ki tüm bir cumhuriyet dönemi, işçi sınıfına ve emekçilere saldırılarla geçmiştir. Yeri geldiğinde 12 Eylül'de olduğu gibi burjuvalar "artık gülme sırası bizde" diyerek sevinmişlerdir. Bütün bu tablo bugün işçi sınıfına kapsamlı yıkım saldırılarını dayatanların cumhuriyeti ile dün grevleri

yasaklayanların cumhuriyeti arasında hiç de fark olmadığını göstermekte, rejimin olduğu gibi devam ettiğini de ispatlamaktadırlar. Yani bu anlayış aynı zamanda onların ortak noktalarıdır. Zira aksi imkansızdır çünkü hizmet ettikleri ve çıkarlarını savundukları sınıf aynıdır. Burjuva cumhuriyete böylesine bir bağlılığın gerisinde bu gerçek bulunmaktadır. Aynı safta olanların politikada ve pratikte yan yana düşmesi tesadüfi değil bir zorunluluktur.

Cumhuriyetin ilanından günümüze değişmeyen politika; imha ve inkar!

Bugün zindanlarda ölüm sınırına dayanan açlık grevleri ile birlikte bir kez daha gündeme gelen Kürt ulusunun haklı istemleri cumhuriyet dönemi boyunca hep baskı, inkar, katliam ve asimilasyonla karşılaşmıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarındaki Kürt isyanlarından bu yana yıllar geçmiş ancak burjuva cumhuriyetin inkar ve imhaya dayalı tavrı değişmemiştir. Bu uygulamadan bu coğrafyada yaşayan, Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çerkezler yani tüm halklar nasibini almıştır. Takriri sükun, İmar ve İskan yasaları, tehcirler, güneş dil teorileri, vatandaş Türkçe konuş kampanyaları, tek dil, tek din, tek mezhep, tek ulus politikaları ile herkes zorla Türkleştirilmeye çalışılmıştır. Yeri gelmiş Türk olmamakta inat edenler kıyımdan geçirilmiş, köylerinden, yaşadıkları yurtlarından edilmişlerdir.

Burada daha sayılamayan tüm bu uygulamalar cumhuriyetin resmi politikasıdır. Bu politikanın gerisinde "tanrı dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar Müslüman" Türk-İslam anlayışı, ırkçılık, inkarcılık yatmaktadır. Açılım mucidi Erdoğan'ın "kadında olsa, çocukta olsa..." yaklaşımı ile dün yakalanan PKK'liler için sünetsiz, Ermeni diyen zihniyet arasında zerre kadar fark yoktur. Ki bugün nasıl bir kafatasçılık,

ırkçılık, kindarlıktır ki Kürt halkı Yezidi olmakla bile suçlanabilmektedirler. "Ermeni tohumu", "Rum gavuru" diye küfredilenlere bu gün de Yezidiler eklenmiştir.

Namluyu tutan eller değişmiş, Kürtlerin üzerine Urfa'da 33 kurşun yağdırılan yerini Roboski'de bomba atanlar geçmiştir. Yani silahlar hiç boş kalmamış, namlular hiç soğutulmamıştır. Sadece bu öldürücü silahları ateşleyen ve ateşleme emrini verenler değişmiştir. İnkâr ve imhada uzmanlaşmış sermaye cumhuriyeti için mevzide bir nöbet değişimi olmuş ancak namlunun ucundaki hedef hiç değişmemiştir. Kürt halkı için yaşadığı topraklar bu savaşın yarattığı mezarlıklarla dolmuştur.

Yüzlerce yıllık düşman, Aleviler...

Yaşadığımız topraklarda Alevileri ezeli ve ebedi düşman gören sömürücü, egemen anlayışların geçmişi yüzlerce yıla dayanmaktadır. Dar ağaçlarına, kıyımlara, sürgünlere, katliamlara alışkın olan Aleviler aynı zamanda Baba İshak'tan, Pir Sultan'dan, Seyit Rıza'dan aldıkları bir direniş geleneğinde sahiptirler. Zülmün olduğu yerde isyanın sembolü, sefer edilip zafer elde edilemeyen Dersim'in çocuklarıdır onlar aynı zamanda. Bu yüzden adları hep katliam ve direnişle birlikte anılmıştır. Dersim katliamının cumhuriyetin ilk yıllarına rastlaması tesadüf olmadığı gibi cumhuriyet Türkiye'si'nde geleceğin Aleviler açısından nasıl şekilleneceğinin göstergesidir. Zira yıllar içerisinde Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de yeni katliamlara maruz kalmışlardır.

Aleviler de cumhuriyetin resmi ideolojisinin kurbanlarındandır. Geride bırakılan yıllarda verilen mücadelenin bir sonucu olarak varlıkları mecburen kabul edilip, "açılımlar" yapılsa da haklarında verilen ferman Osmanlı'dan buyana değişmemiştir. Büyük bir insanlık ayıbı olan Sivas davasını zamanaşımına

birakmak, Aleviler için “mum söndürüyorlar” diyen Erbakan’ın “kaçak öğrencilerine” kalması ise bir rastlantı değildir. Hala daha evlerinin işaretlenmesi, Suriye gündeminde bile hedef haline getirilmeleri, bu sömürü düzeni değişmedikçe Alevilerin değişmeyen kaderi olarak kalmaya devam edecektir.

Cumhuriyetin derinliğindeki güç; kontr-gerilla...

Bugünlerde dinci-gerici AKP koalisyonu tarafından çokça kullanılan, sözde derin devleti ifşa etmek amacını taşıyan “ergenekon” önemli bir gerçeği de perdelemektedir. Esasında kontr-gerilla olarak adlandırılan, sosyalizmin yayılmasını engellemek amacıyla emperyalistler tarafından işbirlikçi devletlere kurdurulan, kendi ülkelerindeki derin, kirli örgütlenmelerin benzeri organizasyonlardır.

Benzeri organizasyonlar Türk burjuva cumhuriyetinin daha ilk yıllarında mevcuttu. Kapitalist sistemin sağlam temeller üzerinde yükselmesi için kollarını sıvayan sömürgeci devletler daha o zamandan gerek akıl hocalığından, gerekse pratik yardımlardan kendilerini esirgememişlerdi. Bu topraklardaki egemen anlayışın devraldığı yöntemler de bu politikaya oldukça yardımcıydı. Türk-islam sentezi olarak formüle edilen resmi görüş için kurşun sıkacak, insan öldürecek katiller bulmak hiçde zor değildi. Henüz cumhuriyet kurulmadan Karadeniz’de katledilen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı bunun en çarpıcı örneğiydi. Elbette Sabahattin Ali’nin katlini unutmamak gerekir. Yine Turancı kontr-gerilla örgütlenmelerine ilk desteği verenin Alman faşizmi olması da rastlantı değildir.

O dönemki gizli servis olan MAH’ın yetenekleri, deneyimsiz ve yeni bir devlet için hiç de amatörce değildi. Sonrasında 6-7 Eylül olaylarının arkasındaki organizasyonun kimlerin eseri olduğu açığa çıkacaktı. Bu gibi benzeri provokasyonlar her fırsatta, yıllarca denenecek ve denenmeye devam edecektir. 6. Filoyu protesto eylemlerine saldıranlar, komünizmle mücadele dernekleri (Fetullah Gülen bu derneğin Erzurum şube başkanıydı), Amerika’nın kontrgerilla kamplarında eğitim görenler (ilk gidenlerden Alparslan Türkeş), Bahçelievler’de 7 TİP’li gencin katli, 77 1 Mayıs Katliamı’nı, Maraş, Çorum, Sivas katliamları, 12 Eylül sonrası devam eden kontr-gerilla katliamları, “faili meçhul” cinayetler, kaçırıp kaybetmeler vb vb... Tüm bu derin organizasyonların arkasında yine aynı sermaye diktatörlüğü durmaktaydı. Bu katliamların faili olanlar, sermaye cumhuriyetinin iz bırakmamak için kullandığı eldivenler, yani çeşitli biçimler adı altında eğitilmiş kont-gerilla elemanlarıydı.

Kapitalizmin yarattığı kültürel yozlaşma ve çevre tahribatı...

Sömürü üzerine kurulu olan bu düzenin insana verebileceği tek şey yoksullaşma dışında bir de kültürel yozlaşmadır. Kapitalizm insanları ahlaki bir çöküntüye sürüklemektedir. Çürüme insana ait olan tüm iyi yanları ortadan kaldırmakta, geriye herşeyi maddi bir çıkara endekslemiş etten bir beden bırakmaktadır. Kadın üzerindeki sömürü gittikçe artmakta, kadın bedeni bir meta haline getirilmektedir. Tüm bu çürüme, kadın üzerindeki sömürü şimdilerde dinsel gerekçelerin arkasına saklansa da özünden bir şey kaybetmemektedir.

Aynı şekilde insana hizmeti değil haksız çıkarı ve kazancı temel aldığından kapitalist sistem, tabiatı da mahvetmekte, insanlığı çevresel felaketlere sürüklemekte, bunu bir kadermiş gibi göstermeye çalışmaktadır.

Cumhuriyetin saklanan bir başka gerçeği; paylaşamayan zenginlik...

Kapitalist bir sistemde işçi ve emekçiler gittikçe yoksullaşırken, bu düzenin sahipleri olan burjuvaların gittikçe zenginleşmesi kadar doğal bir şey yoktur. Aynı gerçek elbette bu ülke için de geçerlidir. Burjuva cumhuriyetinin bu yılki en zenginleri sıralamasına bir bakıldığında, bu toprakların yeraltı ve yerüstü zenginliklerinden, işçi ve emekçilerin ürettiklerinden kimlerin faydalandığını görebiliriz. İşte bu katıksız gerçekler sermaye sınıfı içerisindeki güç odaklarının ve onların siyasal temsilcilerinin tüm bu kavgalarının arkasındaki yatan nedenleri göstermektedir. Tüm atışmalarına rağmen bir avuç asalak zenginlikleri kendi aralarında bölüşürken, bizlere düşense yoksulluğu bölüşmek olmaktadır.

En zengin 100 Türk araştırmasına göre, Koç Ailesi 8 milyar doların üzerindeki servetiyle bu yıl da ilk sırada yer almıştır. 7-8 milyar dolarlık servetleriyle 2. sırada Şahenk Ailesi, 3. sırada Ülker Ailesi var. İlk 10 içerisinde ise yine sırasıyla; Erol Sabancı ve Ailesi Sabancı Holding, Türkan Sabancı ve Ailesi S. Sabancı Holding, Şevket Sabancı ve Ailesi Esas Holding, Şarık Tara Enka Holding, Eczacıbaşı Ailesi Eczacıbaşı Holding, Doğan Ailesi Doğan Holding, Yazıcı Ailesi Anadolu Grubu bulunmakta. Listeyi fazla uzatmaya gerek yok. Ancak dikkat çeken AKP iktidarıyla yükselmeye geçen Ülker Holding’in geçen yıl 6. iken bu yıl 3. sıraya geçmiş olmasıdır.

Özetle sermaye sınıfı içerisinde hangi kanattan olursa olsun, ister laik, isterse ılımlı islam, onlar bu düzenin tüm nimetlerinden fazlasıyla faydalanabilmekte ve kendi aralarında bunun kavgasını vermektelerdir. Ancak görüldüğü üzere hangi milliyet ve inançtan olursak olalım, biz işçi ve emekçilere karşı uyguladıkları politikalar esası yönden hiç değişmemiştir. Kendi sınıf çıkarları gereği, milyar dolarlık servetlerini korumak ve daha da artırmak için kurulu olan bu sömürü düzeninin bekası için yapmayacakları kötülük yoktur.

O halde bize düşen görev insanın insan tarafından sömürülmediği, her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırıldığı, üretilen tüm zenginliklerin birlikte paylaşıldığı, ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin edebildiği, kardeşçe yaşanılacak sosyalist cumhuriyetler birliğini yaratabilmektir. Kendi sınıf çıkarımız bize bunu dayatmaktadır.

Polis terörü “bayram” dinlemedi

AKP’nin yasağına rağmen 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı kutlaması yapmak isteyen CHP’lilerin mitingi polis terörüne sahne oldu. Bugüne kadar ilerici ve devrimci güçlere yönelik uygulanan polis terörü böylece düzen partilerine dahi yönelerek AKP iktidarının faşizan yüzünü ayyuka çıkardı.

AKP’nin geçtiğimiz yıllarda yaptığı düzenleme ile “Milli Bayramlar”ın nasıl kutlanacağına dair bir dizi planlama yapılmış, eski kutlamalar ise iptal edilmekle kalınmamış, aynı zamanda yasaklanmıştı. Önceki bayramlarda Atatürk anıtına çelenk koymak isteyenlere polisin engel olması ve bu yıl da 29 Ekim’in kutlanmasına yönelik yasaklar CHP öncülüğündeki ulusalçı cenah tarafından düzenlenecek bir eylemle protesto edilmek istendi.

Ulus’ta alternatif Cumhuriyet Bayramı kutlaması yapacağını açıklayan CHP’lilere iktidarın yanıtı ise tanıdıktı. Zira yıllardır ilerici ve devrimci güçlerin düzenlediği mitingleri engellemek için “ihbar aldık, provokasyon olacak” bahanesine sarılan devlet, bu kez bir düzen partisine karşı aynı gerekçeye sığındı ve “marjinal grupların” olay çıkaracağını iddia etti. Ulusalçı cenahın marjinal grubu olarak ise İP/TGB seçildi.

29 Ekim günü yasağa rağmen Eski Meclis önünde toplanan kitleye polis, panzerlerden tazyikli su sıkarak ve biber gazı kullanarak saldırdı. TOMA’lar ile kurulan barikata yüklenen kitleye yönelik saldırısını uzun süre devam ettiren kolluk güçleri, bu süreçte çocuk yaşlı demeden bir çok kişiyi darp etti. CHP şefleri de gazdan etkilenerek çevredeki askeri gaziye sığındılar.

Kitlenin saldırıya rağmen dağılması üzerineyse barikat kaldırıldı ve kitle Anıtkabir’e yürüdü.

Eylem süresince atılan ulusalçı sloganların yanısıra “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” sloganı atan eylemcilere polisin de aynı slogan ile karşılık vermesi ve Türkiye devletinin bayrağını taşıyan pek çok kişinin dahi darp edilerek saldırının hedefi olması, mitingden yansıyan ilginç kareler oldu.

Kirli işbirliğini anlattı

ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral Martin Dempsey, ABD Savunma Bakanlığı’nda (Pentagon) düzenlediği basın toplantısında, ABD’nin Suriye’ye yönelik saldırganlık ile PKK’ye yönelik saldırıların bir parçası olarak Türkiye’ye ekipler gönderdiğini itiraf etti.

Bir gazetecinin sorularını yanıtlayan Dempsey şunları söyledi: “Suriye’deki krize yanıt olarak Türkiye’ye ilave güçler konuşlandırıp konuşlandırmadığınız konusunda, Türkiye’ye, özellikle insani yardım bölgeleri, balistik füze savunması ve ayrıca onların (Türklerin) istikrarsız bir kuzeydoğu Suriye ve PKK ile ilintili terörle mücadele kaygıları konularında birlikte planlamalar yapmak için ekipler gönderdiğimiz zamanlar oldu.

Aslına bakarsanız, yardımcım Oramiral Winnefeld, Türkiye’den yeni döndü ve bu konularda Türk muhatabıyla görüşmeler yaptı. Türkiye ile yaklaşık son 5 yıldır istihbarat paylaşımı yürütüyoruz ve şu anda yapmaya çalıştıklarımızdan biri, son 5 yıldan dersler çıkarmak, Türkiye’nin güneydoğu sınırındaki farklı durumu anlamak, onlara (Türlere) yardım etmek için ve bunun yanında Türkiye’ye balistik füze saldırısı tehdidini azaltmak için yapabileceğimiz başka şeyler olup olmadığını görmek. Dolayısıyla bu devam etmekte olan bir süreç, bu istişareleri yapmaya ihtiyaç duydukça gidip geliyoruz.”

ABD Genel Kurmay Başkanı’nın açıklamaları, Türkiye’nin ABD ile olan kirli işbirliğini bir kez daha ortaya serdi.

Grev hakkı grev yapılarak kazanılır...

Tarihimizden öğrenelim, sendika ve grev hakkımıza sahip çıkalım!

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu TBMM’de kabul edilerek Cumhurbaşkanı’nın onayına sunuldu. 2821 sayılı Sendikalar ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu’nun yerini alacak 6356 sayılı bu yeni kanunun, işçi sınıfının çıkarına göre düzenlenmediğini en baştan belirtmek gerekmektedir. Bu kanun da diğerleri gibi grev hakkına ilişkin maddeler de yasakçı içeriktedir.

Yasada grev yasağı olan işkollarının belirtildiği bölümde hava işkolunun olmaması ise geçtiğimiz dönemde bu işkoluna getirilen “gev yasağının” kaldırılması anlamına gelmektedir. Bunun havayolu işçilerinin mücadelesinin bir sonucu olduğunu vurgulamak gerekiyor. Ki bunu hazmedemeyen Çalışma Bakanı Faruk Çelik, grev yasağını “bir cümleyle tekrar koyarız” diyerek sermaye hükümetinin gerçek yüzünü de göstermiştir.

Yasanın son halı işçi sınıfının en önemli mücadele silahlarından olan grev hakkını yok sayan niteliktedir. Yasada sadece toplu sözleşme görüşmeleri aşamasında yapılan grevler “kanuni” görülerek, 12 Eylül ürünü bir önceki yasadaki yasaklar aynen devam ettirilmiştir. Ancak bu yeni yasa daha yasakçıdır. Şöyleki 12 Eylül ürünü olan 2821 sayılı yasadaki grev erteleme kararı karşısında “Danıştay’da iptal davası açılabilir ve yürütmenin durdurulmasına karar verilmesi istenebilir” hükmü yer alırken, yeni yasadaki bu düzenlemeye bile yer verilmemiştir.

Türkiye işçi sınıfının grev hakkına ilişkin tarihine şöyle bir dönüp bakıldığında, bu hakkın zaten her zaman için sermaye sınıfı ve onun hükümetlerince yasaklı olduğu görülmektedir.

Bu coğrafyada işçi sınıfının örgütlenmesine yönelik yasakların tarihini 1845 yılında Polis nizamnamesine kadar görebiliriz. Grev yasaklarının başlama tarihi de 1909 yılında çıkarılan Tatil-i Eşgal Kanunudur. Bu tarih öncesinde İstanbul, Selanik, İzmir, Adana gibi illerde grevler olduğu bilinmektedir. 1908’de geçici bir yasa çıkarılarak resmi daire çalışanlarının, demiryolu, su, gaz, elektrik, tramvay, rıhtım, liman işçilerinin greve çıkamayacakları belirtilmiş, 1909’da ise geçici yasa kalıcı hale getirilerek, “toplum menfaatlerine aykırı” tüm grevlerin yasaklandığı duyurulmuştur.

Ancak işçi sınıfının tarihinde yasaklara karşı fiili-meşru grev örnekleri de bulunmaktadır. Örneğin 1923 yılında gerçekleşen Havza Grevi bu açıdan önemli bir deneyimdir. Havza’da Fransız denetimindeki ocaklarda çalışan maden işçileri yaşadıkları ağır çalışma koşullarına karşı, kendiliğinden bir tarzda örgütlenerek greve çıkmışlardır. Grev sürecinde “Grev komiteleri” ve grevin sürekliliğini sağlamak için “İşe komiteleri” gibi örgütlenmeler oluşturmuşlardır.

Cumhuriyet döneminde işçi hakları açısından yasaklar devam etmiş, 1925 yılında çıkarılan Tahrir-i Sükun Kanunu ile işçi sınıfının örgütlenmesine yönelik önemli kısıtlamalar getirilmiştir. 1936 yılında çıkarılan 3008 sayılı iş yasası ile bireysel işçi haklarında bir düzenlemeye gidilmiş, ancak toplu işçi hakları söz konusu olduğunda özellikle grev hakkı yasaklanmıştır. Yine 1938 yılında Cemiyetler Kanunu ile “sınıf esasına ve adına dayanan cemiyetlerin” kurulması yasaklanmış, bu yasa ile Türkiye tarihindeki ilk mutlak

sendika yasağı getirilmiştir.

1946 yılında Cemiyetler Kanunu’nda değişiklikler yapılarak sendika hakkı yasal olarak tanınmış, ancak 6 ay geçmeden bu yasa sonrası kurulan sendikalar ve siyasi partiler kapatılmıştır. 1947 yılında 5018 sayılı İşçi ve İşveren Sendikaları ve Sendika Birlikleri Hakkındaki Kanun kabul edilmiştir. Bu kanun ile sendika kurma özgürlüğü tanınmış ancak grev hakkı yine yasaklanmıştır. Bu yasağa rağmen sonraki yıllarda da işçi sınıfı tarafından fiili grevler gerçekleştirildiği bilinmektedir. 31 Aralık 1961 tarihinde Türk-İş’e bağlı İstanbul İşçi Sendikaları Birliği’nin çağrısıyla İstanbul Saraçhane’de binlerce işçinin, “şartsız grev istiyoruz”, “grevsiz sendika silahsız askere benzer”, “grevi suç sayan zihniyet suçludur” gibi sloganlarla taleplerini dile getirmesi oldukça anlamlı bir örnektir. Bundan sonraki süreçte 1963 yılında Kavel direnişi sayesinde grev hakkı kazanılabildiği.

Türk-İş’e bağlı Maden-İş Sendikası’na üye Kavel işçileri, fazla mesailerinin ve yıllık ikramiyelerinin tam olarak ödenmemesi, sendikadan ayrılmaları için baskı yapılması ve Maden-İş Şişli Şube Başkanı ile işçi temsilcilerinin işten çıkarılmasını protesto etmek amacıyla 28 Ocak’ta iş bırakarak greve çıkmışlardır. Grevin yasak olduğu bu tarihte Kavel işçilerinin grevi önemli bir çıkış olmuş, 275 Sayılı Toplu İş sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu’nun yürürlüğe girmesiyle grev yasal hale gelmişti. Grev hakkının yanında lokavtında yasal olması ise sermaye devletinin işçi sınıfının artan gücünden korkması karşısında aldığı bir önlem olmuştur.

Bu yasaların yürürlüğe girmesiyle yasa hükümlerine aykırı sayılan ilk “kanunsuz grev” de, 11 Nisan 1963 tarihinde İstanbul-Zeytinburnu’nda Bozkurt Mensucat Fabrikası’nda olmuştur. İşçiler, toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken topluca işi terk etmişlerdir. Bu fiilî greve Sıkıyönetim el koymuş, Zeytinburnu Asliye Ceza Mahkemesi’nde 1053 işçi aleyhine kamu davası açılmış ve işçiler hüküm giymiştir. Bu da bir kez daha sermaye sınıfı ve devletinin işçi sınıfının grev hakkı karşısındaki korkusu ve tahamülsüzlüğünü göstermektedir.

1966 yılında yapılan Paşabahçe Grevi ise işçi sınıfı tarihinde önemli bir grev olarak gerçekleşmiş, 1967’de DİSK’in kurulması, 1970’de yaşanan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gibi yükselen bir hareketlilik süreci yaşanmıştır.

12 Eylül askeri darbesi sonrasında ise sermaye sınıfına rahat bir soluk alıracak yasalar bir bir uygulama konulmuştur. 27 Ekim 1980 tarihinde yürürlüğe konan 2324 sayılı “Anayasa Düzeni Hakkında Kanun” ve 24 Aralık 1980 tarihinde yürürlüğe konan “Süresi Sona Eren Toplu İş Sözleşmelerinin Sosyal Zorunluluk Hallerinde Yeniden Yürürlüğe Konulması Hakkında Kanun” ile birlikte grevler yasaklanmıştır. Bu süreçte her grev girişimi şiddetle bastırılmaya çalışılmıştır.

Grev yasakları 6 Ekim 1983 yılına kadar devam etti. 12 Eylül anayasası olan 1982 anayasasında 2821 ve 2822 sayılı yasalarla grev hakkını büyük ölçüde kısıtlayan maddeler konuldu. Bu kanunla; can ve mal kurtarma işlerinde, cenaze ve tekfin işlerinde, su, elektrik, havagazı, termik santralleri için kömür

çıkarılması, doğalgaz ve petrol sondajı, üretimi, tasfiyesi ve dağıtım işlerinde, nafta veya doğalgazdan başlayan petrokimya işlerinde, banka ve noterlik hizmetlerinde, kamu kuruluşlarınca yürütülen itfaiye ile şehir içi deniz, kara, demiryolu ve diğer raylı toplu yolcu ulaştırma hizmetlerinde grev yasaklanmıştır.

Ayrıca ilaç imal eden işyerleri hariç olmak üzere, aşı ve serum imal eden müesseselerle, hastane, klinik, sanatoryum, prevantoryum, dispanser ve eczane gibi sağlıkla ilgili işyerlerinde, eğitim ve öğretim kurumlarında, çocuk bakım yerlerinde ve huzurevlerinde, mezarlıklarda, Milli Savunma Bakanlığı ve Jandarma Genel Komutanlığı ile Sahil Güvenlik Komutanlığınca doğrudan işletilen işyerlerinde de grev yapılması yasaktır.

Bu yasaklanan işkollarının dışında diğer işkollarının grev hakkını gasp eden maddeler vardır. Örneğin, “Bölünmez bütünlüğe aykırı” durumlar, savaş ve seferberlik halleri gibi hak ve özgürlükleri sınırlama yetkisi veren hükümler ve grev hakkının “iyi niyet kurallarına aykırı, toplum zararına ve milli serveti tahrip edecek şekilde kullanılmayacağı” gibi ibarelerle ucu açık tanımlar getirilmiştir. Kuşkusuz “siyasi amaçlı grevler” ve “genel grev” de suç sayılmaktadır.

Ancak grev yasağının görünürde kalkmış olması ile birlikte işçi sınıfı yeniden ayağa kalkış yaşamıştır. 1985'te Netaş Grevi bu dönemde önemli grevlerden biri olmuştur. 3150 işçinin katıldığı bu grev, 1980 sonrasında ilk büyük grevidir. O süreçten sonra Derby, Dizel Motor, Migros, Devlet Demiryolları ve 1987 yılında 30 bin işçinin başlattığı Kazlıçeşme deri işçilerinin grevi yaşanmıştır. Devamında 1989 bahar eylemleri gerçekleşmiş, Zonguldak grevi ile ivme kazanan işçi hareketi sözkonusu olmuştur. Kuşkusuz devlet yine grevleri engelleme yoluna gitmeyi elden bırakmamıştır. 1986 yılında ANAP hükümeti döneminde PETKİM, "stratejik" bir işletme olduğu iddiası ile grev yasağı kapsamına sokulmuştur. (Her ne hikmetse bu "stratejik" işletmenin özelleştirilmesinde bir sakınca görülmemiştir!)

Zonguldak maden işçilerinin büyük mitingi sonrasında 30 Kasım 1990 günü yaklaşık 50 bin işçiyi kapsayan grev başlamıştır. İşçi ailelerinin de destek verdiği grev, düzenlenen yürüyüşlerle giderek kitleselleşmiştir. Dönemin Özel hükümetini zora sokan bu eylemleri bitirmek için sendika bürokrasisi yoğun bir çaba gösterdi. Ancak yine de 3 Ocak 1991'de "genel grev" tanımı yasaklı olduğu için "genel eylem" kararı almak zorunda kaldı. Fiili olarak gündeme gelen genel grevin içi sendika bürokrasisin eliyle boşaltıldı, işçiler alanlara çıkartılmadı. Bilindiği gibi hemen ardından 4 Ocak'ta başlayan Ankara yürüyüşünde de sendika bürokrasinin has adamlarından Şemsi Denizer sermayeye benzersiz bir hizmet sundu. Sayısı 100 bini bulan işçilerin yürüyüşü 8 Ocak'ta bitirildi. Oldukça korkan sermaye sınıfı ve devleti hiç gecikmeden 25 Ocak'ta "milli güvenlik" nedeniyle tüm grevleri yasakladığını açıkladı.

Bir sonraki "genel grev" denemesi ise 1994 yılında gündeme geldi. Söz konusu genel grev girişimi, 5 Nisan kararları çerçevesinde gündeme gelen kapsamlı sosyal yıkım saldırılarına karşı işçilerin basıncıyla alınan 20 Temmuz "genel eylemidir". Burada da sendikal bürokrasinin uğursuz rolü bir kez daha görülmüş, işçi hareketinin önündeki en önemli engellerden biri olduğu bir kez daha tescil edilmiştir. Bunun son örneği Tekel direnişi sürecinde bir kez daha yaşandı. 26 Mayıs "genel eylem" kararı sendikal bürokrasi eliyle boşa düşürülmüştü.

Sermaye devleti grevlerin önüne geçmek için her daim hem kendi gerici yasalarını kullanmış, hemde sendikal bürokrasinin desteğini yanında bulmuştur. 2000'li yıllarda da pek çok grev ertelenmiş yada engellenmiştir. 2003-2004 yıllarındaki Şişe Cam grevleri de "milli güvenlik" gerekçesi ile ertelenmiştir. Bu "milli güvenlik" kavramını, sermayenin çıkarı diye okumak gerekmektedir. Yine Lastik-iş üyesi işçilerin grevleri de Bakanlar Kurulu tarafından, "milli güvenliği bozucu nitelikte" görülerek 60 gün süreyle ertelenmiştir.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Önümüzdeki süreçte grev hakkına ilişkin yasaklamaların daha da artan bir şekilde devam edeceği de ortadadır. Fiilen grevleri yasaklayan hükümet buna çeşitli yasal kılıflar bulmakta hiç de zorlanmamaktadır. İşçi sınıfının üretimden gelen gücü bu şekilde engellenirken, bilindiği gibi kamu emekçilerinin grev hakkı kağıt üzerinde bile hala yoktur.

İşçi sınıfının mücadele tarihinin gösterdiği gibi grev hakkı grev yapılarak kazanılmıştır. Bugün de grev hakkının önündeki engeller ancak bu şekilde aşılabilir. Yapılması gereken mevcut burjuva yasalarına bel bağlamadan, sınıfa karşı sınıf tutumuyla, fiili-meşru mücadele yolunu tutmaktır. Burjuva yasalarını parçalamanın, sendikal bürokrasi engelini aşmanın başkaca bir yolu-yöntemi yoktur.

HAK-İŞ'ten kof sözler

Sınıfa ihanet sözkonusu olduğunda kendinden önceki sendikacıları dahi gölgede bırakan Hak-İş yöneticilerinin son yaptığı açıklamada "yeni yasanın sendikalı sayısını arttıracak" iddia edildi!

İşçi sınıfı için son yılların en büyük saldırısı ve hak gaspı anlamına gelen, sendikal örgütlülüğü 12 Eylül ile kıyaslanacak denli zorlaştıran Toplu İş Sözleşmesi Yasa Tasarısı TBMM'de kabul edilip Cumhurbaşkanı'na iletilmişti. Sözkonusu yasaya sendikalar cephesinden en büyük destek ise TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'ten gelmiş, kapalı kapılar ardından yasaya olur veren ihanetçi sendikalar, bir de utanmadan Cumhurbaşkanı'na yasayı veto etme çağrısı yapmıştı.

HAK-İŞ, yüzsüzlüklerine bir yenisini daha ekledi ve HAK-İŞ Başkanı Mahmut Aslan yaptığı açıklamalar ile yasadaki umutlu olduğunu belirtti. Aslan, esas olarak yeni yasanın sendikal örgütlülüğü geliştireceğini ve sendikalı işçi sayısının artmasını sağlayacağını iddia etti.

Bununla birlikte, "30 işçiden az olan yerlerde işe geri dönüş davası açılması engellendi. Bu sendikalar için bir darbedir" sözleriyle yasayı eleştirerek kendi kendisiyle de çelişen Aslan, Türkiye'de 11 milyon işçinin neredeyse yarısının işe iade davası açma hakkından men edildiğini belirtti.

HAK-İŞ başkanı konuşmasında Konya'daki sendikal örgütlülük tablosuna da değinerek buradaki sorunlardan dem vurdu. 5 OSB'de 30 bin kayıtlı işçinin yanısıra 10 bin kadar kayıtsız işçinin bölgede çalıştığını belirten Aslan, sendikalılık oranını düşüklüğüne dikkat çekti ve patronların sendikalardan korktuklarını söyledi.

Aslan'ın "bazı sendikalar"ın işçiye nasıl ihanet ettiğine dair anlatımı ise, tarihi ihanet ile birlikte yazılmış HAK-İŞ'in ve diğer sendika bürokratlarının el kitabı gibiydi. Aslan sendikaların önce işçiyi patrona ihbar ettiğini, ardından ise avukatlar aracılığı ile patronun sendikal tazminat olarak işçinin sırtından para kazandığını iddia etti.

Bu sözler ile işten atılan işçilerin yürüttükleri direnişlere ve hukuksal mücadelelere dair de şaibe yaratmayı amaçlayan HAK-İŞ başkanı, yeni yasanın işe iadenin önünü kesmesini ve sendikal tazminat hakkını sınırlamasını da onaylamış oldu.

"Direnişimiz işçilere mesajdır!"

DHL Lojistik'te TÜMTİS üyesi işçilerin direnişi 4. ayını geride bıraktı. Uluslararası sınıf dayanışmasıyla da moral bulan işçiler, Esenyurt Kıracı'taki DHL deposu önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Direnişçi DHL işçilerinden Korcan Yılmaz ve Doğan Ervan ile direniş süreci üzerine konuştuk.

- Direnişiniz hangi aşamada, neler yapıyorsunuz?

Korcan Yılmaz: Direnişimizin 4. ayını doldurduk. İlk günkü kararlılık ve heyecanla direnişimiz sürüyor. Sendikamız TÜMTİS de bütün imkan ve olanaklarıyla bizim yanımızda. Mücadelemizin zaferle sonuçlanacağına ilk gün olduğu gibi bugün de inanıyoruz. Sendika yöneticileri, yurtdışından gelen destekler ve bizim için düzenlenen kampanyalar kamuoyunda her gün daha fazla ses getiriyor. Çeşitli eylemlerde pankart ve sloganlarımızla sesimizi daha fazla duyurmaya çalışıyoruz. Kararlı bir şekilde, arkadaşlarımızın da desteğiyle bu mücadeleyi zaferle sonuçlandırmayı bekliyoruz. Mücadelemiz hak arama mücadelesidir. Alınterimizin, emeğimizin karşılığını alabilmek için mücadele ediyoruz. Sendikalı olarak, toplu sözleşmeyi imzalayarak işimize geri dönmek istiyoruz. Aynı zamanda örgütlenme çalışmalarımız, sendikal bilgilendirme ve üyelikler devam ediyor. İçeride işverenin satın alma girişimleri var. Çalışanlara çeşitli oranlarda zam yapıyor. Zamlarla sendikalaşmanın önünde durmaya çalışıyorlar. İçeride sendikaya üye olan arkadaşlarımız da mücadelelerine devam ediyorlar. Üye olmayan arkadaşlarımızla görüşüyorlar. Sendikamızdan aldıkları bilgileri, üye olmayan arkadaşlarımızla paylaşıyorlar. Sendikanın anlamı, örgütlülük üzerine sohbetler yapılıyor. Bu şekilde üyelikler devam ediyor. Kurumlardan ziyaretler oluyor. Sendikalardan, çeşitli işçi derneklerinden, kitle örgütleri, BDSP, TKP, Halkevleri, EMEP gibi oluşumlardan ziyaretler oluyor. Bu ziyaretler bizleri güçlendiriyor ve umutlandırıyor. Yalnız olmadığımızı hissediyoruz.

- Sömürü ve kölelik koşullarında çalışan işçilere mesajın nedir?

Korcan Yılmaz: Direnişimiz aynı zamanda bir mesajdır. Arkadaşlarımızdan, bu direnişin sonuçlarını takip etmelerini, bu mücadeleden kendilerine pay çıkartmalarını istiyorum. Mücadele ederek zafer kazanılır. Bütün arkadaşları mücadeleye çağırıyorum.

- İlk defa bir direniş deneyimi yaşıyorsunuz. Direnişiniz nasıl gidiyor?

Doğan Ervan: İşyerinde çalışan arkadaşlarımız gelmeden direniş alanında oluyoruz. Servisler geldiğinde onlarla görüşüyoruz. Sendikalı olmanın önemini anlatıyoruz. Sendikanın, bizim emeğimize sahip çıkacağını anlatıyoruz. İşverenin de içeride çalışanların bizimle görüşmemeleri için çeşitli yaptırımları var. Dışarıya çıkmanın yasaklanması ve tehditler var. Sürekli direniş yerinde olarak ve buradan ayrılmayarak kararlılığımızı gösteriyoruz. Bizim burada olmamız, içeride üye olan veya olmayan arkadaşlarımızı etkiliyor. Onlar da bizden güç alıyorlar.

- Direnişiniz bölgede nasıl bir etki yarattı?

Doğan Ervan: Gözlemlediğimiz kadarıyla herkes meraklı. Araçlarıyla geçenler yavaşlayarak bize selam veriyorlar. Çay, şeker getirenler, yardıma ihtiyacımız olup olmadığımızı soranlar var. "Ne yapabiliriz" diye soranlar var. Davamız ekmek davasıdır. Türk-Kürt fark etmeden herkes direnişin farkında. Destek verenler var. Mücadelemizin sonuna kadar arkasındayız. Destek ve dayanışma olduğu sürece daha moralli oluyoruz. Herkesten, her türlü desteği bekliyoruz.

2013 bütçesi açıklandı...

Kapitalistleri sevindiren bütçeye karşı mücadeleye!

AKP iktidarı 2013 yılı bütçesini açıkladı. Her yılın olduğu gibi, 2013 yılının bütçesi için gerekli olan gelir kaynakları da işçi ve emekçilerden tahsil edilecek. Bu nedenle yoğun sömürü ve zamlar üzerine kurulu olan 2013 bütçesi bir kez daha işçi ve emekçileri vuracak.

Ekonomiden sorumlu bakan Ali Babacan ve maliyeden sorumlu bakan Mehmet Şimşek, bütçe açığını kapatmak için Eylül ayı içinde iğneden ipliğe her şeye zam yapıldığını belirterek, bu zamların yetmemesi durumunda yeni zamların gündeme geleceğini duyurdu. Ali Babacan "Bütçe açığımızı kapatacak, mali disiplinlerimizi koruyacak tedbirleri mutlaka yürütmemiz lazım" diyerek zam ve vergi soygununa devam edileceğini ifade etti.

Bütçe rakamları ve gösterdikleri...

Mehmet Şimşek, 2013 yılı bütçe gelirlerinin 371 milyar lira, bütçe giderlerinin 404 milyar lira, faiz hariç giderlerin 351 milyar lira, faiz dışı fazlanın ise 19,1 milyar lira olarak öngörüldüğünü açıkladı. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da en fazla ödenek, yedek ödenek ve personel ödemeleri gibi genel kamu muhasebesini de yöneten Maliye Bakanlığı'na ayrıldı. 85.3 milyar TL'lik ödeneği olan Maliye Bakanlığı'nı, 53 milyar TL'si faiz harcaması olmak üzere 71.8 milyar TL'lik ödenek ile Hazine Müsteşarlığı izledi.

Her yıl olduğu gibi 4,6 milyar TL ödenek ile Diyanet İşleri Başkanlığı çok sayıda bakanlığın bütçesini geride bıraktı. Kirli savaş konsepti çerçevesinde savaş harcamalarına bütçeden ayrılan pay arttı. MİT için 995,5 milyon TL, Milli Savunma Bakanlığı için 20.3 milyar TL, Jandarma Genel Komutanlığı için 5.8 milyar TL, polis teşkilatı için de 14.7 milyar TL ödenek ayrıldı.

Bütçe rakamlarının içinde en büyük gelir dilimlerinden birini zamlar oluşturuyor. Ayrıca dolaylı vergiler de bütçe gelirleri içinde önemli bir yer tutuyor. Bütçede, 1 Ocak 2013'ten geçerli olacak şekilde sigara ve alkollü içeceklerin vergilendirilmesinde yeni bir sisteme geçilecek. Yasa alkollü içecekler ve sigaradaki maktu verginin, Ocak ve Temmuz aylarında TÜFE'ye bağlı biçimde otomatik olarak güncellenmesini düzenliyor. Bu düzenlemeyle, sigarada maktu ve nispi verginin birlikte uygulanmasına olanak veren bir sistem de getiriliyor.

AKP iktidarının bütün ürünlerine uygulanan ÖTV'de yıl sonuna kadar yeni bir düzenleme yapmaması durumunda, bu kalemtedeki ÖTV oranı yaklaşık 1 yıl önce alınan ancak yürürlüğü 31 Aralık 2012'ye kadar ertelenen karar uyarınca, 1 Ocak'tan itibaren 4 puan artışla yüzde 69 olarak uygulanacak. ÖTV oranının yüzde 69'a çıkarılması sigara satış fiyatlarında yüzde 20'nin üzerinde bir zamlanmasını önünü açıyor. Ekonomi yönetiminin 2013-2015 dönemini kapsayacak Orta Vadeli Program çalışması ise devam ediyor. Bütçede atılacak adımlar çerçevesinde bu noktada da emekçi düşmanı bir dizi düzenleme yapılması planlanıyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, geçen hafta

yaptığı açıklamada, bütçe açığının yıl sonunda GSYH'nin yüzde 1,5'i olan hedefin üzerinde kalacağını ve bu konuda düzeltici önlemler üzerinde çalıştıklarını belirtti. Bu ifadeyle Mehmet Şimşek yeni zamlar yapabileceklerini açıkça ilan etmiş oldu. Her zaman olduğu gibi bu zamlar işçi ve emekçileri vuracak.

2013 bütçesi kapitalistleri sevindirdi

Başbakan Yardımcısı Ali Babacan da geçen hafta yaptığı açıklamada "Türkiye'de bütçe açığımız ve kamu borcumuz iyi durumda olduğu için biz uzun bir süre daha vergileri düşük tutma lüksüne sahibiz" diyerek kapitalistleri sevindirmişti. Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu (TUSKON) Yönetim Kurulu Başkanı Rızanur Meral ile görüşen Maliye Bakanı Mehmet Şimşek de, "Yeni vergi yok" mesajını kapitalistlerin temsilcisine vermeyi unutmadı. Sevincini gizleyemeyen Rızanur Meral, "İlave vergi yükleri getirmemelerini istedik. Kendileri de bu noktada güzel müjdelere verdiler. Küresel daralmadan dolayı, özellikle gelir, kurumlar ve KDV vergilerinde bir artış yapılmayacağını söyledi" dedi.

2013 bütçesinde burjuvaziden alınan vergilerin düşürülmesinden bahsedilirken, asgari ücretle çalışan bir işçinin aldığı ücretin yaklaşık %19'unun gelir ve damga vergisi olarak gasp edilmesi planlanmaktadır. Üstelik dolaylı vergiler denilen KDV, ÖTV ve devletin sunduğu mal ve hizmetlerden alınan diğer vergilerin, toplam vergi içindeki oranı da arttırılmaktadır.

Kapitalistlerin vergi gelirlerindeki payını düşüren AKP iktidarı, 2013 bütçesinde işçi ve emekçilerden alınan vergileri daha da arttırmayı hedefliyor. Vergi gelirlerinin bütçe içinde tuttuğu oran yüzde %86'dır. Vergi gelirlerinin içinde, gelir vergisi ile dolaylı vergilerin toplam payı %77 civarındadır. Bu toplamın içerisinde işçi ve emekçi kesimlerden alınan dolaylı ve dolaysız vergilerin tuttuğu pay ise, son 25 yılın ortalaması alındığında %45-55 arasında değişmektedir ve bu oran 2013 bütçesi için %58 olarak

belirlenmiştir.

Bütçe gelirlerinin nereye ve ne için harcandığı da aynı gerçeğin bir diğer göstergesidir. 2013 bütçesinin dağılımı, hangi kurumun bütçeden ne kadar pay aldığı ortadadır. Aslan payı her zaman doğrudan burjuvazinin cebine gitmektedir. Tüm bütçelerde olduğu gibi, 2013 bütçesinde de en büyük harcama dilimi faiz ödemelerine ayrılmıştır. Faiz ödemelerinin bütçe harcamaları içindeki payının 2013 yılında da %29,4 olacağı hesaplanmıştır. Bu durumda işçi ve emekçilerden toplanan vergilerin yaklaşık %75'i faiz ödemeleri için harcanacaktır.

İşçi ve emekçilerin ihtiyaçlarını temel alan bütçe için...

2013 bütçesinin dağılımında da burjuvazinin çıkarları önde tutulmakta, işçi sınıfı ve emekçilerin payına ise sadece kıvrıntılar kalmaktadır. Bu gerçeklik bile devletin sınıf karakterinin anlaşılması için yeterlidir. Kapitalist toplumun her alanında olduğu gibi, burjuva devletin ve hükümetin siyasi-mali programı olan bütçenin hazırlanması ve uygulaması konusunda da belirleyici olan sınıf mücadelesidir. Mücadelenin yükseldiği dönemler, devletin sosyal hizmet ve harcamalarının da nispeten arttığı dönemlerdir. Bu anlamda 'sosyal devlet' denilen şey de, burjuva devletin işçi sınıfına bir lütfu değil, sınıfın geçmişte düzeni tehdit eden devrimci mücadelelerinin yan ürünü olarak elde ettiği kazanımlardır.

İşçi ve emekçi sınıfların ekonomik, sosyal ve kültürel ihtiyaçlarını gözetecek bir bütçe, ancak ve ancak yine işçi sınıfının iktidarında hazırlanabilir ve uygulanabilir. Burjuva iktidarlar altında böyle bir şey mümkün değildir. Ancak işçi sınıfı burjuvazinin egemenliğini yıkararak kendi iktidarını kurduğunda, devletin tüm kaynakları emekçilerin ortak ihtiyaçlarına göre düzenlenebilecektir. İşçi sınıfının iktidarı altında, insanların eğitim, sağlık, ulaşım, konut vb. en temel ihtiyaçları parasız olarak devlet tarafından karşılanacaktır.

İzmir Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) Başkanı Bülent Çuhadar ile TCDD'nin özelleştirilmesi gündemli konuştuk!

“Kurumumuza, işimize, ekmeğimize sahip çıkmak için...”

- Bakanlar kurulunda imzalanan ve meclis gündemine getirilmesi beklenen Demiryolu Yasa Tasarısı neleri içermektedir? Ayrıntılı bilgi vermişsiniz?

- Demiryollarında uzun zamandır devam etmekte olan özelleştirme çalışmalarının noktalanmasıdır. Şöyle ki; 1995 yılında Booz Allen & Hamilton raporuyla başlayan bu özelleştirme çalışmaları Kanada'lı bir firma olan Canac raporuyla devam etmiş, bu süre içerisinde kurumun yaptığı pek çok hizmet özel sektör eliyle yapılmaya başlanmış, iş yerleri kapatılmış, kar getirmeyen hatlarda çalışan trenler seferden kaldırılmış ve buna benzer pek çok uygulama zaten hayata geçirilmişti. Bu yasa tüm bu süreçlerin tamamlanarak demiryolu ulaştırmasının özel sektöre devri ve çalışanların güvencesizliği anlamına gelmektedir.

Yasa, demiryollarının geliştirilmesinden çok kar getiren hatların ve işletmelerin özel sektöre devrini ön görmektedir. Oysa 8252 km demiryolu tek hat olarak çalışmaktadır. Yeni yolların yanı sıra bu tek hat işletmeciliğini çift hatlı sinyalizasyonlu hale getirilmesi gerekmektedir.

Yasada, çalışanları güvence altına alacak bir hüküm yoktur. Çalışanların önemli bir kısmı havuza gönderilecektir. Kurumda çalışan pek çok personel İFP (İhtiyaç Fazlası Personel) olarak başka kurumlara gönderilecektir.

Yasayla siyasi ve bürokratik müdahaleler yasal hale getirilecektir. Bakan tek belirleyici konumdadır.

Yasa, pek çok komisyon kurulmasını ön görmekte Bakanlık, kurum ve özel sektör temsilcileri bu komisyonlarda yer almakta ancak çalışanların temsilcilerinden söz edilmemektedir. Dolayısıyla çıkarılmak istenen yasa ne TCDD'yi geliştirecek ne de çalışanların lehine bir uygulama olacaktır.

- Bu yasa tasarımı sendikal örgütlülüğe bir saldırı olarak düşünüyor musunuz?

- Bu tasarı sadece sendikal örgütlülüğe bir saldırı değil aynı zamanda çalışanların iş güvencesini ortadan kaldıran bir uygulamadır. Açıklamak gerekirse taslak, demiryollarının mevcut organizasyonunu ortadan kaldırarak TÜRK TREN A.Ş. olarak sektörde yer alacaktır. Çalışanlar artık anonim şirket elemanı olacağından özel sektör çalışma hükümlerine tabi olacaklar doğal olarak iş güvencesinden bahsetmek olanaksız olacaktır. Hükümetin tüm kamu kurumlarını hedef alan KHK'lerle birleştirildiğinde ve kamu personel yasasıyla birlikte düşünüldüğünde tüm kamu çalışanlarının da iş güvencesinin ortadan kaldırılacağı da akıldan çıkarılmamalıdır.

- Bu yasa tasarısına karşı BTS sendikası olarak neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Sendikamız bu süreci yıllar öncesinden ön görerek daha önce bahsettiğim Booz Allen & Hamilton ve Canac raporlarının hayata geçmemesi için çok ciddi mücadeleler vermiş ancak sektörde tek başına mücadele vermek zorunda kaldığı için ciddi

bir direnç örgütlenememiştir. Geldiğimiz noktada son yasa demiryollarını tümünden ortadan kaldırmaya yönelik bir girişimdir. Tecrübelerimizle biliyoruz ki, sadece sendikamızın vereceği mücadele yine yeterli olmayacaktır. Bu yüzden demiryollarında örgütlü başta sendikamız olmak üzere diğer sendika ve derneklerle yasaya karşı ortak mücadele yürütecek bir platform oluşturma çabasına girdik. Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna açıkladığımız bir deklarasyonla da bu kararlılığımızı ifade ettik. Oluşturulan platform olarak kurumumuzun talan ve tasfiyesine karşı, çalışanlarımızın iş güvencesinin ortadan kalkmaması amacıyla birçok eylem ve etkinliklerimiz gündemde olup birlikte karşı koyma kararlığımızı ifade ettik.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

Hafızalarımızı biraz zorlarsak AKP hükümetinin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana gündemi işgal eden kurumların başında demiryolları gelmektedir. Ne yazık ki bu gündeme geliş, hükümetin dediği gibi ilerleme ve gelişmelerle değil Pamukova ve Tavşancılı'da olduğu gibi onlarca insanın yaşamını yitirdiği kazalar, Tuzla tersanelerinden daha fazla ölümlü iş kazaları ve hükümetin bir şova dönüştürdüğü yüksek hızlı trenlerle gündeme gelmiştir. Artık demiryolu çalışanları için mücadele etmekten başka bir yol kalmamıştır. Di demiryolcuları, güvenli bir demiryolu ulaştırması için de tüm halkımızı birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz. Çünkü demiryolu ulaşım sektörünü kullanan halkımız çok iyi bilmelidir ki, özelleştirme sadece ideolojik bir saldırı olmayıp demiryolu iş kolunda ulaşım güvenliğini de yok etmektedir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Araştırma görevlileriyle dayanışma büyüyor

Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi, Üniversite Konseyleri Derneği, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Akademi Susmayacak, GIT Türkiye ve Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnsiyatifi, 31 Ekim günü, İTÜ'de direnen araştırma görevlilerini ziyaret etti.

Ziyarete ilk konuşmayı yapan Eğitim Sen Merkez Yürütme Kurulu Üyesi **Betül Korkut**, 12 Eylül darbesinin bir ürünü olan YÖK'ün şimdi de bilime saldırdığını ifade ederek araştırma görevlisi kıyımına hazırlanıldığına dikkat çekti.

Ardından Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şube Başkanı **İsmet Akça** söz aldı. İTÜ'de yapılanın araştırma görevlileri için prova olduğuna dikkat çekerek, İTÜ'nün buna karşı direnişin de örüldüğü yer olduğuna değindi.

Üniversitelerin piyasacı, sermayenin ihtiyacına göre çalışılan, neo-liberal politikaların esas alındığı yerler olarak kurgulandığını, AKP'ye muhalif düşüncelerin varolamayacağını, bunun yerine muhafazakar kadroların yerleştirilmek istendiğine değinen Akça "Buna izin vermeyeceğiz" diyerek sözlerini 6 Kasım YÖK protestosuna çağrı yaparak bitirdi.

Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği adına konuşan **Gülhan Hoştürk**, 50/d ve 33/a uygulamalarına dikkat çekti.

GIT Türkiye adına konuşan **Fisun Öztekin** ise akademik özgürlük adına çalışan bir kurum olarak 50/d'nin yarattığı sorunlara değindi. "Araştırma görevlisi gençler piyasanın kırılmasına terk ediliyor" diyerek sözlerini tamamladı.

Üniversite Konseyleri Derneği adına konuşan **Emre Güranlı**, yaşanan sorunun temelde iş güvencesine yönelik olduğuna dikkat çekerek bir tekstil işçisinden araştırma görevlisine kadar her kesimin güvencesizliğe maruz bırakıldığını ifade etti. Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi **Meryem Kurtuluş** da Yeni YÖK Yasa Taslağı'na değinerek araştırma görevlilerine taslakta yer bile verilmediğini ifade etti.

Eyleme katılan İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden **İzzettin Önder** de söz alarak burada yalnızca atılan araştırma görevlileri için bulunmadığını, esas olarak eğitim sisteminin korunması için burada olduklarını ifade etti. Marks'ın bilim ve felsefe arasında kurduğu bağa dikkat çekerek, yaşananların böyle yorumlanmasının önemine dair vurgu yaptı. Eylem bitirilirken üniversitedeki voleybol turnuvasında "anti-50/d" takımının maçı kazandığı bilgisi verilerek rektörlük önündeki çadırın dışında da görünür olmak için çaba harcandığına değinildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TKİP IV. Kongresi toplandı!..

Her alanda devrim

Geride bıraktığımız günlerde toplanan TKİP IV. Kongresi kapsamlı bir gündeme dayalı çalışmalarını başarı ile tamamlamış bulunmaktadır. TKİP IV. Kongresi partinin tüm temel örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği nispeten geniş bir bileşenle toplandı. Yaklaşık üç hafta süren kongre çalışmaları boyunca, partinin gündemindeki tüm temel ideolojik, politik ve örgütsel sorunlar ele alındı, ayrıntılara inen tartışmalar yapıldı, partinin önünü açacak verimli sonuçlara varıldı. TKİP’de artık sağlam biçimde kökleşmiş bulunan parti içi demokrasinin yeni bir göstergesi olan ve son derece devrimci bir atmosferde gerçekleşen IV. Parti Kongresi, kendi şahsında partideki ideolojik birliği ve ruhsal bütünleşmeyi de yeni bir düzeye çıkardı.

Yeniden inşa sürecinin son aşaması

Son beş sene içinde gerçekleşen üçüncü parti kongresi olması, TKİP IV. Kongresi’ne ayrı bir anlam kazandırmaktadır. 2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi’ni izleyen son beş yıl, partimizin her açıdan yeniden inşa edildiği bir süreci ifade etmektedir. Bu dönem içinde parti örgütü, her bakımdan gerçek bir devrim örgütü yaratmak hedefine bağlı olarak baştan aşağı yeniden yapılandırıldı. Ve bu süreçte, ideolojik kimliğe, devrimci örgüte ve çalışma tarzına ilişkin tüm sorunlar üzerine partinin çok yönlü yoğun bir eğitimi ve köklü bir dönüşümü çabası eşlik etti.

TKİP IV. Kongresi, bu yeniden inşa sürecinin yeni ve son aşamasını işaretlemektedir. Bu, parti eğer IV. Kongre’nin saptadığı yeni görev ve hedeflere ulaşmada da asgari bir başarı gösterirse, yeniden inşa sürecinin artık esası yönünden tamamlanacağı anlamına gelmektedir. Böylece TKİP, kendini sınıf mücadelesi görevlerine, ki partimiz için bu devrime çok yönlü hazırlık ile aynı anlama gelmektedir, her açıdan çok daha bilinçli, güçlü ve etkin bir biçimde hazırlanmış olacaktır. Bu, devrimci sınıfı temsil eden bir parti olarak TKİP’nin toplum düzeyinde siyasal mücadele sahnesine daha etkin ve iddialı bir taraf olarak çıkması demektir aynı zamanda.

Soruna bu çerçevede bakan TKİP IV. Kongresi, tüm temel sorunlar üzerinden son beş yıllık yeniden inşa sürecinin genel bir bilançosunu çıkarmış, deneyimlerini özetlemiştir. Ulaşılan düzeyin ve elde edilen kazanımların yanısıra, hala da sürmekte olan sorunları saptayıp irdelemiştir. Sürecin genel bir başarıyla taçlandırılabilmesi için özellikle yüklenmesi gereken sorun alanlarına çubuk bükerek, partinin bu çerçevedeki yeni hedeflerini ve görevlerini tanımlamıştır.

TKİP IV. Kongresi, partide niteliği geliştirip pekiştirme sürecinin belli bir düzeye ulaşmış bulunduğunu saptamakta, bundan böyle niteliği yeni bir düzeyde geliştirmenin zorunlu koşulu olarak nicel gelişmenin önemini vurgulamaktadır. Parti kongresi

çalışmaları içinde başarılı ve verimli bir sınıf-kitle çalışmasının sorunları üzerinde özellikle durulmuş olması aynı zamanda bu amaca yöneliktir.

TKİP IV. Kongresi somut hedeflere ve başarı ölçülerine ilişkin tüm yerleşik kalıpların parçalanıp bir yana atılmasını, gerçek bir sınıf partisi olmanın bilinci, özgüveni ve iddiası ile sınıf kitleleriyle etkin bir birleşme çabası içine girilmesini, başta yeni seçilen Merkez Komitesi olmak üzere tüm parti örgütlerinin önüne temel önemde ve ertelenemez bir görev olarak koymaktadır.

Devrim tarihimizin en büyük kazanımı

TKİP IV. Kongresi’nin gerçekleşmesi iki anlamlı yıldönümüne denk gelmektedir. Bunlardan ilki Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının devrim davası uğruna ölümü yitirmekle karşılaşmalarının 40. yılı, ikincisi gelişmesini TKİP’nin kuruluşuyla taçlandıran EKİM’in siyasal mücadele sahnesine doğuşunun 25. yılıdır. Bunlardan ilki devrim tarihimiz, ikincisi ise TKİP’nin kendi gelişim tarihi bakımından özel önem taşımaktadır.

Bu iki anlamlı yıldönümünü çalışmaları içinde ele alan TKİP IV. Kongresi, devrimci hareketimizin gelişim tarihi içinde bu iki olayın gerçekte birbirini tamamladığı düşüncesindedir. Deniz Gezmişler ‘71 Devrimci Hareketi’ni simgelemekte, ‘71 Devrimci Hareketi’ ise reformizden kopuşu ve devrim bayrağının yükseltilmesini temsil etmektedir. TKİP, bugünün Türkiye’sinde, Denizler’in açtığı devrim bayrağını tüm cephelerde tutarlılık ve kararlılıkla taşıyan, bunu devrim tarihimizin tüm kazanımlarını kucaklama ve yeni bir düzeyde yaşatma tutumu ve pratiği ile birleştiren tek gerçek devrimci partidir.

Bu rastlantı da değildir. TKİP bunu, halkçı küçük-burjuva çizgiden yirmibeş yıl önce yaşadığı köklü kopuşa, böylece sınıf devrimciliği çizgisine sağlam biçimde geçişine borçludur. Türkiye’de ilk kez olarak TKİP şahsında, devrimci teoriyi, devrimci programı, devrimci taktiği, devrimci örgütü ve devrimci moral değerleri birleştiren ve bütünleyen, daha da önemlisi, tüm bunları devrimci sınıf çalışması ve pratiği içinde maddi bir güce dönüştürmeye çabalayan, böylece tüm gelişimini proleter sınıf devrimciliği çizgisine oturtan bir komünist hareket ortaya çıkmıştır. Ve bu, halkçı küçük-burjuva akımların devrimci konum ve kimliklerini yitirdiği, ideolojik ya da örgütsel tasfiye süreçleri içinde bozulup dağıldığı, devrim davasıyla tüm bağlarını yitirerek düzenin icazet alanına kaydığı ya da şekilsiz mezhepler halinde yozlaştığı bir dönemde başarılmıştır.

TKİP IV. Kongresi, yirmibeş yılın sınavından geçmiş bu açık gerçeğin ışığında, TKİP’yi elli yılı bulan yakın dönem devrim sürecimizin en büyük kazanımı saymaktadır. Kendini önceleyen bütün bir devrimci birikimi özümseyen ve aşan, böylece sınıf devrimciliği çizgisine sağlam bir biçimde oturan TKİP,

Türkiye’nin devrimci geleceğinin de gerçek temsilcisi ve biricik güvencesidir.

Parti, sınıf, devrim!

Dünya olaylarının gelişim seyrini ele alıfta partimiz, komünist hareketimizin ortaya çıkışından beri korunagelen yönetsel bir üstünlüğe sahiptir. TKİP dünya olaylarının seyrini tarihsel sürecin bütünlüğü içinde, marksist teorik-sınıfsal bakış ile tarihsel perspektifi birleştirerek ele almaktadır. TKİP IV. Kongresi, bu yönetsel davranışa uygun olarak, öncelikle günümüz dünyasında temel süreçlerin genel gelişme çizgisi üzerinde durmuş, öne çıkan güncel gelişmeleri bunun içinde anlamlandırmış, asıl olarak da dünya olaylarının mevcut gelişme seyrinden çıkan temel stratejik ve taktik devrimci görevlere yoğunlaşmıştır.

TKİP III. Kongresi’nden bu yana yaşanan tüm yeni gelişmeler, partimizin girmiş bulunduğumuz yeni tarihsel döneme ilişkin değerlendirmelerinin isabetliliğini ve önemini bir kez daha ortaya koymaktadır. 2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi, partimizin o güne kadarki değerlendirmelerini genelleyerek durumu şöyle özetlemiştir: “İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir...” (TKİP III. Kongresi Bildirisi).

O günden bugüne olup biten herşey bu değerlendirmeyi daha açık, daha somut, daha kuvvetli bir biçimde doğrulamaktadır. Günümüz dünyasında her gerçek devrimci partinin temel görevi, bu yeni tarihsel döneme her alanda ve her düzeyde en iyi biçimde hazırlanmaktır. Bu hazırlığın olağanüstü önemini son yılların gelişmeleri, özellikle de Arap dünyasında başgösteren, dünya ölçüsünde büyük yankılar yaratan ve bu arada dünya ve Türkiye solundaki büyük kafa karışıklığını açığa çıkaran geniş çaplı toplumsal olaylar bir kez daha göstermiştir.

Tunus ve Mısır’da milyonlarca insanı haftalar boyu sokaklara döken halk isyanları, dünya ve Türkiye solunun bir kesimi tarafından açık ya da örtülü biçimde emperyalizmin bölgeyi yeniden düzenleme hesabının bir ürünü sayılırken, öteki bir kesimi tarafından ise sınıfsal bakımdan şekilsiz ve politik bakımdan yön­süz bir yığın patlaması olmaktan öteye gidemeyen bu aynı olaylar kestirmeden “devrim” olarak nitelenebilmiştir. Bu iki değerlendirmede ortak olan yön, bilimsel bakıştan ve devrimci konumdan yoksunluktur. İlki geniş çaplı bu kitlesel patlamaların emekçi insanın ruhunda, bilincinde ve davranışında yarattığı ve etkisi kesin olarak yarının yeni mücadelelerine kalacak olan değişimleri görmezlikten

e hazırlanıyoruz!

gelirken, ikincisi devrimi şekilsiz ve kendiliğinden bir yığın patlamasına indirgemekte, devrimci sürecin özne yönünü tümüyle gözden kaçırmaktadır.

Tunus-Mısır olayları ilkin, onyılların baskı, sömürü ve emperyalizme uşaklık politikalarının en durgun görünen toplumlarda bile ne denli muazzam bir sosyal-siyasal patlayıcı madde birikimi yarattığını, bunun en beklenmedik olaylarla nasıl alev alabildiğini ve emekçilerin muazzam yığınının haftalarca yatışmayan bir öfke ve mücadele kararlılığı ile sokağa dökülebildiğini göstermiştir. Aynı olaylar ikinci olarak, ezilen ve ezilene kapsayan genelleşmiş bir ulusal bunalıma ve normal zamanlarda tümüyle atalet içinde olan milyonlarca emekçideki geniş çaplı hareketlenmeye rağmen, eğer toplumun emekçilere önderlik etmek yeteneğine sahip sınıfı gerekli devrimci inisiyatifi ortaya koyamıyorsa ve devrimci parti çok yönlü çabalarıyla bunu kolaylaştıran, güçlendiren ve yönlendiren bir konumda değilse, olayların devrime doğru büyümediğini ortaya koymuştur.

Bu iki sonuç bir arada, bir yandan en durgun görünen toplumlarda bile devrimin büyük potansiyel olanaklarını, fakat öte yandan ise devrimci sınıf ile devrimci partinin hazırlığının olayların seyrindeki belirleyici önemini göstermektedir. Devrimler tarihi devrimci durumların ancak devrimci sınıf hazırsa devrime dönüşebildiğine ve devrimin ise ancak devrimci sınıfa önderlik edebilen devrimci partiler tarafından zafere taşınabildiğine tanıklık etmektedir.

2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi'nin yükselttiği "**Parti, sınıf, devrim!**" stratejik şiarının anlamı ve önemi buradadır. Bu şiar devrimci parti ile devrimci sınıfın devrimci organik birliğini vurgulamakta, bunu da devrimin kendisine ve elbette ki zaferine bağlamaktadır. Böylece hem bugünün en temel, en öncelikli görevine, yani devrimci parti ile sınıfın devrimci birliğine, hem de bunun devrimin ve zaferinin biricik gerçek güvencesi olacağı olgusuna bir arada işaret etmektedir. Bugünün dünyasında devrimci partinin toplumun gerçekten devrimci biricik sınıfıyla devrimci organik birliği, toplumsal çatışmayı devrime doğru büyütmenin ve devrimin zaferini hazırlamanın zorunlu koşuludur. Devrim için devrimci sınıfın hazırlığı ve inisiyatifi, devrimin zaferi içinse öncü devrimci parti, olmazsa olmaz koşullardır.

Bütün bunlardan günümüz dünyasında her gerçek devrimci partiyi bekleyen en temel, en dolaysız, en öncelikli görev de kendiliğinden çıkmaktadır: Kendi toplumunun işçi sınıfını devrime hazırlamak, kendi devrimci hazırlığının esas kapsamını bununla anlamlandırmak, aynı anlama gelmek üzere, parti ile sınıfın devrimci birliğini hergünkü mücadele içinde geliştirip güçlendirerek geleceğe taşımak. Bu aynı zamanda bugünkü koşullarda proleter dünya devrimi sürecine en büyük, en anlamlı katkı, dolayısıyla proleterya enternasyonalizminin de en temel

gerekerindedir.

Dünya olayları ve devrimin sorunları

TKİP IV. Kongresi, günümüz dünyadaki gelişmeler kapsamında, devrimci siyasal mücadele açısından özel bir önem taşıyan aşağıdaki hususlara ayrıca dikkat çeker:

- Günümüz dünyasında yaygın ve zengin bir sosyal mücadeleler tablosu ile yüzyüzeyiz. Tunus ve Mısır'dan Yunanistan'a ve İspanya'ya, İngiltere ve ABD'den Hindistan'a ve Çin'e kadar, alabildiğine geniş bir alanda seyrediyor toplumsal olaylar, sınıf mücadeleleri, geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleri. Bu sosyal mücadeleleri, yeni biçim ve yöntemler de içeren bu kitle hareketlerini büyük bir dikkatle izlemek ve onları sistemli biçimde Türkiyeli emekçilerin gündemine taşımak özel bir öneme sahiptir. Olayların gerisindeki dinamikleri, bunların gelişim seyrini, ortaya çıkardığı yeni deneyimleri, yeni mücadele ve

örgüt biçimlerini, öte yandan burjuva gericiliğinin bunları karşılama tarzını, bloke etme, saptırma ve denetim altına alma yol ve yöntemlerini izlemek, anlamak, bundan sonuçlar çıkarmak, her devrimci partinin güncel görevidir ve geleceğe hazırlığının bir parçasıdır.

- Son yılların toplumsal mücadeleleri bir yandan adeta zincirleme olarak ülkeden ülkeye yayılma eğilimi gösterirken, öte yandan farklı bölge ya da ülkelerdeki bu mücadeleler arasındaki politik ve duygusal etkileşim dikkati çekmektedir. Tunus'ta başlayan bir halk isyanı bir anda tüm Arap dünyasına şu veya bu düzeyde yayılabilmektedir. Mısır'daki geniş çaplı kitle hareketinin moral etkisi ABD'nin eyaletleri ya da İspanya'daki kitle mücadeleleri üzerinden yankılanabilmektedir. New York'ta ortaya çıkan "Wall Street'i işgal et!" eylemleri bir dizi başka ülkeye yayılabilmektedir. Henüz büyük ölçüde kendiliğinden ortaya çıkan bu enternasyonalist etkileşim, yakınlaşma ve dayanışma eğilimlerinden

geleceğin devrim mücadeleleri için çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde önemle durulmalıdır. Emekçiler aynı cephede bulduklarını, ulusal ve uluslararası düzeyde ortak düşmana karşı savaştıklarını, henüz dar sınırlar içinde de olsa eylemler biçiminde ortaya koyabiliyorlar. Bu olgu, bu mücadelelerin devrimci bir önderliğe, dolayısıyla programa ve yöne kavuştukları bir durumda, devrimci enternasyonalizme kazandıracakları muazzam güç konusunda şimdiden bir fikir vermektedir.

- Gerek sistemin bütünsel bir bunalım içinde debelenmesi, gerekse bunun yolaçtığı toplumsal çalkantılar, geniş çaplı kitle hareketleri ile halk isyanlarına varan mücadeleler, doğal olarak dünya ölçüsünde devrimci akımlara güç ve moral vermektedir. Fakat büyük bölümüyle geride kalmış bir dönemin ürünü bu akımların gerçek manada kendilerini bulabilmeleri ve yeni tarihsel döneminin gerektirdiği devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verebilmeleri, ancak köklü bir biçimde yenilenebilmeleri ile olanaklıdır. Bunun bir yanı 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vurmuş her türden ideolojik bozulmanın etkilerinden köklü biçimde arınmak, öteki yanı ise aynı yüzyılın zengin deneyimler içeren bütün bir devrimci sürecinden en iyi biçimde öğrenmek ve bunu toplumsal gelişmenin ortaya çıkardığı yeni sorunlara bilimsel devrimci yanıtlar üretmekle birleştirmektir.

- Batılı emperyalist ittifakın yeni NATO konsepti, bu emperyalist savaş makinesinin artık yalnızca emperyalistler arası rekabet ya da emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinde değil, yanısıra da sosyal mücadelelerin önünü almada da kullanılacağını açıklıkla göstermektedir. Bu nedenle NATO sorunu, güncel devrimci siyasal mücadeleyi olduğu kadar devrimin gelecekteki akıbetini de en dolaysız bir biçimde ilgilendirmektedir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi ve üssü olduğu da düşünülürse, bunun biz Türkiyeli devrimciler için apayrı bir anlamı ve önemi vardır. NATO sorunu dolaysız bir biçimde Türkiye devriminin stratejik bir sorunudur. Bu olgu, işçi ve emekçilerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmeye yönelik gündelik politik çalışmada, bu emperyalist savaş aygıtına ilişkin gerçeklerin de sistemli biçimde kitlelere taşınmasının özel önemini göstermektedir. NATO'nun icraatları düzenli biçimde teşhir edilmeli, sosyal mücadeleler ve geleceğin devrimleri karşısında nasıl bir rol oynayacağı döne döne ortaya konulmalı, sıradan emekçinin bilincinde bu konuda devrimci bir açıklık yaratılmalıdır.

- Günümüzde Avrupa'da neofaşist akımların, islam dünyasında ise gerici dinci akımların öne çıkması ve

önemli bir toplumsal destek kazanması olgusu dikkat çekicidir. Bu olgu, toplumsal-siyasal bunalım ile onun günden güne büyüdüğü toplumsal-siyasal hoşnutsuzluğun dolaysız bir yansımasıdır. 20. yüzyılın tarihsel deneyimlerinin de gösterdiği gibi, devrimci partinin ve sınıfın hazırlıksız olduğu her durumda, toplumsal bunalımın hoşnutsuzluğa ve yeni arayışlara ittiği kitlelerin bu türden sahte muhalif gerici düzen akımlarının tuzağına düşmesi her zaman ihtimal dahilindedir ve bu devrim için en büyük tehlikelerden biridir.

Dünya olaylarının düğüm noktası

Türkiye'yi çevreleyen bölgeler içinde özellikle Ortadoğu bir dizi açıdan özel bir önem taşımaktadır. İlk bu bölge, konumu ve barındırdığı stratejik kaynaklardan dolayı halen dünya olaylarının ağırlık merkezidir; değişik türden çatışmaların, emperyalist nüfuz mücadelelerinin, özellikle de emperyalist müdahale ve savaşların ana sahnesidir. İkinci olarak, bölgedeki bir dizi ülke halen siyasal istikrarsızlık, toplumsal hareketlilik ve iç çatışma içindedir. Üçüncü olarak, Türk burjuvazisi ve devleti, tarihsel davranış çizgisini sürdürerek, halen bu bölgede emperyalizmin taşeronu ve vurucu gücü olarak hareket etmektedir. Dördüncü olarak, bölgedeki gelişmelerin toplam tablosu Kürt sorununu bölge genelinde önplana çıkarmakta, Kürt hareketlerine önemli bir güç ve etkin bir konum kazandırmaktadır.

Ortadoğu'ya uluslararası düzeyde özel bir önem kazandıran bütün bu faktörler, Türkiye'nin dış politikası kadar iç politikasını da en dolaysız bir biçimde etkilemekte, dolayısıyla biz Türkiyeli devrimciler için ayrı bir önem taşımaktadır. TKİP IV. Kongresi bu kapsamda aşağıdaki hususlara ayrıca dikkat çeker:

- Geniş biçimiyle Ortadoğu, gittikçe kızışan emperyalist nüfuz mücadelelerinin halen de esas alanı durumundadır. Libya'ya emperyalist müdahalenin ardından aynı şeyin bu kez Suriye üzerinden daha

dolaylı bir biçimde yapılması, bu arada İran'a yönelik olarak ağırlaştırılan kuşatma ve savaş tehditleri, bunun yeni göstergeleridir. Türk devleti bütün bu olaylarda emperyalizmin safında ve tam hizmetindedir. Halen Türkiye toprakları Ortadoğu halklarına yönelik bu emperyalist saldırı ve savaşların ana üssüdür.

- Kıyasıya bir emperyalist nüfuz mücadeleleri alanı olan Ortadoğu, Libya savaşının da gösterdiği gibi, artık NATO için dolaysız bir müdahale ve savaş alanıdır. Bunun halen Suriye üzerinden yapılamaması, daha doğrusu ancak dolaylı biçimler içinde yapılabilmesi, emperyalist dünyadaki güç dengelerinin bir sonucudur. Rusya ve Çin'in tutumları böylesi bir müdahaleyi şimdilik gemlemekte, böylece aynı zamanda sistemdeki emperyalist hegemonya bunalımının da yeni bir göstergesi olmaktadır.

- Ortadoğu'nun bir dizi ülkesindeki yozlaşmış rejimlerin işleri artık eskisi gibi götüremeyecekleri açığa çıkmıştır. Tunus, Mısır ve Yemen gibi ülkelerde bu, geniş çaplı kitle hareketlerinin basıncı altında, herbiri birkaç onyılda başta bulunan diktatörlerin harcanmasıyla ve böylece olayların şimdilik denetim altına alınmasıyla sonuçlandı. Libya ve Suriye gibi ülkelerde ise rejime karşı hoşnutsuzluk emperyalist odaklar tarafından kolayca sapıtıldı ve gerici iç savaflara yönlendirildi. Böylece sonuçta açık ya da dolaylı biçimde emperyalist müdahalelerin dayanağı haline getirildi. Libya'da doğrudan emperyalist yıkım savaşı biçimini alan bu müdahale, halen Suriye'de daha dolaylı biçimler içinde sürdürülmektedir.

- Arap dünyasındaki büyük toplumsal kaynaşmalar, devrimci parti ve sınıfın hazırlıksız olduğu, böylece olayların seyrinde etkin bir rol oynayamadığı durumlarda, emperyalistlerin ve işbirlikçi sınıfların özellikle islami akımları kullanarak düzeni nasıl ayakta tutabildiklerine tanıklık etti. Tunus ve Mısır'daki büyük toplumsal patlamalar büyük ölçüde gerici dinci akımlar eliyle kontrol altına alındı. Böylece emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıflar, üstelik demokrasiye geçiş aldatmacasıyla ve parlamenter biçimler içinde, düzenlerini yeni biçimler içinde restore etmek olanağı buldular. Libya'da gerici dinci akımlar emperyalizmin vurucu gücü olarak hareket ettiler ve halen Suriye'de de böyle hareket etmektedirler.

- Olayların toplam tablosu bölgedeki dinci akımların ana gövdesinin emperyalizmin denetiminde ve hizmetinde olduğunu ortaya koymaktadır. Aynı olguyu AKP iktidarı bünyesinde geniş bir koalisyon oluşturan ve tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket eden Türkiye'nin gerici dinci akımları üzerinden görmekteyiz.

Emperyalizmin bölgesel taşeronu

Türkiye halihazırda kendisini çevreleyen bütün bir bölgede, fakat özellikle de Ortadoğu'da, emperyalizmin taşeronu ve vurucu gücü konumundadır. Bu, gerçekte Türk burjuvazisinin ve devletinin II. Emperyalist Dünya Savaşı sonrasına damgasını vuran tarihsel davranış çizgisidir. Bununla birlikte AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gerici koalisyonu döneminde en ölçsüz, en pervasız, en saldırgan halini almıştır. Kuşkusuz temelde bu, bugünkü dünya koşullarının, bunun Ortadoğu'ya yansımalarının bir sonucudur. Sistem krizi emperyalist nüfuz mücadelelerini yeni bir düzeyde şiddetlendirmekte, bunun esas alanını da halen geniş biçimiyle Ortadoğu oluşturmaktadır. Bu da beraberinde işbirlikçi Türk burjuvazisinin ve devletinin emperyalizmin hizmetinde yeni roller üstlenmesini getirmektedir. Fakat yine de, bütün bir cumhuriyet tarihinin gördüğü en işbirlikçi iktidar olan bugünkü AKP iktidarı bu ihtiyaca yanıt verirken, işi aşırı pervasızlığa, kraldan çok kralcılığa vardiirebilmektedir. Libya'nın ardından Suriye krizi de açıkça

göstermektedir ki, o emperyalizm hesabına her türlü maceraya atılmaya fazlasıyla hevesli ve hazırdır. Bir bakıma da buna mecburdur; zira bugünün Türkiye'si'nde elde ettiği konum, emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin desteğine sıkı sıkıya bağlıdır.

AKP iktidarı bununla da kalmamakta, yine emperyalist plan ve politikaların bir gereği olarak bölge düzeyinde mezhepçiliği kışkırtmakta, "Sünni eksen" yaratma çabalarıyla bölge halklarına karşı ağır suçlar işlemektedir. Bölgedeki dinci akımların ana gövdesinin emperyalizmin denetimine ve hizmetine bu denli kolay biçimde girmesinde de AKP iktidarının yoğun çabalarının büyük bir katkısı vardır. Emperyalizmin "ılımlı islam" projesinin dolaysız bir ürünü olan AKP, kendi işbirlikçi modelini tüm bölgede "model ülke" Türkiye aldatmacasıyla yaygınlaştırmak gayretindedir. Halen Mısır, Tunus, Fas gibi ülkelerde AKP'yi model alan partiler işbaşındadır.

Türk burjuvazisi ve devletinin emperyalizmin hizmetinde bölge haklarına karşı işlediği tüm bu suçların karşısına dikilmek, bölge halklarıyla tam bir dayanışma içinde olmak, bölgenin tüm ilerici-devrimci güçleriyle yakın ilişkiler kurmak ve enternasyonal dayanışma içinde hareket etmek, Türkiyeli devrimcilerin temel önemde bir görevidir. Bu ilişkileri ve dayanışmayı günden güne büyütme, bölge halklarına karşı zorunlu bir görev olduğu kadar Türkiye'deki devrimci süreçler bakımından da özel bir önem taşımaktadır. Zira Türkiye devriminin gelecekteki kaderi bölge halklarıyla ilişkilere de sıkı sıkıya bağlıdır.

Türk burjuvazisi ve devleti emperyalizmin hizmetinde bölge halklarına karşı sistemli bir biçimde suç işlerken, yanısıra bölgesel düzeyde siyasal ve ekonomik çıkar peşinde koşarken, halklar arası tarihsel ve kültürel bağlardan, bunlardan kaynaklanan duygusal yakınlıktan da en rezil bir biçimde yararlanmaya çalışmaktadır. Bunun karşısında, açık bir olgu olan halklar arası bu bağları ve duygusal yakınlığı devrimci amaçlar doğrultusunda en iyi biçimde değerlendirmek de, aynı şekilde devrimci partinin temel görevlerinden biridir.

Uluslararasılaşan Kürt sorunu

Emperyalist müdahalelerin yanısıra toplumsal çalkantılarla yerleşik statükosu son yıllarda hepten altüst olan Ortadoğu'da Kürt sorunu gitgide önplana çıkmakta, Kürt hareketleri olayların akışında etkin bir konum kazanmakta, Kürt halkı gittikçe çoğalan kazanımlar elde etmektedir. Güney Kürdistan'da fiili Kürt devleti, Batı Kürdistan'da fiili özerklik ve Kuzey Kürdistan'da Türk devletini günden güne daha çok zorlayan kapsamlı mücadele, bir arada bunun ifadesidir.

AKP iktidarının emperyalizmin dümen suyunda İran'a cephe alması, Suriye'deki gerici iç savaşta aktif taraf olması ve bu arada "Sünni eksen" yaratmak gayreti içinde Irak'ın iç işlerine karışması, Kürdistan'ı aralarında bölüşmüş bu dört devletin Kürt halkına karşı gerici tarihsel ittifakının zaafa uğramasına yolaçmış, bu ise Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi için daha uygun koşullar yaratmıştır.

Bu gelişmelerin toplamı Kürdistan'ın farklı parçaları arasındaki sınırları önemli ölçüde yıkmış, onlar arasındaki etkileşim büyük bir güç kazanmıştır. TKİP bu gelişmeyi Kürt halkının kendi istem ve eğilimleri yönünden tümüyle meşru görmekte, geleceğin toplumsal devrimi için de ayrıca önemsemektedir. Geleceğin toplumsal devrimi Türkiye'yi çevreleyen tüm bölgelerde kaçınılmaz sarsıntılara gebe. Dört ayrı devlet arasında bölünmüş fakat farklı parçalar arasında yoğun bir ilişki ve etkileşim içindeki bir Kürdistan olgusu bunu ayrıca kolaylaştıracaktır.

Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüzyüze kalacaktır.

Halihazırdaki Kürt ulusal hareketlerinin devrimci bir konum ve kimlikten yoksun olmaları Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük sorunudur. Yine de mevcut Kürt hareketleri arasında konum ve kimlik bakımından temel önemde farklılıklar vardır. Güney Kürdistan'ın Kürt partileri tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket ediyorlarken, Türkiye, Suriye ve İran'daki Kürt partileri, kuşkusuz büyük ölçüde PKK sayesinde, cepheden mücadeleye konu etmeseler bile emperyalizme karşı mesafeli durmakta, emperyalist planlara alet olmayı reddetmekte, tersine bölge halklarıyla yakınlığa ve dayanışmaya önem vermektedirler.

TKİP Kürt halkının Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik tüm kazanımları desteklemekte, bunları gaspetmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm girişimlere karşı kayıtsız şartsız Kürt halkının yanında yer almaktadır.

Çürüyen düzen, tükenen cumhuriyet...

AKP, '90'lı yıllarla birlikte oluşmuş yeni dünya koşullarında, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar, tercih ve ihtiyaçlarına tam uyum gösteren, bunun gerektirdiği her açılıma hazır parti oldu. Böylece de onların etkin desteğini kazandı. Rejim krizi olarak kendini gösteren düzen içi çatışmada bu denli kolay üstünlük sağlamanın gerisinde bu gerçek var. Bu çatışma sürecinde ordu ve bürokrasiden tasfiye edilenler, bu yeni tercih ve ihtiyaçlara uyumda zorlanan, dolayısıyla sorun çıkaranlar oldular. Değişen koşullar karşısında soruna dönüşenler, durum öyle gerektirdiği için harcanıp bir yana atıldılar. Sermaye devleti kendini kurumsal yapı ve politikalar yönünden yeni koşulların ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlara uyarladı, bunun icracısı olmak ise AKP'ye düştü. Kitlelere askeri vesayetini aşılması ve demokrasinin gelişmesi olarak sunulan aldatmacanın gerçek anlamı ve kapsamı bundan ibarettir.

AKP, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist devletler ittifakı ile tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye kusursuz hizmetinin karşılığını devlet iktidarında önemli mevziler ele geçirerek aldı. Bu da ona kendi ideolojisini, tercihlerini ve değerlerini topluma dayatmak olanağı sağladı. Emperyalist efendiler ile büyük burjuvazinin bazı kesimleri buradaki ölçsüzlüklerden kısmen rahatsız olsalar bile, işin esasında bir sorun görmemektedirler ve dolayısıyla bu onların AKP'ye desteğini halen etkilememektedir.

Halihazırda AKP, başta ABD olmak üzere tüm batılı emperyalist odaklarla birlikte işbirlikçi büyük burjuvazinin tüm kesimlerinin de tam desteğine sahiptir. Çünkü o bugünkü koşullarda emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin ihtiyaçlarına en uygun düşen iktidar olduğunu tüm icraatlarıyla kanıtlamıştır. Düzen egemenlerinin düzen muhalefetine bugün için biçtikleri rol, AKP'yi dengelemekten, aşırılıklarını dizginlemekten ve bu arada ihtiyaçlara uygun düşen icraatlarında ise açık ya da örtülü biçimde desteklemekten ibarettir. Nitekim AKP iktidarıyla

birlikte yaratılan yeni koşullara ve gündeme getirilen yeni politikalara uyumda zorlanmayan düzen muhalefeti de daha çok bu sınırlar içinde hareket etmektedir. "Yeni CHP" ile birlikte meydana gelen değişim bu ihtiyaca yanıt vermektedir. Şovenist çığırkanlık dışında bir politikası ve işlevi kalmamış faşist MHP ise, bir dizi konudaki tutum ve davranışlarının açıkça gösterdiği gibi, gerçekte AKP'nin muhalefetteki bir uzantısıdır.

Burjuvazi 1920'ler Türkiye'si'nde cumhuriyet biçimi içinde iktidar olurken dinin toplum yaşamındaki etkisini sınırlamış, cemaatleri ve tarikatları yasaklamış, "aklı hür" kuşaklar yetiştirmek iddiasında olmuş, "en hakiki mürşit ilimdir" söylemini sloganlaştırmıştı. Bugünse cemaatlere ve tarikatlara dayanan, dini toplum yaşamının tüm alanlarına ve başta eğitim olmak üzere kamu yaşamına dayatan, "dindar gençlik" yetiştirmekten sözeden ve Diyanet'i fetva kurumu haline getiren bir gericilik odağının arkasında durmaktadır. Bu, burjuva cumhuriyetinin evrimi içinde bugün vardığı yerdir, gerçekteyse resmi tükeniştir. Bu, egemen sınıf olarak burjuvazinin siyasal ve moral iflasıdır. Onun tüm kaygısı sömürü ve soygun koşullarının ne pahasına olursa olsun güvenceye alınmasıdır. Bunun ötesinde hiçbir değer artık onu ilgilendirmemektedir, kendi cumhuriyetinin kuruluş değerleri başta olmak üzere.

Cumhuriyet tarihi bütünlüğü içinde irdelendiğinde, kapitalist gelişmenin değişen koşulları içinde ortaya çıkan yeni ihtiyaçlara bağlı olarak düzenli ve mantıklı bir evrim yaşadığı görülür. 1920'lerde dini toplum yaşamı içinde sınırlayarak işe başlayan cumhuriyet kurucusu CHP, 1940'ların değişen dünya ve Türkiye koşullarında onun etki alanını bizzat kendisi yeniden genişletme yoluna gitti. Onun bıraktığı yerden aynı işi 1950'lerde bu kez DP yeni bir düzeyde devam ettirdi. 1960'lardaki büyük sosyal uyanış ve bunun sola hızla güç kazandırmasının ardından ise, din ve dinsel gericilik burjuvazinin elinde artık devrime karşı bir dalga kıran olarak iş görmeye başladı. Bu çok bilinçli bir politikaydı ve akli verense böyle durumlarda hep olduğu gibi emperyalist merkezlerdi.

'70'li yıllardaki devrimci yükselişin saldırganlığı büyük korkunun ardından ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist ittifak ile başta TÜSİAD olmak üzere tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesi, dinin ve dinsel gericiliğin önünü her cephede açtı. Bugünkü koşullarda cisimleşmiş ifadesini AKP şahsında bulan "Türk-islam sentezi" devletin resmi ideolojisi haline getirildi ve tüm topluma dayatıldı. Aynı politika '90'lı yıllarda oluşan yeni dünya koşulları içinde bu kez "ılımlı islam" projesi halini aldı, yine emperyalist merkezlerde planlanarak. Sonuç olarak, toplamı içinde bugünkü dinci gerici iktidar, 12 Eylül faşist darbesiyle yaratılan yeni toplumsal, siyasal ve kültürel koşulların, aynı anlama gelmek üzere emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği politikaların en dolaysız bir ürünü oldu.

Tam da bundan dolayı AKP'ye karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılamaz. AKP bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. Bazı sermaye kliklerinin onun iktidarından daha fazla yararlanmaları bu genel gerçeği değiştirmemektedir ve tüm sermaye kesimlerinin ona tam desteği bunun böyle olduğunu ayrıca göstermektedir. AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dolayıdır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir. Olduğu kadarıyla

burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir “demokratik cumhuriyet” çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir.

Bugünün Türkiye’sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütme ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. “Ulusal cumhuriyet” ya da “demokratik cumhuriyet” projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.

AKP, kesintisiz on yıldır emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteğine sahiptir. Fakat bu AKP’nin onlar için vazgeçilmez olduğu, bu desteğin bu biçimiyle hep de süreceği anlamına gelmemektedir. AKP’ye düzen egemenlerinin on yıllık desteğini sağlayan yalnızca onun yeni ihtiyaçlara yanıt verebilen konum ve tutumu değil, fakat aynı zamanda geniş bir seçmen desteğini elde etmek ve tutabilmek yeteneği olmuştur. Fakat bir dizi etken üzerinden çoğalan işaretler, bu dönemin sonuna yaklaşıldığını göstermektedir. AKP iktidarı halihazırda iç ve dış politika cephesinde kendisini hızlı bir yıpranma süreci içine sokacak geniş bir sorunlar yelpazesi ile yüzyüzedir. Tam da böyle bir dönemde AKP ile düzen ilişkisini doğru bir biçimde ele almak ve AKP iktidarına karşı mücadeleyi düzenin aşılması devrimci perspektifine bağlamak daha da hayati bir önem kazanmıştır.

Kısır döngü içinde çözümsüzlük

Kürt sorunu Türkiye’nin temel gündemlerinden biri olmayı sürdürüyor. Çatışmalı durumun yeniden tırmanması bir yandan devletin Kürt açılımının iflasını, öte yandan sorunun kısır bir döngü içindeki çözümsüzlüğünü göstermektedir.

Devletin Kürt açılımı bir ihtiyaçtan doğmuştu. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin yeni bölge politikaları, içerde bu sorunun yatıştırılmasını ve denetim altına alınmasını gerektiriyordu. Bölge düzeyinde Kürtleri emperyalizmin ve gericiliğin saflarında mevzilendirmek de bununla olanaklıydı. Sözde Kürt açılımı, bunun sınırlı bazı tavizlerle başarılacağı inancına ve bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin şu veya bu biçimde tasfiye edileceği hesabına dayanıyordu.

Üç yıllık bilanço ve bugün gelinen yer, bu inancın boşluğunu ve bu hesabın dayanaktan yoksunluğunu tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Kürt sorunu yatıştırılmak bir yana daha da uyarılmış, çözümünü

daha şiddetli bir biçimde duyuran ve dayatan bir hal almıştır. Silahlı biçimiyle Kürt hareketi tasfiye edilmek bir yana, politik, askeri ve moral bakımdan daha da gelişmiş ve güçlenmiştir. Daha da önemlisi, Türk devletinin de özel katkılarıyla bölgede yaratılan yeni koşulların ardından daha geniş imkanlara ve manevra alanına kavuşmuştur.

Yine de ufukta herhangi bir çözüm olanağı görünmemektedir. Halihazırda sorun uzun yılları bulan kısır döngüyü sürdürmektedir. Bunun sermaye düzeni yönünden nedeni bellidir. AKP iktidarı şahsında sermaye devleti, Kürtlerin bir ulus olarak varlığını, dolayısıyla bundan doğan meşru ulusal haklarını red ve inkar çizgisini sürdürmektedir. Ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik, sermaye düzeninin bütün bir doğasına aykırıdır. Bunu anlayamamak ya da anlamazlıktan gelmek ise, kısır döngünün Kürt hareketine ilişkin yönünü ortaya koymaktadır.

Partimiz Kürt hareketinin bu alandaki tutarsızlığını, devletin Kürt açılımına ilişkin değerlendirmelerinde açık bir biçimde ortaya koymuştur: “Kürt hareketi devrimle dayalı programını çoktan bir yana bırakmıştır. Düzenle barışmaya ve bütünlüğe dayalı bir strateji izlemektedir ve yürüttüğü mücadelenin bunun önünü açacağına inanmaktadır. Ama tutarsızlığı, bir yandan düzenle barışma çizgisi izlerken, öte yandan gerçekte ancak o aynı düzenin aşılması ile elde edilebilecek bir ulusal istemler bütünüyle hareket etmesindedir. Bu halen Kürt hareketinin akıl almaz çelişkisidir. Devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edilebileceğini sanmak, ham hayallerle oyalanmaktır. Kürt hareketi tutarlı olmak istiyorsa iki şeyden birini seçmek zorundadır. Ya ulusal eşitliğe dayalı siyasal istemlerden vazgeçmeli, ya da bunun gerici burjuva düzeni ile pazarlıklarla, dolayısıyla anayasal reformlarla elde edilebileceği hayalinden. İkisinden de vazgeçmemek, bir çıkmaza saplanıp kalmakla aynı anlamda gelmektedir.” (Devletin Kürt Açılımı, Ekim, Ekim 2009)

Sorunun ağır açmazını oluşturan ve dolayısıyla çözümsüzlüğü süreklileştiren durum, halen de budur. Kürt ulusal hareketi yönünden sorun temelde stratejik çizgi sorunudur, çözüme götürecektir bir stratejiden yoksunluktur. İzlenen stratejik çizgi ile bu elde edilmek istenen hedefler arasındaki yapısal uyumsuzluktur. Kürt hareketi ya mevcut stratejisini değiştirmek ya da ulaşmak istediği stratejik hedeflerin kapsamını değiştirmek ikilemi ile yüzyüzedir.

Kürt ulusal hareketinin mevcut stratejisine tam destek veren, onun demokratik cumhuriyet programına eklenen ve bu çizgi üzerinden Halkların Demokratik Kongresi (HDK) çatısı altında birleşen kuyrukçu sol gruplar yelpazesi, böylece devrimle her türden bağı kestiklerini de tartışmasız biçimde ortaya koymuş oluyorlar. Zira bu stratejide ve bu programda devrimci olan hiçbir şey yoktur. Bu, düzen içi bir anayasal reform programıdır. Kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme programıdır, “1920’lerde kurulmuş cumhuriyeti demokratikleştirmek” hedefi bu anlamda gelmektedir. Bu program, sorunlu stratejisinden dolayı olduğu kadar girmiş bulunduğumuz yeni tarihi dönemin eğilimlerine aykırılığından dolayı da hayalci ve özünde gericidir.

Çürümüş ve tükenmiş bir cumhuriyeti sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti ile aşmak, günümüz Türkiye’sinde biricik gerçek devrimci programdır. Kürt halkının meşru ulusal haklarını ve mücadele içinde elde ettiği tüm kazanımları kararlılıkla savunan TKİP, her temel toplumsal-siyasal sorunu olduğu gibi Kürt sorununu da toplumsal devrim perspektifi içinde ele almakta, ulusal sorunda gerçek özgürlüğün ve tam eşitliğin ancak kurulu düzenin aşılması ile olanaklı olduğunu bir kez daha vurgulamakta, köklü ve kalıcı bir çözümün tüm milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde birleşik bir devrim mücadelesinden geçtiğinin altını

çizmektedir.

Halkçılığın tükenişi ve reformizmin gücü

TKİP III. Kongresi toplandığı dönemin verileri üzerinden sol harekete ilişkin şu değerlendirmeyi yapmıştır: “Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, ’90’lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözümlü süreci içerisinde. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

“Bu sürecin gelinen yerde bir devrimci irade kırılmasına vardığını, devrimci hareketimizin en temel ilkesel ve ideolojik kazanımlarının adım adım terkedildiğini görüyoruz. Birbirini izleyen yeni tasfiyeciler yönelimler, devrimin stratejik sorunlarına ve önceliklerine tam bir ilgisizlik, Kürt sorunundaki kuyrukçu sürüklenişler, reformist sol ilkesel ve ideolojik ayırım çizgilerinin silinmesi, ihtilalci örgüt sorunundaki ilkesel ve pratik duyarlılığın fiilen bir yana bırakılması, bir arada bunun güncel yansımalarıdır.” (TKİP III. Kongresi Bildirisi, Kasım 2009)

Aradan geçen üç yılın ardından bugün bu değerlendirmeye eklenecek pek az şey var. Soldaki gelişmeler bu değerlendirmenin isabetliliğini tüm açıklığı ile göstermiştir. Türkiye solunda artık genelleşmiş bulunan eğilim, devrimden ve dolayısıyla devrimci örgütten kaçıştır. Başlıca reformist sol gruplar için bu yeni değildir, onlar için bu süreç 12 Eylül yenilgisi ile başlar. Yeni olan, yakın yıllara kadar herşeye rağmen devrimcilikte ısrar edenlerin tutumundaki belirgin değişimdir. ’90’lı yılların ortalarında başlayan yeni tasfiye sürecinin ardından gelinen yerde bir dizi ara akım devrimci kimlik yönünden artık tükenmiş durumdadır. Bunlardan bazıları reformist odaklaşmalara eklenirken, öteki bazıları fiziken de tasfiye olmuşlardır. Bu, Türkiye devrimci hareketinin bir dönemine damgasını vuran halkçı devrimciliğin çözümlü ve tükenişidir.

Ara akımların tasfiyesi ile birlikte solda tablo artık çok daha net bir görünüm kazanmıştır. Artık sahnede kendi konum ve kimliklerini açık ve net bir biçimde temsil eden üç temel akım vardır. Küçük-burjuva sosyalizminin reformist kanadı esas olarak TKP, ÖDP, EMEP ve Halkevleri tarafından temsil edilmektedir. Küçük-burjuva sosyalizminin devrimci kanadını kentsel tonda DHKP-C ve kırsal tonda MKP temsil etmektedir. Devrimci proletarya sosyalizminin temsilcisi ise TKİP’dir.

’90’lı ilk yıllardan farklı olarak bugünün Türkiye’sinde birleşik bir ağırlık oluşturan bir devrimci hareket olgusundan sözedecek durumda değil artık. Geleneksel halkçı devrimci akımlardaki geniş çaplı çözümlü ve tasfiye bu zemini ortadan kaldıralı yıllar oldu. Bu olgu reformist akımlara geniş bir alan açmakta, onların gerçekte devrimin potansiyelini oluşturan güçleri saflarına çekmelerini ve devrimci kimlik yönünden sürekli heba etmelerini kolaylaştırmaktadır.

Bu durumu gözönünde bulunduran TKİP IV. Kongresi, bir yandan reformist akıma karşı sistemli bir ideolojik mücadele ile politik teşhir görevine işaret ederken, öte yandan partinin sınıf hareketi ekseninde devrimci bir güç odağı olarak öne çıkmasının özel önemine dikkat çeker.

Parti ve yeniden inşa süreci

TKİP başından itibaren gerçek bir devrim örgütü olarak inşa edilmeye çalışıldı; devrim yürümek iddiasındaki her ciddi devrimci partide olması

gerektiği gibi. Bu inşa sürecinin dünyada ve Türkiye’de bir siyasal gericilik, genel bir sosyal durgunluk dönemine denk gelmesi, sol hareketin geneline egemen tasfiyeciler sürecinin basıncı altında ilerlemesi, onu sancılı hale getirdi ve hedeflenen sonuçların elde edilmesini geciktirdi. Gelişme temposunu sınırladı, sınıfla devrimci birleşme sürecini güçleştirdi ve böylece TKİP’nin solda, giderek de toplum düzeyinde bir güç odağı olarak öne çıkmasını zorla soktu. Bütün bunlar ayrıca parti bünyesinde sorun, zaaf ve zayıflıkların ortaya çıkmasını kolaylaştırdı ve tersinden, bunlara müdahaleyi, bu müdahaleden beklenen sonuçların istenilen düzeyde alınmasını da güçleştirdi.

Bütün bu nesnel ve öznel güçlüklerle rağmen, geleneksel solun sonu gelmez tasfiyeciler süreçleri içinde devrimci olan her şeyi tükettiği bir dönemde, TKİP sağlam temellere dayalı ihtilalci bir örgüt olarak şekillenmeyi başardı. Geline yerde TKİP’nin ihtilalci kimliği, teorik ve ilkesel temel, program ve strateji, taktik ve örgüt, direnişçi kimlik ve moral değerler yönünden sağlam biçimde güvence altına alınmıştır. Ve TKİP, tüm bunlara yıkılmaz bir proleter sınıfsal temel kazandırmak üzere yoğun ve inatçı, sabırlı ve soluklu bir çaba içerisindeydi.

TKİP’nin 2000’li ilk yıllarla birlikte netleşen yeni tarihsel dönem değerlendirmesi, onun her alanda ve her bakımdan kendini gerçek bir devrim örgütü olarak geliştirme çabasına yeni bir düzeye çıkardı, ona yeni bir güç ve ivme kazandırdı. Buna yönelik görevler daha somut, daha canlı ve daha coşkulu bir anlam kazandı. Bundan böyle TKİP için sorun, devrime genel bir hazırlık olmaktan çıktı, gelmekte olan yeni devrimler dönemine tüm cephelerde bilinçli bir somut hazırlık halini aldı.

TKİP III. Kongresi, partinin tarihsel dönem tespitini ele alırken, bundan çıkan devrimci siyasal ve örgütsel bakış açısını şöyle özetledi: *“Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir.”*

Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabalarını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.”

2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi ile başlayan dönem, partimiz için, bu tür bir hazırlıkta bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Bu dönem içinde parti örgütü baştan aşağı yeniden biçimlendirilmiş; dünya görüşü ve ideolojik donanım sorunu, örgütsel yapı, yaşam ve işleyişe ilişkin sorunlar, çeşitli yönleriyle kadro sorunları, illegal örgüt ve legal çalışmanın sorunları, örgütsel güvenlik sorunları, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu, inisiyatifli yerel çalışma sorunu, ve bütün bunlarla birlikte tüm kapsamıyla sınıf çalışmasının sorunları, partinin bütününde döne döne tartışılmış, sürekli bir eğitime konu edilmiş, böylece sağlanan açıklıklar temelinde partinin yeniden inşa süreci ileriye taşınmıştır.

Aradan geçen beş yıl içinde parti tüm bu sorunlarda önemli mesafeler katetmiş, partinin gelişme süreci gelip yeni bir eşiğe dayanmıştır. TKİP IV. Kongresi tüm bu sürecin genel bir bilançosunu çıkarmış, şu temel önemde sonucun altını çizmiştir: Partide tüm bu sorunlar üzerinden yaratılan bilinç açıklığı parti için en önemli bir kazanımdır. Parti artık açık bir doğrultu kazanmış, bir gelişme çizgisine oturmuştur.

Bakış açısından gelen engeller esas yönünden aşılmıştır. Bu durumda bundan sonrası öncelikle tutarlılık, dolayısıyla uygulamadaki kararlılık sorunudur.

Beş yıla sığdırılan üç parti kongresi, bir dizi Parti Okulu etkinliği ve nihayet partide kurumlaştırılan canlı devrimci iç yaşam ile elde edilen açıklıkların ardından, partinin sorunu artık temelde bir tutarlılık sorunudur. Tutarlılık, ulaşılan açıklıkları hayata geçirmedeki şaşmaz ve kesintisiz çabada, bu doğrultudaki inat ve kararlılıkta somut anlamını bulmalıdır. Bu olduğu takdirde, sorunların hiç değilse bugünkü biçimiyle geride kalması yalnızca bir zaman, demek oluyor ki sabır ve soluk işidir. Yeni parti kongresinin tüm bu sorunlar üzerine yaptığı yeni değerlendirmeler, sağladığı yeni açıklıklar, bu süreci ayrıca kolaylaştıracak ve hızlandıracaktır. TKİP IV. Kongresi yeniden inşa kapsamında bu türden sorunların ağırlıklı gündem oluşturduğu son kongredir, öyle olacaktır.

Proletarya sosyalizmi dönemi

Dünya ölçüsünde büyük sarsıntılar yaratan '89 yıkılışının hemen sonrasında, 1991 yılı başında toplanan EKİM I. Genel Konferansı, dünyada ve Türkiye’de geleneksel sol hareket için bir dönemin kapandığını ilan ediyordu:

“İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel anın ayırdedici özelliklerinden biri de, dünyada ve Türkiye’de sol için bir dönemin kesin bir biçimde kapanıyor olmasıdır. Dünya komünizminin yaşadığı yozlaşma, ortaya revizyonist, popülist ve bu ikisinden de izler taşıyan bir tür ilkel ve dogmatik marksist akımlar çeşnisi çıkarmıştır. Gericiler burjuva propagandanın ‘sosyalizmin yıkılışı’ olarak sunduğu şey, gerçekte uluslararası dayanaklarıyla birlikte tüm bu ideolojik akımların yıkılışıdır. Bunun kendisi, Türkiye’de ve dünya ölçüsünde, Marksizm-Leninizmin gerçek devrimci temeli üzerinde bir yeniden şekilleniş ve yükselişin zemini. Tarihsel deneyimin özümsemesi temeli üzerinde yükselen yeni tip marksist-leninist sınıf partilerinin ortaya çıkacağı bir dönem olacaktır bu.” (Değerlendirme ve Kararlar, s.126)

Yirmiiki yıl öncesine ait bu değerlendirme zamanın sınavından geçmiştir. Sonucu görmek için, bugünün Türkiye’sindeki geleneksel sol hareket tablosuna bakmak ve bunu o gün için henüz yeni yeni filizlenmekte olan komünist hareketin bugünü ile karşılaştırmak yeterlidir.

Türkiye’nin son elli yılının ilk iki on yılı, kısa aralıklarla geniş çaplı bir toplumsal uyanışa ve devrimci yükselişlere sahne oldu. Bunlardan ilkinde, '60'lı yılların ikinci yarısındaki gelişmelere, farklı tonlarıyla burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu, orta sınıf aydınlarının damgasını taşıyan, orta sınıf özelemlerine denk düşen, dolayısıyla kurulu düzenin temellerini hiçbir biçimde aşmayan ve düzen

kurumlarına (anayasa, parlamento, ordu, bürokrasi vb.) bel bağlayan reformist bir sosyalizm türüydü. İkincisine, '70'li yılların ikinci yarısını kaplayan yeni devrimci yükselişe ise çok değişik tonlarıyla halkçı küçük-burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu, küçük-burjuva katmanlara dayanan, küçük-burjuvazinin devrimci ufkunu yansıtan, özelemlerini demokrasi ve bağımsızlık istemleri üzerinden ülküleştiren, kurulu devlet düzenini hedef alan fakat temelde kurulu toplumsal düzeni aşamayan bir sosyalizm türüydü.

Türkiye’de '80'li yılların başında yaşanan ağır yenilgi ile dünyada '80'li yılların sonunda yaşanan büyük yıkılış, bu iki sosyalizm türünün olaylara damgasını vurabildiği dönemin de sonu anlamına geliyordu.

1980'lerin ikinci yarısında, daha somut olarak da 1987'de, dikkate değer bir rastlantı olarak iki gelişme birbirine paralel düştü. Toplumsal cephe işçi sınıfı hareketi belirgin bir ağırlıkla öne çıkarken, sol hareket bünyesindeki iç ayrışma ve saflaşmadan EKİM şahsında komünist hareket doğdu. Aradan geçen yirmibeş yıl içinde işçi sınıfı hareketi toplumsal cephenin önplanındaki yerini korurken, komünist hareket solda devrim bayrağını tüm cephelerde yükseklerde tutan tek hareket olarak orta yerde duruyor.

Bu dönemin özgünlüğü, dünyada ve Türkiye’de bir siyasal gericilik, bir sosyal durgunluk dönemi olmasıdır. Şimdilerde bunun aşılmakta olduğu bir geçiş evresindeyiz. Dünyanın ve Türkiye’nin geleceğinde büyük toplumsal sarsıntılar, toplumsal devrimlere doğru büyüyecek büyük birikimler var.

TKİP geleceğe buradan bakıyor. Tüm alanlarda, tüm cephelerde devrime hazırlık, onun tüm çalışmasının ve mücadelesinin kalbinin attığı şaşmaz hedeftir. Bu hazırlığın tayin edici halkası sınıfla devrimci temellerde birleşmektir, sınıf hareketini devrimcileştirmektir, sınıfı geleceğin devrimine çok yönlü olarak hazırlamaktır. TKİP’nin uzun yılları bulan çabalarına, bu doğrultuda elde ettiği son derece önemli deneyimlere ve bu alandaki ilk önemli kazanımlara rağmen, partiyle sınıfın devrimci birliği hala de çözülmeyi bekleyen bir sorundur. Türkiye’nin devrimci geleceği bu sorunun çözümüne bağlıdır. Türkiye’de olayların yeni dönemine proletarya sosyalizminin damgasını vurabilmesi bu doğrultuda alınacak esaslı mesafeye bağlıdır.

TKİP’nin tüm çalışması ve mücadelesi, bu tayin edici çözüm halkasına odaklanmıştır. Bu onun, bu ülkenin inanılmaz fedakarlıklar göstermiş ve büyük yığıtlık örnekleri sergilemiş geçmiş devrimci kuşaklarına karşı manevi borcu ve geleceğin toplumsal devrimine karşı tarihi sorumluluğudur.

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

TKİP IV. Kongresi
Ekim 2012

İstanbul Etkinlik Hazırlık Komitesi Sözcüsü ile konuştuk...

“Etkinlikler aracılığıyla işçi sınıfını yeni Ekimler yaratma mücadelesine çağıracağız!”

- İzmir, Ankara ve İstanbul'da “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla düzenlenen etkinlikler 3, 11 ve 18 Kasım tarihlerinde gerçekleştirilecek. Etkinliklerin çalışmaları ise üç ilde tüm hızıyla sürüyor. Öncelikle etkinliklerin politik gündemlerinden ve ortaya çıkışından bahsedermisiniz?

- İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarı ile gerçekleştirdiğimiz etkinliklerin üst başlığı - etkinliklerin aynı zamanda komünist hareketin 25. Mücadele yılı vesilesiyle yapıyor olmasından dolayı devrime hazırlanıyoruz biçimde. Kendi başına bu iki şiar bile birçok şeyi anlatıyor aslında. Bir yandan sömürüye baskıya, savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliğine vurgu yapılıyor. Diğer yandan ise tüm dünyada çelişkileri derinleşen ve insanlığı büyük bir yıkımın içerisine sürükleyen kapitalist düzenin yeni devrimlere gebe olduğu ve buna hazırlığın önemi vurgulanıyor.

Zira içerisinden geçmekte olduğumuz sürecin bir yanını emperyalist kapitalist düzen cephesinden gelen çok yönlü saldırılar oluşturmakta, işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara yönelik saldırılara her geçen gün bir yenisi eklenmektedir. Sürecin diğer yanını bu aynı durumun bir sonucu olarak sınıf mücadelesinde yaşanan gelişmeler oluşturmaktadır. Uzun yıllardır biriken tepkilerin bir sonucu olarak bugün dünyanın dört bir yanında sömürü düzenini hedef alan kitlesel mücadeleler yaşanıyor. Bütün bu gelişmeler “krizler, bunalımlar ve devrimler

döneminde” olduğumuzu olgusal olarak doğrulamaktadır.

Bugün milyonlarca işçiyi, emekçiyi açlığa ve sefaletle mahkum eden kapitalist düzen çok yönlü bir krizin içerisinde debeleniyor. İktisadi krizin pençesinde boğuşan emperyalist-kapitalist dünyada emperyalistler arası egemenlik kavgaları gün be gün tırmanıyor. Emperyalist nüfuz mücadelelerinin kızışması savaşın ve saldırganlığın boyutlanması, silahlanma yarışının yeni boyutlar kazanması, faşist baskıların devreye sokulması, her türden burjuva gericiğinin dünyanın her yerinde dizginlerinden boşalması gibi sayılabilecek tüm bu sorunlar düzenin içinde debelendiği krizin dolaysız sonuçlarıdır.

Elbette bu tablonun bir yerinde de işçi sınıfının-emekçilerin ve ezilen halkların mücadeleleri duruyor. Mısır'dan Tunus'a, Avrupa ülkelerinden ABD'ye kadar kapitalist sömürü düzeninin kapsamlı yıkım saldırılarına ve krizin ağır faturasına duyulan tepkilerin yarattığı eylemsel bir dalga var. Kitleler sokaklara çıkarak düzeni sorguluyor, kimi yerlerde devrim istediklerini dile getiriyorlar, kimi yerlerde kapitalist düzeni hedef alan şiarlar öne çıkıyor. Büyük sermaye gurupları bankalar hedef alınıyor. Grevler, genel grevler, direnişler, fabrika işgalleri birçok ülkede sık sık başvurulan eylem biçimleri oluyor.

Ülkemiz ve içerisinde yer aldığımız coğrafya ise dünyada yaşanan tüm bu gelişmeler açısından önemli bir yerde duruyor. Emperyalist saldırganlığın ve nüfuz mücadelelerinin en yoğun yaşandığı bölge Ortadoğu.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirerek işbirlikçi iktidarlar yaratmak istiyor. Afganistan'da başlayarak Irak'la devam eden ve bir süre önce Libya ya müdahale ile tırmandırılan bu süreç, bugün de Suriye'ye yönelik saldırılar ile sürmektedir. Bu süreçlerde Türk sermaye devletinin aldığı tutum ise ortadadır. Ortadoğu'ya yönelik emperyalist müdahalelerde sermaye devleti, ABD emperyalizminin sadık bir hizmetkârı olarak hareket ediyor. Bunu Suriye'de yaşananlar üzerinden çıplak bir biçimde görmek mümkündür. Emperyalizmin kuklası ÖSO'nun Türkiye'de üslenmesi ve silahlandırılması, sermaye devletinin Suriye'ye yönelik saldırgan tutumları, özelinde Suriye'yi hedef alan savaş tezkeresinin meclisten alelacele çıkarılması gibi gelişmeler sermaye devletinin emperyalizme kölece bağımlılığının önemli birer göstergesidir. Sermeye devleti aynı zamanda dış politikasındaki bu yönelimlere bağlı olarak içeride de buna paralel tutumlar sergiliyor. Kürt halkına, Alevilere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırıların yoğunlaştırılması, faşist baskı ve terörün tırmandırılması sermaye devletinin hizmet ettiği emperyalist odakların çıkarları doğrultusunda şekillendirdiği dış politikanın bir devamı niteliğindedir.

Tüm bu gelişmeler ışığında bakıldığında devrime hazırlanmak vurgusu ile birlikte işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarı, işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından önemli bir yerde durmaktadır. Bizler komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle “devrime hazırlanıyoruz” üst başlığı ile örgütlediğimiz etkinliklerde işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını öne çıkarıyoruz.

- Etkinlik hazırlıkları ile birlikte çağrılar da işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. Önümüzdeki süreçte bu hazırlıklar kapsamında neler söyleyebilirsiniz?

- Etkinlik hazırlıkları bir süredir devam ediyor. Bugün hazırlıklar açısından zaten bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Hazırlıkların bir kısmını (teknik vb.) geride bırakmış bulunuyoruz. Bölgelerimizde alanlarımızda etkinlik çalışmalarının güçlü örülmesi, olabildiğince yaygın bir çalışmanın ortaya çıkarılması için yapılan planlarımız mevcut. Amacımız bizzat bulunduğumuz alanların ötesinde tüm kente hitap eden, en geniş işçi emekçi kitlesine ulaşmayı hedefleyen, daha güçlü bir çalışma kapasitesi ortaya koyarak yeni güçlere ulaşan, bir takım araçlarla ilerici demokrat kamuoyunun gündemine de girerek desteklerini alan bir çalışma ortaya koymaktır.

Şunu belirtmeliyiz ki kitle etkinliklerini bir araç olarak değerlendirerek yukarıda ifade ettiğimiz gündemler çerçevesinde güçlü bir politik kitle çalışması yürütüyoruz. Var olan tüm olanaklarımızı en iyi biçimde kullanarak her türlü ilişkimizi bu açıdan

25. YIL DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

değerlendirerek ve yeni ilişkiler geliştirerek faaliyet kapasitemizi zorlayan ve daha da güçlendiren bir biçimde süreci örmeye çalışıyoruz. İstanbul'un bir ucundan diğer ucuna kadar, bir başka ifade ile Esenyurt'tan Gebze'ye kadar güçlü bir propaganda faaliyeti ile kitlelere ulaşmaya çalışıyoruz. Bu amaçla çıkardığımız onbinlerce bildirimiz ve binlerce afişimiz var. Bu materyallerin önemli bir kısmını kullanmış bulunuyoruz. Ayrıca bazı ilerici radyo ve TV kanallarından da yararlanarak etkinliğin duyurusunu yapacağız. Aynı zamanda İstanbul'un dört bir yanında bazı merkezi noktalarda açacağımız stantlar aracılığıyla etkinliğimizin duyurusunu yapacağız. Yaptığımız hazırlıklarda bu yöndedir. Etkinlik hazırlıkları kapsamında oluşturduğumuz etkinlik hazırlık komisyonları var. Komisyonlar aracılığı ile bu kapsamda geniş bir kitle çalışması örneği çabası içerisindeyiz.

Tüm bu hazırlık sürecinde ve bu açıdan kullanılan araçların tamamında kitleleri sadece etkinliğe çağıran değil aynı zamanda kapitalist düzeni teşhir eden, onun yarattığı çok yönlü sorunları ortaya koyan ve kitleleri devrim mücadelesine çağıran bir hat izliyoruz. Bir yandan kapitalist sömürüye, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı kitleleri mücadeleye çağıran aynı zamanda çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu güçlü bir biçimde ifade eden bir çalışma.

- Etkinlikten beklentiniz ve temel hedefleriniz nelerdir?

- Aslında ikinci sorunuza verdiğimiz yanıtta yapmak istediklerimizi ortaya koyarken aynı zamanda hedeflerimizi de belirtmiş oluyoruz. Etkinlik çalışması üzerinden geniş bir kitle çalışması, güçlü bir devrim ve sosyalizm propagandası yürütüyoruz. Biz 25 yıldır kesintisiz bir şekilde yürüttüğümüz siyasal faaliyetlerde işçi ve emekçilerin sorunlar karşısında duyarlılıklarını güçlendirme, aynı zamanda taraflararak devrime kazanma hedefiyle hareket ediyoruz. Son etkinlik çalışmalarının hedefleri de bundan bağımsız değil. Dolayısıyla etkinlik faaliyetleri üzerinden hareketimizin 25. Yılı vesilesiyle bir kez daha işçi sınıfını ve emekçileri partisiyle buluşmaya çağıracağız.

Gerek ön süreçte gerekse etkinliklerin kendisinde sosyalizmin güncelliğini, işçi sınıfına bu mücadelede önderlik edecek, yol gösterecek partinin programını, politikası ve pratiği ile sınıf mücadelesinde 25 yıldır var olduğunu en yaygın biçimde dile getirecek, etkinlikler aracılığıyla işçi sınıfını yeni ekimler yaratma mücadelesine çağıracağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mikail Aslan ile etkinlikler üzerine konuştuk!

- Bugün Türkiye Ortadoğu'da ABD adına taşeronluk yaparak halkları tehdit ediyor. Somutta Suriye'ye yönelik tehditler, savaş ve saldırganlığın kapıda olduğunu gösteriyor. Siz emekten yana saf tutan bir sanatçı gözüyle gelinen durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mikail Aslan: Kendi içindeki sorunları çözemeyen bir devlet başka ülkelerin sorunlarını çözemez. Sözelimi devlet, sözüm ona bu ülke halklarına demokrasi ve insan haklarının verilmesini istediğini iddia ediyor. Bu çok gülünç bir iddiadır. Çünkü, o bunu yapmıyor, tersine Suriye'ye ve bu ülke halklarına dönük savaş çıkırtkanlığı yapıyor. Türkiye'de yaşayan halklar bu durumdan çok rahatsız. Biliyoruz ki savaş bir çözüm değil. Irak'a giren Amerika'nın sonu ne oldu herkes biliyor. Suriye'ye gidecek bir ordunun da sonu böyle olacaktır. Bence işbaşındaki hükümet kendi iç sorunları konusundaki çözümsüzlükten dolayı bu yola başvuruyor. Savaş çıkırtkanlığının da, tehditkar tüm davranışlarının da gerisinde bu çaresizlik var. Bu nedenle tehditleri kof geliyor bana.

- Bu savaş, sömürü ve şovenizm atmosferinde sınıf devrimcileri "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla bir etkinlik örgütleyiyor. Sizin de yer alacağınız bu etkinlik hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Halkların kardeşliği bence günümüzde ülkemizde en önemli sorunlardan biridir. Halkları birbirine kırdırtmak Osmanlı'dan bu yana, yüzyıllardır bu coğrafyada adeta bir gelenek haline gelmiştir. Buna son vermek için halklarımızın en yakıcı ihtiyacı olan kardeşliği yeniden tesis etmek için çok ciddi bir çaba ortaya koymak gerekiyor. Kardeşliği ve gönüllü bir birlikteliği var edecek olanlar ise bizleriz. Ben de, zaten, bizzat işçi ve emekçiler arasında gerçek bir kardeşliği ve gönüllülüğe dayalı bir birlikteliği tesis etmek amacı ve umudu ile düzenlemiş bulunduğunuz geceye katılıyorum.

Çeşitli kollardan yürüttüğümüz bu çabaların eninde sonunda halklarımızın ihtiyacı olan kardeşçe ilişkileri inşa edeceğine inanıyorum. Geceniz bunun bir küçük adımınıdır.

Kızıl Bayrak

Penta Elektronik 2. Temsilcisi Özlem Kalaycı:

“Etkiliğin çalışmalarına eşitlik ve özgürlük için mücadele eden bir işçi olarak ben de katılıyorum!”

- Bugün Türkiye Ortadoğu'da ABD adına taşeronluk yaparak halkları tehdit ediyor. Somutta Suriye'ye yönelik tehditler, savaş ve saldırganlığın kapıda olduğunu gösteriyor. Siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Türk sermaye devleti dünden bugüne iç ve dış politikasını aslında genel anlamıyla değiştirmiş değil, sadece bugün saldırının boyutunu daha da şiddetlendirmiş durumda. Artık çok daha açık bir şekilde, akıllarda hiçbir soru işaretine yer bırakmaksızın kardeş halkların kanı üzerinden çıkar sağlamak için emperyalist devletlere uşaklık etmek şöyle dursun, adeta onlarla yarışıyor. Deyim yerindeyse, kraldan çok kralcılık yapıyor. Savaşta baş rolü kapmak için sabırsızlanıyor. İçeride sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirirken, açlık ve sefaleti daha da derinleştiren bir dizi yasayı tek seferde geçirirken, işçi ve emekçilerin temel ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri son kuruşu da almak için türlü türlü politikalar uygularken, aynı şekilde dışarıda da ABD'nin taşeronluğunu yaparak pastadan aldığı payı daha da büyötmeye çalışıyor. Üstelik bunu yaparken büyük bir pişkinlikle işçileri, ezilen halkları yok saydığını gösteriyor. Kapitalist bir ülkede yaşadığımız için, bugün ABD ile yarın başka emperyalist devletlerle bu şekilde flört edilmesine şaşmamak gerekir tabii ki. Acak medyanın biz işçilere empoze etmeye çalıştığı düşünceye de kanmamak, savaş kışkırtıcılığı yapanların oyununa karşı uyanık olmak ve dik durmak da gerekir. En önemlisi de onların planlarını altüst etmek, tüm oyunlarını bozmak için "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarını özellikle fabrikalara, sanayi havzalarına taşımak gerekir.

- Bu savaş, sömürü ve şovenizm atmosferinde sınıf devrimcileri "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla bir etkinlik örgütleyiyor. Sizin de bu etkinlik hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Etkiliğin çalışmalarına eşitlik ve özgürlük için mücadele eden bir işçi olarak ben de katılıyorum. Bugün sermaye devletinin hızlandırdığı sömürü ve savaş politikalarına karşı haykırılacak en iyi slogan "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganıdır. Bu sloganı tüm işçilere ve ezilen halklara anlatabilmek sermaye devletine atılmış bir tokat olacaktır. Etkinlik bu yüzden çok önemli. Çalışmalar sırasında "...sanatçılar da varmış, gidelim" diyen işçi arkadaşlarla karşılaşıyorum. Sınıf devrimcilerinin düzenlediği bir etkinliğe devrimci kültürü taşıyacak olan sanatçıların katılması elbette ki oldukça önemli. Fakat, etkinliğin politik içeriğini kavrayabilmek ve etkinlikten sonrasında uygulamaya dönük sonuçlar çıkarabilmek bence çok daha önemli. Bunu etkinlik süresince başaracağımızı düşünüyorum ve tüm işçi arkadaşlarımı, emekten yana tüm dostları "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" demek için etkinliğe katılmaya çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ekim Devrimi, Leninist Parti diyalektiği

Geçtiğimiz yüzyıla damgasını vuran, yeni bir çağ açan, emperyalizm dönemine girmiş kapitalizmi zincirin en zayıf halkası olan Rusya'dan kıran Ekim Devrimi, aradan geçen 95 yıla rağmen ortaya çıkardığı sonuçlar ve ondan alınması gereken derslerle dimdik ayakta durmaktadır.

Emperyalizm dönemine girmesiyle beraber kapitalizmin derinleşen çelişkilerinin ortaya çıkarttığı nesnel durum, tam da bu çelişkilerin derinleşip yoğunlaştığı yer olan Rusya'da Ekim Devrimi'ne olanak tanımıştır.

Günümüzdeki dünya olaylarının seyri bu eşsiz tarihsel olayın deneyimlerini ve kazanımlarını çok yönlü olarak ele almayı gerektirmektedir. Bu ele alış, Ekim Devrimi'nde temel rol oynayan Bolşevik Parti'nin irdelenmesini öne çıkartmaktadır.

Ekim Devrimi'nin en temel kazanımlarından birisi, hatta en önemlisi, emek-sermaye çelişkisinin proleter devrimle taçlanması sağlayan işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini geliştiren devrimci öncü güç olan Bolşevik Parti'dir.

Nesnel koşulların olgunlaşması ve öznenin rolü

Öncünün rolünü oynayabilmesi öncelikle nesnel koşullara ve devrimci durumun oluşmasına bağlı olmakla birlikte, öncünün bu sürece hazırlığı da bir o kadar belirleyicidir.

Lenin devrimci durumu tariflerken şu üç temel noktayı ortaya koyar:

Birincisi, "Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün olmazsa"; ikincisi, "Baskı altındaki sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı, normalden daha öteye kadar ilerlemişe"; üçüncüsü "Yukarıdaki nedenlerin bir sonucu olarak, «barış zamanında» kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama sıkıntılı zamanlarda hem buhranın her türlü şartları, hem de bizzat «üst sınıflar» tarafından bağımsız tarihi eyleme itilen yığınların etkinliğinde önemli bir artış varsa."

Tüm bunların üzerine, bu devrimci durumun kendisinin devrimin olması için yeterli olmadığını ekler. Tersinden hiç bir grup veya partinin devrimci durumu kendi özgülüyle yaratamayacağını, devrimci durum oluşmadan emek-sermaye çelişkisini devrimle taçlandıramayacağını ortaya koyar. Bu yüzdendir ki gelececek devrimci süreçlere önden hazırlıklı olabilmek, işçi sınıfını iktidara yürütebilecek bir öncünün varlığıyla olanaklıdır. Bu bilinç açıklığı Lenin'i öncelikle tüm enerjisini devrimci öncünün yaratılmasına vermesini sağlamıştır.

"Bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı altüst ederim!"

1901 sonu, 1902 başında kaleme aldığı "Ne Yapmalı?" kitabını hazırlayarak RSDİP kongresine

gelen Lenin, yılların, deneyimi ve pratiğinin ürünü olan örgüt modelini kongreye sunmuş, yaratılması için çaba sarf etmiştir. Örgüt tartışmalarındaki temel nokta olarak "ilk ve zorunlu pratik görevimizin, siyasal mücadeleye gerekli enerjiyi, oturmuşluğu ve sürekliliği sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütünün yaratılması olduğu" gerçeğini saptamıştır. Bunu da "Bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı altüst ederim!" sözüyle ifade etmektedir.

"Marksizmi anlayamayanlar, (...) işçi sınıfı hareketinin yığınsal, kendiliğinden yükselişinin (...) bir devrimciler örgütü yaratma görevinden bizi kurtardığını düşünebilirler. Tersine, bu hareket, bu görevi bize yüklemektedir; çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden mücadelesi hiç bir zaman onun gerçek "sınıf mücadelesi" haline gelmeyecektir." diyerek proletaryanın gerçek sınıf mücadelesinde devrimci örgütün ne kadar önemli bir rol üstlendiğini ortaya koymaktadır. Devrimin neden Rusya'da başarıya ulaşmasına rağmen Avrupa'da ulaşamamasına dair ise Ekim 1918'de şunları söylüyordu; "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti olmamasıdır. Scheidmannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webber ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da. Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlış düzeltilir, ama bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor." Bu devrimciler örgütü, proletaryanın burjuvaziyle olan cengine öncülük

edebilmek için öncelikle Marksist-Leninist teori üzerine kurulmuş, onu özümsemiş ve hayatla buluşturmayı başarmış olmalıdır. "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" sözüyle Lenin, teorinin önemini, devrimci örgütün yükselmesi gereken düşünsel zemini tariflemektedir.

"Devrimci teori, devrimci sınıf, devrimci örgüt!"

Ancak devrimci teorinin, bilimsel sosyalizmin hayatla buluşabilmesi toplumdaki karşılığı olan sınıfla buluşması anlamına gelmektedir. İşçi sınıfı bilimsel sosyalizmde "düşünsel silahlarını" bulurken bilimsel sosyalizmde işçi sınıfında maddi karşılığını bulmaktadır. Bilimsel sosyalizmi işçi sınıfıyla buluşturacak olan devrimci örgüt ise burada temel önemdedir. İşçi sınıfıyla et ve tırnak gibi birleşmiş, işçi sınıfı içerisinde yer edinmiş, onun içerisinde konumlanmış, fabrikalar temelinde hücreler oluşturmuş, sadece teorisi ile değil, sınıf bileşeni ve sınıfsal karakteri ile bunu ortaya koyan bir devrimci parti sosyalizme giden yolu açabilir.

Çünkü üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması, "mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi", özel mülkiyetin toplumsal mülkiyet haline gelebilmesi ancak işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirilecek bir devrimle olanaklıdır. Zira işçi sınıfı "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri" olmayan, yaşamak için emek-gücünü satmak zorunda olan mülksüzler sınıfıdır.

“Devrimci örgüt yaşamsaldır!”

Tüm bunlar Bolşevik Parti'nin üzerinde yükseldiği zemindir. Bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfının birliğinde ifadesini bulan partinin sarsılmaz yapısı, temel taşlarıdır.

Bu örgüt, programı, hedefleri gereği düzen sınırları içine sığamayan, bir tercihin ürünü olarak değil, mücadelenin, tarihsel koşulların onu zorladığı bir durum olarak, “her şeyden önce ve esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kişilerden oluşmalıdır. Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, işçilerle aydınlar arasındaki ve hele ayrı ayrı meslekler arasındaki her türlü ayırım kesin olarak silinmelidir. Besbelli ki, bu örgüt, pek geniş tutulmamalı ve olabildiğince gizli olmalıdır.”

Ancak ve ancak bu konum onu düzenin darbeleri karşısında sarsılmaz kılar ve işçi sınıfının, yığınları harekete geçirebilecek gücü iradeyi göstermesini sağlar.

Burjuvazinin kendi sınıf egemenliğini kolayından bırakmayacağı, uğruna savaşaacağı açıktır. Bu yüzden burjuvaziye karşı bu cengi yönetecek olan öncü her yerde aynı anda aynı şekilde davranabilecek şekilde merkezi, tüm bileşenlerinin ortak iradesini yansıtacak şekilde demokratik olabilmelidir.

Bu örgüt işçi sınıfın örgütüdür. Kolektif yaşamdan, proleter disipline, çikarsız ilişkilerden, bireyciliğin zerresinin bulunmadığı, tek bir vücut gibi hareket edebilen, nefes alan bir örgüt olmalıdır.

Böylesi bir devrimci örgüt devrim mücadelesinin devamlılığı, zafere ulaştırılabilmesi açısından yaşamsaldır.

“Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!”

İçerisinde bulunduğumuz tarihsel çağ, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu, çağa genel karakterini veren bir olgudur. Gerici dönemler olduğu kadar, şu anda içerisinden geçmekte olduğumuz dönem gibi devrimlere gebe, krizler, bunalımlar ve savaşlar dönemleri de yaşanmaktadır.

Bugünün dünyasının gerçekliği, kapitalizmin yaşadığı yapısal bunalımın savaşlar doğurduğu, işçi emekçi yığınların sokağa döküldüğü, halk ayaklanmalarının olduğudur. Bu nesnel durumun devrimler üretmemesinin tek olmasa da en büyük nedeni bu çelişkiyi, bu bunalımı devrime çevirebilecek, işçi sınıfı ile bütünleşmiş öncü partilerin eksikliğidir. Geçtiğimiz yüzyılın başında Rusya'da olan ama Avrupa'da olmayan devrimci öncünün yokluğudur.

Bu gereklilik, bu topraklarda da karşımızda somut bir olgu olarak ve çağrı olarak durmaktadır. Dünya'da gelişen süreçlerin düğüm noktası olan Ortadoğu coğrafyasında ve tüm kriz dinamiklerinin orta yerinde duran Türkiye, krizleri, bunalımları, savaşları bugün-yarın yaşayacaktır.

Bu yüzden bu topraklarda 25 yıllık tarihe sahip olan, ilk ortaya çıkışından bugüne devrimci teoriyi bayrak edinmiş, tüm gücü ve olanakları ile işçi sınıfına yönelmiş, ilk ortaya çıkışıyla birlikte devrimci örgütü kurmayı önüne almış komünist hareketin çağrısına kulak vermeliyiz. Bizler devrime, işçi sınıfına öncülük edecek tarihsel araca sahibiz. “Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!” şiarını bugün somutlayabilmek, en başta devrimci sınıf partisini güçlendirmeyi ve kitlelerle buluşturmayı gerektiriyor.

R. U. Kursun

Agos editörü Pakrat Estukyan ile konuştuk...

“1.500.000 soykırım kurbanının inkarını bir devlet politikası olarak algılayan sistemden +1 için adalet beklemek safdillik olacaktı!”

- Türkiye, savaş, saldırganlık, sömürü ve şovenizm ile mağrur bir coğrafya. Burada etnik kimliklere yönelik baskı ve asimilasyon da önemli bir yer tutuyor. Siz Ermeni toplumunun sesi olarak ortaya çıkmış bir gazete olarak içinden geçmekte olduğumuz bu atmosferi nasıl görüyorsunuz?

Pakrat Estukyan: Öncelikle sorunuza çalışana olduğum Agos gazetesi adına değil, kişisel görüşlerimle cevaplayacağımı belirtmeliyim.

T. C.'nin tarihsel arka planını oluşturan Osmanlı Devleti, bütün emperyalist ülkeler gibi savaşçı, saldırgan ve sömürücü bir yapıya sahipti. Ancak etnik şovenizmle açıklanacak bir karaktere sahip olduğunu iddia etmek mümkün değil. Osmanlı siyasi aklı, biat ettikleri sürece imparatorluk tebaalarının etnik kimliği arasında tercih yapma gereği duymuyordu. Ancak savaş yorgunu bir imparatorluğun enkazı üzerine, Turancı kadroların tasfiyesi ile inşa edilen Cumhuriyet Türkiye'si günün politik gerçekliği içinde savaş fikrinden uzak durmaya çaba gösterse de, istilacılık heveslerini bilinçaltında her daim canlı tuttu.

2. Dünya Savaşı süresince büyük bir hevesle Hitler'in zaferine ümit bağladı. Bu ihtimalin gerçekleşmesi halinde Ermenistan üzerinden Sovyetler Birliği'ne saldırmayı umuyordu. Savaşın seyri farklı gelişince, NATO'ya üye olarak, kuruluş felsefesi olan “Yurtta sulh, cihanda sulh” ilkesini şiar edindi. Ancak beliren ilk fırsatta da bilinçaltındaki saldırganlığa ve işgalciliğe başvurabileceğini Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ederek, körfez savaşında “üç koyup beş alma” hesapları yaparak, günümüzde ise Suriye politikasıyla gösteriyor.

Bu gün Türkiye halklarına zorla giydirilen bir deli gömleğini andıran üniter devletin çatırdadığına tanık olmaktayız. Yaklaşık doksan yıl boyunca dilleri ve kimlikleri yasaklayan, bu bağlamda en temel insan haklarını çiğneyen asimilasyon politikası tam bir açmaz dönuştü ve mutlaka değişmek zorunda. Bir gazete yazarı olarak sorumluluğum ise, bu çatırdamanın, üniter devletten demokratik devlete geçiş sürecinin en az hasarla, en az insani tahribatla yaşanmasına çalışmayı gerektiriyor.

- Ermeni toplumu aslında soykırımdan beri bu ülkede aşağılanmaya ve hor görülmeye devam ediyor. Ermeni toplumunun bugün için öncelikli sorunları ve talepleri nedir?

Pakrat Estukyan: Türkiye Ermeni toplumu cumhuriyet tarihi boyunca özgün kimliğini, inancını, dilini ve geleneklerini mümkün olduğunca göze batmamaya çalışarak korumayı amaçladı. Bu günün öncelikleri ise tüm mağduriyetlerini görünür kılarak Türkiye toplumunun demokrat ve özgürlükçü unsurlarının dayanışmasını talep etmek şeklinde tezahür ediyor. Doğal olarak da böylesi bir iklim değişikliği toplum içinde gelenekçiler ve yenilikçiler arasında derin görüş ayrılıklarına yol açıyor.

- AGOS uzun süredir yayın yapan bir gazete ancak adı daha çok Hrant Dink'in katledilmesinin ardından gündeme geldi. Dink'in katli üzerine çok şey yazılıp çizildi, devletin rolü de hayli teşhir oldu. Siz kısaca bu sürece dair neler söylemek istersiniz?

Pakrat Estukyan: AGOS 1996'dan, yayımlandığı ilk günden itibaren hedeflediği okur profiline ulaşmış bir gazete. Hrant Dink'in katledilmesi ile okur profiline bir değişiklik yaşanmamakla birlikte, tirajda çok ciddi bir yükseliş yaşandı. Hrant'ın katli konusunda en yalın ve gerçekçi tanım ünlü gazeteci Robert Fisk'in 1.500.00+1 formülü. 1.500.000 soykırım kurbanının inkarını bir devlet politikası olarak algılayan sistemden +1 için adalet beklemek safdillik olacaktı.

- Bugün Türkiye Ortadoğu'da ABD adına taşeronluk yaparak halkları tehdit ediyor. Somutta Suriye'ye yönelik tehditler, savaş ve saldırganlığın kapıda olduğunu gösteriyor. Savaş ve saldırganlık politikalarını nasıl yorumluyorsunuz?

Pakrat Estukyan: Türkiye'nin dış politikası 1950'li yıllarda benimsenen ilkelerle günümüze ulaşmıştır. Bu ilkeler ABD'ye ve onun temsil ettiği küresel kapitalizme mutlak bağlılıkla açıklanabilir. Bu dış politika İsrail ile de dayanışmayı gerektiriyor. Bu bağlamda Davos'taki “van minüt” çıkışı ve “Mavi Marmara” gerilimi perdenin önünde sahneleniyorlar. Perdenin arkasında ise bizim göremediğimiz, ancak çok iyi bildiğimiz farklı tezgahlar çalışıyor. Suriye'ye karşı izlenen siyaset en çok İsrail'i memnun ediyor.

Diğer yandan Türkiye'de toplumsal düşünce zaman zaman devlet siyasetinden büyük ayrışmalar gösterebiliyor. Bu durumu 12 Mart generallerinden Memduh Tağmaç “Sosyal uyanış ekonomik gelişmeyi aştı, bunu dizginlemeliyiz” cümlesiyle açıklamıştı. Şimdi de Türkiye toplumu mevcut hükümetin Suriye politikasını desteklemiyor. Hatta bu hükümet için oy verenler de savaşa karşı bir duruş içindeler. Sonuçta halk kendi çıkarları ile küresel kapitalizmin çıkarlarının örtüşmediğini, tersine çatıştığını farkında. Savaşın ülke ekonomilerine ivme kazandırdığı savı büyük bir yalandır. Bu yıkım ortamından sadece spekülâtörler, büyük sermaye sahipleri zenginleşir. Savaşlar halklara sadece ölüm ve yoksulluk getirir.

- Bu savaş, sömürü ve şovenizm atmosferinde sınıf devrimcileri “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla bir etkinlik örgütüyor. Etkinliğin hedefi ise bildiğiniz gibi savaşa ve şovenizme karşı halkların kardeşliği çağrısı yapmak. Etkinliğe dair söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Pakrat Estukyan: Savaşa, şovenizme, sömürüye karşı mücadele edenler, sınıf kavramına çok yeni ve gerçekçi bir yorum getirdiler. Yeni slogan “Biz %99'uz” şeklinde. 21. yüzyılın sermayesi çok uluslu şirketler olarak küreselleşti ve tüm insanlığı sömürmekte. Bu neoliberal sömürünün en önemli hedeflerinden biri de emeğin yanı sıra doğanın da talanına dayanıyor. Bu soyguna ve talana karşı çıkan her etkinlik desteklenmeli, duyulur kılınmalı, yaygınlaştırılmalı.

Birlik ve kardeşlik çağrısı büyüyor!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 3 Kasım'da İzmir'de, 11 Kasım'da Ankara'da, 18 Kasım'da İstanbul'da, 25 Kasım'da Adana'da yapacağı etkinliklerin çalışmalarını tüm hızıyla sürdürüyor. Emekçi semtlerini etkinlik materyalleri ile donatan sınıf devrimcileri, bildiriler ile de işçi ve emekçileri etkinliğe çağırıyor.

İstanbul

Etkinlik çalışmaları vesilesiyle işçi ve emekçiler "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" için mücadeleyi büyütme çağrılıyor.

28 Ekim günü **Kadıköy**'de stand açan Ekim Gençliği okurları "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" şiarıyla gerçekleştirilecek etkinlik bildirelerini emekçilere ulaştırıldı, etkinlik davetiyelerinin dağıtımını da yaptı. Ayrıca Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı da yapıldı.

31 Ekim günü etkinlik afişleri **Kartal**'a bağlı Topselvi, Yunus, Yalı, Kurfalı ve Esentepe Mahalleleri'ne yaygın olarak yapıldı. Ayrıca, etkinliğe çağrı yapan A3 afişler de Kartal'da ve Gülsuyu'nda bulunan yöre dernekleri ve kahvehanelere asılıyor.

30 Ekim günü, çağrı afişleri Kartal ve Maltepe bölgelerinin bir çok mahallesine yapıldı. Gülsuyu, Zümrütevler, Topselvi mahallelerine bildiriler dağıtılarak, davetiyeler emekçilere ulaştırılıyor. Her Cumartesi günü Kartal Meydanı'nda stand açılarak, etkinlik duyurusu materyaller eşliğinde sürdürülüyor.

25 Ekim günü sınıf devrimcileri, etkinliğe çağrı afişlerini Kartal-Maltepe Minibüs yolu'na, Kızılay Minibüs Yolu'na, Yakacık ve Uğur Mumcu'ya yaptılar. Kartal Merkez'e daha önce yapılan fakat bir süre sonra sökülmiş olan afişlerin yerlerine yenileri yapıldı. Ayrıca Petrol-İş Mahallesi'nde etkinlik bildirileri dağıtıldı.

Ümraniye'de 28 Ekim günü kapı kapı gezilerek ve stand açılarak bildireleri ve Kızıl Bayrak gazetesi işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Ayrıca, bayram boyunca emekçiler ziyaret edilerek etkinliğe çağrıldı, davetiyeler verildi. Ziyaretler ve bildirge dağıtımları sırasında pek çok işçi ve emekçiyle tanışıldı, kapitalist sömürü ve emperyalist savaş üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

22 Ekim günü Ümraniye Huzur Mahallesi'nde, Sarıgazi'de ve Sancaktepe Akpınar Mahallesi'nde işçi ve emekçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

Ayrıca, Dudullu-İMES hattına, Sarıgazi'ye, Sultanbeyli Başaran Mahallesi'ne, Akpınar ve Veysel Karani mahallelerine afiş yapıldı. Sarıgazi'de sokak

sokak gezilerek bildiriler dağıtıldı.

Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde dağıtılan "Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!" başlıklı BDSP bildirileri ile işçi ve emekçiler emperyalizme karşı mücadeleye çağırıldı.

24 Ekim günü İMES ve Organize Sanayi Bölgesi geçiş güzergahında 18 Kasım'da gerçekleştirilecek "İşçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliği"ne çağrı yapan bildirilerin dağıtımı yapıldı. İşçilere Kızıl Bayrak gazetesi de ulaştırıldı. Yanısıra Yeni Çamlıca ve Ferhatpaşa mahallelerine yapılan afişlerle etkinliğe çağrı yapıldı.

31 Ekim günü **Tuzla** Aydınli Mahallesi'nde kapı kapı dolaşarak etkinlik bildireleri ile emekçiler etkinliğe çağrıldı. Etkinlik afişlerinin söküldüğü Aydınli ve Esenyalı mahallelerine afişler yeniden asıldı. 30 Ekim Salı günü Aydınli Semt Pazarı'nda etkinlik tanıtım standı açılarak emekçiler etkinliğe çağırıldı. Yöre derneklerine ve kahvehanelere etkinlik afişleri asıldı.

Kaynarca Köprüsü'nde de sabah işe gidiş saatinde yapılan ajitasyon konuşmalarıyla emekçiler "emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye karşı" etkinliğe çağırıldı.

29 Ekim günü Aydınli Semt Pazarı'nda etkinlik tanıtım masası açılarak bildiri dağıtımı ve Kızıl Bayrak gazetesinin satışı gerçekleştirildi. Etkinlik afişleri Aydos, Sanayi Mahallesi, Güllübağlar, E5 hatındaki köprüler ve Kavakpınar Mahallesi girişine asıldı.

28 Ekim günü, Kızıl Bayrak okurlarının düğününde etkinlik tanıtım masası açılarak, emekçilere katılım çağrısı yapıldı. Düğünde etkinlik davetiyelerinin de dağıtımı yapıldı.

22 Ekim günü Konaşlı, Aydınli ve Esenyalı Mahalleleri'nde etkinliğin afişleri yapıldı. Aydos Mahallesi'nde Cumartesi Pazarı içerisinde etkinliğin bildirisinin dağıtımı yapıldı ve stand açılarak etkinliğin duyurusu ajitasyon konuşmalarıyla duyuruldu. Alevi derneklerinin ve cemevlerinin oluşturduğu Alevi Dayanışma Platformu'nun, Tuzla Belediyesi Nikah Sarayı'nda düzenlediği panel sonrasında da etkinliğin bildirisi dağıtıldı.

30 Ekim günü, 25. yıl çağrısı ve etkinlik duyurusu **Gebze** Mevlana Mahallesi'ne taşındı. Çağrı materyallerinin yaygın kullanıldığı çalışmada, emekçilerle sohbetler edildi.

Gebze, Çayırova ve Darıca'da birçok emekçi ile komünist hareketin 25 yıllık mücadele tarihi ve bu süreçte "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" kapsamında yapılacak etkinliğin önemi üzerine konuşuluyor, etkinlik çağrısı yapılıyor.

29 Ekim günü **GOP** merkezde açılan standla etkinliğin duyurusu işçi ve emekçilere taşınıyor. BDSP'nin etkinlik tanıtımı için hazırladığı ses kaydı standda çalışıyor. Çevredeki emekçilerin ilgi ile karşıladığı faaliyette bildiriler ve Kızıl Bayrak gazetesi emekçilere ulaştırılıyor.

Elmabahçesi ve çevresindeki işçi ve emekçilere 18 Kasım'da gerçekleştirilecek etkinliğin çağrısını yapmak için afiş faaliyeti gerçekleştirdi.

22 Ekim günü etkinliğin duyurusu ev ziyaretleri, afiş faaliyeti ve bildiri dağıtımının yanı sıra stand açılarak yapıldı. Gazi Mahallesi'nde açılan standda yüzlerce bildiri emekçilere ulaştırıldı.

20 Ekim günü Gazi Mahallesi ve GOP merkezde

yaygın afiş faaliyeti gerçekleştirildi. Ayrıca işçi ve emekçilerin yoğun kullandığı Bereç'te iş çıkışı bildiriler emekçilere ulaştırıldı.

Küçükçekmece'de 29 Ekim günü Şahintepe Mahallesi'nde Eski İstanbul Caddesi, Salı Pazarı Sokağı, Cumartesi Pazarı Sokağı'na, İnönü Mahallesi'ne, Sefaköy ve Yenibosna Metrobüs güzergahlarına etkinliğe çağrı afişleri yapıldı.

İnönü Mahallesi'nde esnaflara yapılan davetiye dağıtımının ardından, akşam üzeri de İnönü Mahallesi Pazartesi Pazarı'nda ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildirge dağıtımı yapılarak işçi ve emekçiler etkinliğe çağrıldı. Ayrıca Kızıl Bayrak gazetesi'nin dağıtımı yapıldı.

19 Ekim'de işe gidiş saatinde Halkalı'da bulunan Polimer fabrikasında bildirge dağıtımı gerçekleştirildi. Bazı işçiler birden fazla bildirge alarak içeride kendilerinin de dağıtacaklarını söylediler. Akşam iş çıkışı saatinde de İkitelli Tatlıses Köprüsü'nde bildirge dağıtımı gerçekleştirildi.

Esenyurt'ta 31 Ekim günü Beylikdüzü Etkinlik Hazırlık Komitesi bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda planlamalarla beraber davetiye satışları, ev ziyaretleri ve geniş katılımlı toplantılar hedeflendi.

Hazırlık toplantılarının yanı sıra etkinliğin çağrı afişleri Kıracı Yeni Mahalle ve Kuruçeşme'de işçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhlara yapıldı.

28 Ekim günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde etkinlik hazırlıklarının ve siyasal gündemlerin tartışıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantı sonrası Esenyurt BDP binasında gerçekleşen açlık grevine dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

BDSP, Yeşilkent Mahallesi'nde gerçekleştirdiği bildirge dağıtımlarıyla da etkinlik çağrısını bir kez daha bu semte taşıdı. Örnek Mahallesi'nde ise esnaflar gezilerek davetiye satışı gerçekleştirildi. Saadetdere Mahallesi'nde de etkinlik hazırlık komitesi bir araya gelerek planlamalarını yaptı. Toplantının ardından bölgede bulunan dernekler ve kahvelere gidilerek etkinliğin çağrısı yapıldı.

Devrimci sınıf faaliyeti 21 Ekim Pazar günü ise bölgedeki güçlerle yapılan toplantıyla devam etti. Etkinliğe yönelik hazırlıkların değerlendirildiği toplantıda yeni planlamalar yapıldı. Aynı gün öğleden sonra gazete satışı ve bildirge dağıtımı gerçekleştirildi. BDSP önlükleri giyilerek gerçekleştirilen faaliyet Köyiçi'nden başlayarak Yeşilkent Mahallesi'nde sürdürüldü.

Onlarca Kızıl Bayrak gazetesinin emekçilerle bulunduğu faaliyet Pazar Pazarı'nda ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildirge dağıtımlarıyla devam etti. Emekçiler tarafından ilgiyle karşılanan faaliyet sırasında yüzlerce bildirge ve onlarca gazete kısa süre içinde tükendi. Yanı sıra Yeşilkent Mahallesi'nde emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele çağrısı yapan yazılamalar yapıldı. Etkisiyle dikkat çeken faaliyet devletin kolluk güçlerini de rahatsız etti. Sivil polis araçları faaliyet güzergahında dolaşarak ve araç içinden kamerayla çekim yapmaya çalışarak devrimci sınıf faaliyetinden duydukları korkuyu bir kez daha gözler önüne serdiler.

20 Ekim Cumartesi günü ise etkinliğe çağrı yapan BDSP afişleri Köyiçi, Sefaş, Tabela ve Depo Caddesi üzerinde

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

yoğun biçimde kullanıldı.

19 Ekim Cuma akşamı Depo Durağı'nda gerçekleştirilen Kızıl Bayrak satışıyla emekçiler emperyalist saldırganlık ve sömürüye karşı mücadele saflarına çağrıldı. Faaliyet sırasında ayrıca 18 Kasım'a çağrı bildirileri de ajitasyonlar eşliğinde emekçilere ulaştırıldı. Sabah ise Bulut Durağı'nda da 18 Kasım'a çağrı yapan bildiriler emekçilere ulaştırıldı.

Sabah, işçilerin işe gidiş saatinde yapılan bildirme dağıtımları 17 Ekim Çarşamba günü Esenyurt Köyü Meydanı'nda, 18 Ekim Perşembe sabahı ise Balıkyolu'nda devam etti.

Afiş faaliyeti de hafta boyunca sürdü. 15 Ekim Pazartesi Balıkyolu civarına etkinlik afişleri yapılırken 16 Ekim Salı günü ise Talatpaşa, Fatih ve Merkez mahalleleri afişlerle donatıldı.

Komünist hareketin 25. yıl çağrısını emekçilere ulaştırmak için Bursa'da da çalışmalar sürüyor.

İstanbul'da gerçekleştirilecek "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" etkinliğine katılacak olan sınıf devrimcileri, etkinliğin davetiyelerini emekçilere ulaştırıyor.

24 Ekim günü Heykel, Fomara ve Kent Meydanı'nda gerçekleştirilen afiş çalışması emekçi semtlerinde ve ana geçiş güzergahlarında da devam edecek.

Ankara'da 11 Kasım'da gerçekleştirilecek olan "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" etkinliğinin çalışmaları devam ediyor. Yaygın bir şekilde yapılan afişlerle ve açılan standlarla etkinlik duyurusu birçok bölgeye taşınıyor. Merkezi güzergahlar etkinlik çağrısıyla donatılıyor. Sınıf devrimcileri, etkinlik kapsamında yaygın ve tempolu bir çalışma yürütüyorlar.

28 Ekim günü Tuzluca'yı'nda etkinlik çağrı afişleri yaygın bir şekilde kullanıldı. Eskişehir yolu üzerindeki billboardlar, köprü ayakları ve otobüs durakları etkinliğe çağrı afişleriyle donatıldı.

23 Ekim günü Mamak'ta, Tekmezar ve General Zeki Doğan Mahallelerine yaygın bir şekilde afişler yapılırken emekçilere BDSP'nin etkinlik bildirileri ulaştırıldı.

Sincan'da ise Elvankent ve Sincan merkeze afişler yaygın bir şekilde kullanıldı. Merkezde açılan standların yanısıra, Kurtuluş bölgesinden başlayarak Kocatepe, Yüksel Caddesi ve Meşrutiyet bölgesine kadar yaygın bir şekilde etkinlik afişleri kullanıldı.

Şirintepe ve Tekmezar duraklarındaki emekçilere Ankara İşçiden İşçiye Bülteni ulaştırıldı. Sabah erken saatlerde servis noktalarına yapılan dağıtımlarda işçilerle kıdem tazminatı hakkının gaspıyla ilgili sohbetler gerçekleştirildi. Emekçiler aynı zamanda 11 Kasım'da gerçekleştirilecek etkinliğe davet edildi.

21 Ekim günü Kızılay Yüksel Caddesi'nde açılan standla emekçilere etkinlik çağrısı yapıldı.

Konur Sokak'ta 12.30-16.00 saatleri arasında açılan standda Liselilerin Sesi'nin 46. sayısı ve "Devrim yürüyüşümüz sürüyor!" üst başlıklı, DLB imzası taşıyan bildiri sermaye devletinin saldırılarını teşhir eden ve

gençliği mücadeleye çağıran ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı.

17 Ekim günü Yüksel Caddesi'nde stand açarak etkinliğin çağrısını yapan sınıf devrimcileri, etkinlik bülteni ve bildirisinin yaygın dağıtımını yapmanın yanısıra insanlarla etkinliğin anlamı üzerine birebir konuşmalar gerçekleştirdi.

Tuzluca'yı'nda gerçekleştirilen dağıtımla Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye Mamaklı emekçilere ulaştırıldı. Sermayenin saldırılarına karşı "Yaşamın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yükselten, Suriye'ye yönelik yeni saldırı planlarını ve kirli tezgâhları, iş cinayetlerini, taşeronluğu, kıdem tazminatı hakkının gaspını, kıdem tazminatı hak gaspının geri çekilmesi yalanlarını teşhir eden bültenin dağıtımını yaygın bir şekilde yapılırken, bülten birçok işçi servisine de ulaştırıldı.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı Adana'da sürdürülen imza kampanyası emekçi mahallelerinde devam ediyor. Kapı kapı dolaşarak toplanan imzalar esnasında emekçilerle sohbet edilerek Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale teşhir ediliyor, savaş tezkeresinin geri çekilmesi gerektiği anlatılıyor. Çalışmalarda emekçilerin ilgisinin yoğun oluyor.

Bayram süresince ev ziyaretleri dışında emekçilerin oturduğu semtlerde imzalar toplandı. Son olarak Arap Alevi kökenli emekçilerin oturduğu Akkapı'da, yine Kürt ve Alevi emekçilerinin oturduğu Şakırpaşa'da ve Dervişler semtlerinde imzalar toplandı.

Yanısıra, 25 Kasım'da gerçekleştirilecek "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" etkinliği için hazırlanan davetiyelerle emekçiler ziyaret edilerek, etkinliğe davet ediliyor.

Adana'da sürdürülen emperyalist savaş karşıtı imza kampanyası 21 Ekim'de Meydan ve Gülpınar mahallelerinde yapıldı. Sınıf devrimcilerinin BDSP önlükleriyle yaptıkları çalışma işçi, emekçi ve öğrenciler tarafından yoğun ilgiyle karşılandı.

Ayrıca, Adana BDSP tarafından 20 Ekim günü de eğitim çalışması gerçekleştirildi. "Kitle çalışmasının sorunlarının" tartışıldığı eğitim çalışmasında kitlelerle yoğun olarak yüzyüze geldiğimiz sıcak süreçte materyallerin kullanımı ve anlamı üzerine tartışıldı. Etkinlik süreçlerinde, kampanyalarda yürütülen çalışmanın, insanları kapitalist kültürün etkilerinden kurtaracak politik kitle çalışması olduğu belirtildi.

19 Ekim günü savaş tezkeresinin geri çekilmesi talebiyle yürütülen imza kampanyası çerçevesinde Meydan Mahallesi semt pazarında imza masası açıldı. İşçi ve emekçilere, emperyalistler ve işbirlikçilerinin saldırganlığı anlatılarak Suriye'nin Irak olmaması için mücadele etmeye çağrıldı.

Adana İşçi Bülteni'nin Suriye gündemli çıkan sayısı da işçilere ulaştırıldı. Son olarak Adana Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Bossa fabrikasının iş çıkışında işçilere bültenin dağıtımını yapılarak emperyalist saldırganlığa karşı sessiz kalmama çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa-Ankara-Adana

İzmir'de etkinlik çalışmaları

İzmir'deki "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" gecesinin hazırlık çalışmaları yoğun emek ve ısrarla sürdürüldü.

dağıtıldı. Bir kez daha işçi ve emekçiler geceye çağrıldı. 29 Ekim günü ise Buca sokakları bir kez daha "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlı afişlerle donatıldı. Ayrıca merkezi noktalara gecenin programı ve İzmir'in dört bir köşesinden kalkan araçların kalkış yer ve saatlerini içeren listenin yer aldığı ozalitler asıldı.

Menemen

Sınıf devrimcileri, 19 Ekim günü Menemen'de etkinlik afişi yaptı. Menemen'de girilmedik sokak bırakılmadı. Etkinlik afişleri Menemen'de tüm işçi ve emekçilerin geçiş noktalarına ve servis duraklarına yapıldı. Sevgi Yolu'nda masa açan sınıf devrimcileri polis ve zabitanın enegelleme girişimini de boşa düşürdü. Aynı günün akşamı sınıf devrimcileri Menemen'in bir bölgesinde etkinliğe çağrı davetiyesi dağıttı. Kapı kapı gezilerek gecenin anlamı üzerine bilgi verildi.

Manisa

Etkinliğin hazırlık faaliyetleri kapsamında çıkarılan afiş ve bildiriler işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandıkları servis güzergâhlarına ve mahallelere yaygın olarak yapıldı. Afiş faaliyeti sırasında, özellikle Alevi nüfusunun bulunduğu mahallelerde olumlu tepkiler alındı.

Etkinlik bildirileri ise Manisa merkezli oluşturulan etkinlik hazırlık komitelerinin bileşenleri ile birlikte, son derece yaygın ve işlevli bir biçimde dağıtıldı. "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde" şiarlı önlüklerle, mahallelerin kahvehanelerine, esnaflarına, cadde cadde evlere bildiriler taşındı. Manisa'da özellikle Kürtlerin yoğunlukla ikamet ettiği Horozköy Mahallesi'nde faaliyet çok daha yoğun bir ilgiyle karşılandı. Kapısı çalınan her evde, uğranılan her kahvede işçi ve emekçilerle geniş katılımlı sohbetler gerçekleştirildi.

Buca

Geceye hazırlık çerçevesinde Şirinyer Tansaş önünde "Utaç Sergisi" eşliğinde binlerce imza toplandı, toplantılar, belgesel gösterimleri düzenlendi, fabrika önlerinde servis duraklarında ve emekçi mahallelerinde işçi ve emekçiler geceye davet edildi. Bunun yanısıra Buca, sınıf devrimcilerinin geceye çağrı afişleriyle, bildirileriyle donatıldı.

Geceye çağrı bildirilerini Begos'ta işçilere ulaştıran sınıf devrimcileri, bildirilerini emekçi semtleri olan Adatepe, Kuruçeşme ve Çamlıkule mahallelerine taşıdılar. 28 Ekim günü Şirinyer Tansaş önünde geceye çağrı bildirileri ajitasyon eşliğinde

Alman kapitalist tekelleri büyürken, toplum yoksullaşıyor!

Burjuva medya, kapitalist dünya krizle boğuşurken Alman tekellerinin büyüme trendlerini sürdürmesini Alman kapitalizminin başarısı olarak sunuyor. Krizinin nedenini ise Almanya dışındaki ülkelerin yanlış yönetilmesine bağlıyor.

Bu aynı süreç kapitalizmin genel bunalımından en çok etkilenen ülkelerin aşağılanması, kötü yönetilmesi ve rüşvetçilikle suçlanmasına eşlik eden Almanya'nın iyi, üstün ve yetenekli yöneticiler tarafından yönetildiği ırkçı-şoven propagandasıyla at başı yürütüldü. Devlet başkanlarından, savunma bakanlarına kadar uzanan geniş bir yönetici elitin rüşvetçiliği, bilim hırsızlığı (intihal) unutturulmaya çalışıldı. Alman tekellerinin üstünlüğü, Almanların yeteneklerine yorularak, faşist hareketlerin büyümesi için gerekli olan ırkçı-şoven toplumsal iklim sağlandı. Neonazi çetelerin eylem ve propaganda özgürlükleri devletin güvencesine alındı. Alman tekellerinin semirmesi sonucu toplumun yoksullaştırılması ve çalışma yaşamının giderek daha barbar bir iklime doğru çekilmesi gerçeği şoven-ırkçı propagandayla gizlenmeye çalışıldı.

Servet ve sefaletin kutuplaşması derinleşiyor

Kapitalist sistemin krizi ve ondan çıkış yollarını tartışan, politika oluşturan burjuva politikacılarından, profesyonel 'düşünce' kuruluşlarına, burjuva iktisatçılardan sisteme yamanmış, kapıkulu üniversitelere ve burjuvazinin uşağı gerici sendika bürokratlarına kadar uzanan zevat, krizden çıkış için kapitalist üretimin daha çok geliştirilmesi gerici ve aldatici yalanlarında birleşiyorlar. Kapitalist üretim sürecini daha çok geliştirmenin kaçınılmaz sonucu olarak dış politikada emperyalist rekabet ve emperyalist savaşların tırmanması, içte ise yoksulluğun ve açlığın yaygınlaşarak kitleselleşmesi gerçeği gizleniyor. Kapitalizmin gelişmesi kaçınılmaz olarak sermayenin daha çok büyümesine, merkezileşerek tekelleşmesine yol açarken karşı kutupta yoksulluk ve açlıkta aynı yoğunlukta artıyor. Kapitalist sistemi karakterize eden bu toplumsal gerçekler görmezlikten geliniyor.

Alman emperyalist devletin iki kurumu, Federal Çalışma Bakanlığı ve Federal İstatistik Dairesi'nin yaptırdığı araştırma raporları da kapitalizmin toplumsal alanda yarattığı ve giderek derinleştirdiği yıkımı gözler önüne seriyor. İki kurumun araştırma sonuçları malumun ilanından başka birşey değildir.

Federal İstatistik Dairesi'nin geçen hafta kamuoyuna sunduğu "2011'de Avrupa'da Yaşam" adlı rapora göre 2011'de Almanya'da yoksulluk oranı yüzde 19,9. Rapora göre, kapitalist gelişmenin zirvesindeki Almanya'da her beş kişiden biri yoksul. Kapitalizmin bundan ala iflasının ilanı olur mu?

Yayınlanan rapor kapitalist sistemdeki kadının ekonomik durumunu da gözler önüne seriyor.

Rapora göre en çok yoksulluk tehdidi altında olanlar, yüzde 21,3'lük oranla kadınlar. Erkeklerde bu oran yüzde 18,5 dolayında. Yıllarca çalışıp emeklilik primi ödeyen emekliler arasındaki yoksulluk da yüzde 15,3.

Yaygınlaşan yoksulluk, "kapitalist gelişmenin" zirvelerinde yer alan Almanya'da nüfusun yüzde 10 ila 15'ini elektrik faturasını artık ödeyemez duruma getirdi. Elektrik şirketlerinden verilen bilgiye göre, her yıl ödenememiş faturalar yüzünden yaklaşık 600 bin hanenin elektriği kesiliyor. Kuzey Ren-Vestfalya Tüketiciyi Koruma Merkezi'nden Birgit Höltingen, özellikle düşük gelirli insanların sorun yaşadığına dikkat çekerek, "Elektrik faturasını ödeyemeyenler arasında çok sayıda emekli ve çocuğuna tek başına bakmak zorunda olan anne veya baba var" diyor (04 Mayıs 2012 basından).

İki dünyanın güçleri karşı karşıya geliyor

Burjuva ideologların bu duruma karşı çözüm (!) olarak ileri sürdükleri tek argüman ise, kapitalist gelişmenin daha çok sağlanması yalanıdır. Bu büyük bir yalandır, zira örnek olarak aldığımız ülkenin, Almanya kapitalizminin, az geliştiğini kimse iddia edemez. Aksine Alman ve diğer kapitalist ülkelerin ekonomileri çok geliştiği ve sermaye giderek daha çok merkezileştiği için, emperyalist rekabet keskinleşmekte ve buna bağlı olarak militarist harcamalar sürekli artmaktadır. Buna ters orantılı olarak ise yoksulluk ve açlık da kitleselleşerek katlanmaktadır. Gelir dağılımı da burjuva devletin zoruyla, burjuvazi lehine düzenlendiği için, bolluk içerisinde yoksulluk yaygınlaşmaktadır. Bu durum kapitalist toplumu eleştirerek, daha kapitalist gelişmenin şafağında "Bolluk, sıkıntının ve yoksulluğun kaynağı olur" diyen ve kapitalist gelişmenin, yada moda deyimle kapitalist kalkınmanın yol açacağı toplumsal yıkımı şaşmaz bir bilimsel öngörüyle ortaya koyan Fourier'in, öngörüsünün doğrulanması olmuştur.

Federal Çalışma Bakanlığı tarafından yapılan bir araştırma ise, 2030 yılından itibaren her 3 emekliden birinin sosyal yardıma muhtaç olacağını ortaya koyarak, bu öngörüye yeniden teyit etti. Emeklilik yasalarında yapılan gerici değişikliklerle, emeklilik yaşının yükseltilmesinin yanı sıra, emeklilik maaşının hesaplanmasındaki oranlarda da kapitalistlerin lehine köklü değişiklikler yapıldı. Gerici yasadın önce emekliye ayrılan birisi, aldığı net maaşın yüzde 51'ini emekli maaşı olarak kazanırken, kademeli olarak düşürülen bu oran 2030 yılında yüzde 43'e gerileyecek. Bakanlığın araştırması bu durumu şöyle ortaya koyuyor; "Bugün 2500 Euro brüt maaş alan ve 35 yıl boyunca bu maaşla çalışan bir kişi 2030 yılından sonra emekliye ayrıldığı zaman 688 Euro emekli maaşı alacak." Bugünün kapitalist Almanyası'nda, yeni işe alınan hiçbir işçi ve emekçiye, brüt 2500 euro ücret verilmediği bir gerçektir. SPD'nin ileri sürdüğü ve hükümet

partilerinin kabul etmediği en yüksek (!) asgari ücret talebi 8 eurodur. Bu durum bize kapitalist Almanya'daki toplumsal sefaletin bugünkü ve gelecekteki boyutlarının, Federal Çalışma Bakanlığı tarafından ortaya konulandan çok daha yıkıcı olacağını göstermektedir.

Sonuç olarak, kapitalist üretim sürecinin gelişmesi veya kapitalist kalkınmanın sağlanması, işçi sınıfı ve çalışan emekçiler için yoksulluğun aşılması bir yana sefaletin katlanarak artmasından başka bir sonuç yaratmıyor, yaratmayacak da.

Kapitalist-emperyalist sistemin varlığından kaynaklanan ve yıkılmadıkça da kaçınılmaz olarak yol açacağı genel emperyalist savaş ve yıkımlarından sonra, üretici güçlerin tasfiyesi ve toplumsal zenginliklerin yok edilmesinin, yeniden üretim yapabilme olanağını sağladığı kısa süreli refah dönemleri (bu da ancak belli başlı emperyalist metropollerle sınırlıdır) dışta tutulursa kapitalist gelişmenin emekçi halklara verdiği tek şey bolluk içerisinde sefalet olmuştur. Kısa süreli ve sınırlı bir kesim için "refah" dönemleri de, insanlığın, doğanın, üretici güçlerin ve toplumsal zenginliklerin emperyalist savaşlarla yok edilmesinden sonra gelmiştir. Kapitalist-emperyalist sistem, kendi krizine, azami kar marjının düşmesine kapitalist sistem içerisinde, "çözüm" bulabilmek için, insanlığı bugün de yeni ve daha büyük bir yıkımın uçurumuna hızla yaklaştırıyor. Yeni bir genel savaşlar dönemini başlatıyor.

Fakat öte taraftan kapitalist barbarlığa karşı sermayenin karşıt kutbunda yer alan emekçi halklar ayağa kalkıyorlar. Burjuvazinin yıkım politikaları ve uygulamalarına karşı hareketleniyorlar. "Bizler" ve "onlar" diyerek sınıfsal ayrımlarını ortaya koyuyorlar." Kapitalizmin krizinin faturasını ödemeyeceğiz" şiarı etrafında milyonlar birleşiyor. Krizin kapitalist sistemden kaynaklandığını doğal yaşamları içerisinde öğreniyorlar. Bugün emekçiler kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm şiarını yükseltiyorlar. Zaman tarihsel hesaplaşmaya doğru hızla akıyor. İnsanlık toplumu, yeni ve daha gürbüz bir devrimler dönemine giriyor. Emperyalist savaşlar döneminin anti-tezi olarak devrimci başkaldırı ve devrimlerin fırtınalı dönemleri başlıyor.

Geleceğin eylem şiarının sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm olacağı gerçeğini, bugün daha devrimci bilinç ve örgütlenme bakımından emekleme aşamasında da olsa proletarya ve emekçi hareketi ortaya koyuyor. Dünyanın kaderini sömürü düzenleri her geçen gün çöken ve çürüten burjuvazi ile sınıfsal bilinç ve program açıklığına sahip komünizm güçlerinin arasındaki kavganın sonucu belirleyecektir.

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister

İşçi ve emekçiler ayakta

Hindistan

yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!" (Karl Liebknecht)

Dünya'nın bir çok ülkesinde işçi ve emekçiler, tarım işçileri, sağlık emekçileri iş bırakıp protestolarını sokağa taşıırken, doğanın tahribatına, nükleer santrallere karşı da onbinler alanlara çıktık.

Hindistan

Tamil Nadu bölgesindeki Chennai'de Kudankulam Nükleer Santrali'nin devreye sokulmasına karşı Pazartesi günü düzenlenen gösterilere on binden fazla kişi katıldı. Protesto gösterisi nükleer santral çevresinde yürüyüş ve gösterilere yasak getirilmesine karşı gerçekleşti. Fort St George'deki hükümet binasını kuşatmak isteyen göstericilere saldıran polis gözaltı terörünü devreye soktu. Üç bin civarında protestocu birkaç saatliğine gözaltına alındı.

Kanada

Kanada'da Whitby'de, Lear Corp işletmesinde çalışan 400 işçi pazar gününden bu yana grevde. İşçiler yeni bir toplu sözleşme talep ediyorlar. Fabrika çeşitli otomobil şirketleri için koltuk üretiyor. Grevden ilk etkilenen Oshawa'daki GM işletmeleri oldu. GM tekeli üretimin yapılamaması nedeniyle 4.000 işçinin bir kısmını evlerine

Kanada

gönderdi. Lear işçileri üç yıl önce vazgeçmek zorunda kaldıkları ücret ve sosyal ödenekler için 40 milyon tutarında tazminat talep ediyorlar.

Endonezya

Endonezya'da çeşitli şehirlerde Pazartesi günü daha yüksek bir asgari ücret için gösteriler yapıldı. Bogor'da 200 fabrikadan iki yüz bin işçi iş bırakarak protesto için sokağa döküldü. İşçiler asgari ücretin 3,2 milyon Rupiaha yükseltilmesini istiyorlar. Şu anda, asgari ücret ayda yaklaşık 1,2 milyon Rupiah (100 Euro). Purwakarta'da da binlerce kişi sokakta eylemli protestolarını gerçekleştirdiler. Buradaki işçilerin talepleri de asgari ücretin 2 milyon Rupiaha yükseltilmesi.

Endonezya'da, asgari ücret düzeyi her bölge için ayrı belirleniyor.

Çin

Zhejiang Eyaleti'nde bulunan Ningbo'daki Sinopec Rafinerisi'nin genişletilmesine karşı 200 kişi bir hafta önce protestoya başlamıştı. Protestoya katılım bir hafta içinde giderek büyüdü ve 10.000 kişiye ulaştı. Polis ile göstericiler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Polis göstericilere göz yaşartıcı gaz, tazyikli su ve coplarla saldırdı. Protestocular da taşlarla polis karakollarına saldırdı. Pazar günü şehir yönetimi projeyi durdurduğunu açıklamak zorunda kaldı.

"Çevre Bilimi için Çin Derneği" ne göre, Çin'de çevreyi korumak için gerçekleşen kitlesel gösterilerin sayısı 2010 yılından 2011 yılına kadar yüzde 120 arttı.

Filipinler

Filipinler'in başkenti Manila'da geçen Perşembe günü bir saatlik protesto grevi yapıldı. Grev devlet hastanelerinde çalışan bin kişi katıldı. Tam özelleştirmenin ilk adımı olarak, 26 kamu hastanesini anonim şirketlere dönüştürmek için hükümetin hazırladığı planlar protesto edildi. Diğer devlet hastanelerinde ise, tıbbi bölümlerin bir kısmı özelleştirilecek. Örneğin laboratuvar tekniği...

Hindistan

Gujarat eyaletinde bulunan Limda'daki lastik üreticisi Apollo Lastikleri'nde çalışan 1.500 işçi Salı günü başlattıkları grevlerini sürdürüyorlar. İşçiler daha önce işverenin kabul etmediği BMS Sendikası'nın tanınmasını ve işten atılan iki arkadaşlarının yeniden işe alınmasını talep ediyorlar. Diğer fabrikalardaki 7.000 işçinin patronu greve gitmekle tehdit etmesi üzerine Çalışma Bakanlığı önümüzdeki hafta görüşme masasına oturmayı kabul ettiğini açıkladı.

Polonya

Jastrzebska Spolka Weglowa SA (JSW SA) Kömür Ocakları'nda çalışan işçiler 19 Ekim'de 24 saat iş bıraktı. İşe yeni alınan madencilerin kötü

Filipinler

çalışma koşullarında işe alınmasını protesto eden madenciler ayrıca yüzde 3,8 ücret artışı talep ediyorlar. Patronlar ocakta çalışan madencilerin yarısının iş bıraktığını açıkladı.

2011 yılı sonunda madenlerde istihdam edilen işçilerin sayısı yaklaşık 23.000 idi.

Paraguay

Paraguay'da bu hafta üniversitelerde çalışan 41.000 eğitim emekçisi ve öğrenci, hükümetin üniversiteler için ayırdığı bütçede kısıtlamaya gitmesini protesto etmek için greve gitti.

Ayrıca Başkan Franco'nun bir darbeyle iktidara gelmesini protesto eden binlerce tarım işçisi Salı günü Asuncion biraraya gelerek hükümetin yerli tohum için devlet finansmanı sözünü tutma çağrısı yaptı. Çiftçilerin protestoları, aynı zamanda Amerikan şirketi Monsanto ile hükümet arasında varılan transgenik tohum getirilmesi anlaşmasına yönelikti.

Mısır

DP World yönetiminin görevden aldığı sekiz işçiyi yeniden işe alacağı sözünü vermesi üzerine Mısır'ın ana limanlarında süren grev 14 gün sonra sona erdi. Grev Mısır'ın uzak doğuya açılan en önemli limanını bloke etmişti.

Mısır

Avrupa, işçi ve emekçi eylemleriyle çalkalanıyor

Avrupa'da krizin faturasını işçi ve emekçilerin üzerine yıkmak için kapitalist hükümetlerin ard arda çıkardığı kemer sıkma paketlerine karşı öfke artıyor. Emekçiler yıkım politikalarına karşı hergün daha kitlesel biçimde sokağa çıkıyor, genel grevler yaygınlaşıyor. Gün geçmiyor ki Avrupa Birliği ülkelerinden birinde bir protesto gösterisi olmasın.

İspanya, Yunanistan ve Portekiz'in ardından, hükümetin aldığı tasarruf tedbirleri geçtiğimiz günlerde **İtalya**'da da işçi ve emekçilerin sokağa çıkmasına yol açtı. Ülkeyi yaklaşık bir yıldır yöneten Mario Monti liderliğindeki teknokrat hükümeti ve ekonomi politikalarını protesto etmek için gerçekleşen gösterilerin ardı arkası kesilmiyor.

Son olarak Cumartesi günü ülkenin iki büyük sendikasının, sol parti ve kuruluşların "İsyankar Avrupa ile Birleşerek Monti hükümetini kovalım" şiarıyla yaptıkları çağrıya uyan 150.000 işçi ve emekçi Roma'da meydanları doldurdu. Eyleme eğitim alanındaki kesintileri protesto eden binlerce lise ve üniversite öğrencisi ile birlikte, aralarında emekli ve çevre aktivistlerinin de bulunduğu bir çok kesimden de destek geldi. Protestocular gösteriler sırasında öfke yüklü sloganlar haykırdılar. Büyük bir öfke ile atılan sloganların hedefinde Başbakan Mario Monti vardı.

Aynı günün sabah saatlerinde ise, binlerce sağlık emekçisi, sağlık sisteminde yapılan kısıtlamaları protesto etmek için gösteri düzenledi. Monti hükümetinin 2014 yılına değin 26 Milyar Euro kar etmek için kamu sektöründe çalışan her on kişiden birinin işten atılmasını planlaması da protesto edildi.

Bundan hareketle, eski Komünist Partisi "Rifondazione Comunista" (Komünist Yeniden) kurucularından Bertinotti ve genel sekreter Paolo Ferrero yaptıkları konuşmalarda "Avrupa da genel grev" çağrısı yaptı.

İtalya'da yükselişini sürdüren işsizlik son 12 yılın en yüksek seviyesine ulaşmış durumda. Ülkede 15 ila 24 yaş arası gençlerin yüzde 35'i işsiz. 2.5 milyon işsiz çoğunluğunu oluşturan gençler iş ve işçi bulma kurumları önünde uzun kuyruklar oluşturuyor.

Krizin sosyo-psikolojik etkilerinin görülmesi de çok gecikmedi. İtalya'da intihar oranları son 3 yılda belirgin bir şekilde yükseldi. 2012'nin ilk aylarında İtalya'da yaşamına intiharla son vermeyi seçenlerin sayısı 73 oldu. İtalya'nın Bologna şehrinde eşleri ekonomik kriz sonrası intiharı seçen beyaz dullar adlı bir grup protesto yürüyüşü düzenledi.

Yunanistan'dan sonra borç kriziyle boğuşan **Portekiz**'de de son 30 yılın en kitlesel eylemleri yaşanıyor.

2013'te yürürlüğe sokulması planlanan tedbir planını protesto etmek için büyük işçi sendikaları tarafından organize edilen gösterilerde yüzbinlerce kişi başkent Lizbon'da toplanarak hükümete geri adım attırdı. Hükümet ücretler üzerinden yapılan yüzde 11'lik kesintiyi 2013'te yüzde 18'e yükseltmekten vazgeçti. Ayrıca sermayeye uygulanan yüzde 23.75'lik kesintiyi yüzde 18'e indirmeyi de iptal etti.

Protesto dalgasının ardından geri adım atan hükümet, yeni bir saldırı paketi hazırladı. Hükümet ortalama gelir vergisini yüzde 9.8'den 11.8'e çıkaracağını ve bu artışlara ilaveten gelecek yıl gelir

vergisine yeni bir yüzde 4'lük artış daha yapacağını açıkladı. Ayrıca emeklilik yaşının da 64'den 65'e çıkarılması gündemde.

Ancak ülke tarihinin en büyük vergi artışını içeren yeni bütçe, halkı bir kez daha sokaklara döktü. Portekiz halkı Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin Portekiz hükümetinin de desteğiyle sürdürdüğü yıkım politikasına karşı direnmekte kararlı. Bu nedenle 14 Kasım'da genel grev çağrısı yaptı.

Her dört kişiden birinin işsiz olduğu **İspanya**'da da öfke dinmiyor. İşçi ve emekçiler sokaklarda protesto gösterileriyle, genel grevlerle krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırıyorlar.

Geçtiğimiz hafta hükümetin hazırladığı yeni tasarruf tedbirlerini içeren 2013 Bütçesi, Madrid ve Barcelona'da protesto edildi. Yeni tasarruf tedbirlerine göre bakanlık harcamalarında yüzde 9'a yakın kesintiye gidilecek. Kamu çalışanlarının ücretlerine ise geçtiğimiz üç yılda olduğu gibi bu yıl da zam yapılmayacak.

Başkent Madrid'de Öfkeliiler adlı halk hareketinin binlerce üyesi şehir merkezinden meclis binasına yürüdü ve "Sağlık sistemi, eğitim sistemi ve kültürel alan, bunların tümü de hükümetin bu terör bütçesinin kabul edilmesiyle çökecek." şeklinde konuşmalar yaptı.

Katolonya özerk yönetiminin başkenti Barcelona'da da emekliler sokaklardaydı. Öfkeliiler hareketinin yaşlı kuşağını oluşturan "İaioflautas" mensubu kalabalık ile polis arasında zaman zaman arbede yaşandı.

Bu arada, geçtiğimiz günlerde hükümetin eğitim sektöründe yaptığı kesintileri protesto eden 200 bin öğrenci, "sizin krizinizi biz ödemiyoruz" diyerek 3 günlük grev yaptı.

İspanya hükümeti 2010 yılından bu yana eğitim harcamalarında 5 milyar Euro kesinti yaparken, geçtiğimiz ay bütçe açığını kapatmak için en sert kemer sıkma önlemleri içeren 2013 bütçesini açıklamıştı.

Ülke UNESCO verilerine göre Avrupa'nın en yüksek okuldan terk oranına sahip.

14 Kasım'da Avrupa'da hayat duracak!

Tarihte ilk kez İberya genel grevi gerçekleşecek. Portekiz ve İspanya işçi ve emekçileri 14 Kasım'da genel greve gidecek. Genel grev Malta ve Kıbrıs'ta da yapılacak. İtalya'da da genel grev tartışılıyor. Diğer Avrupa ülkelerinde ise 14 Kasım'da protesto gösterileri gerçekleşecek. Kısacası Avrupa'da 14 Kasım'da hayat duracak.

Bangladeş tekstil işçilerinden grev

Bangladeş'in Hemayetpur kentindeki Hallmark Grup'da çalışan 15 bin tekstil işçisi, ödenmeyen ücretlerini alabilmek için geçen hafta grev yaptı. İşçiler fabrika önünde günlerce süren eylemler yaptılar.

Kapitalist işletmenin yönetimi işçilerin haklı taleplerini görmezden gelerek, gaspedilen ücretlerin ödenmesini kabul etmedi. Bunun üzerine işçiler otobanı bloke ettiler. Kararlılıklarını ortaya koyan işçiler, taleplerini daha geniş kesimlere duyurdular. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Bangladeş'in gerici devleti de kapitalistlerin yardımına koştu. Özel kuvvet polisi ve askerler işçilerin direnişine göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle saldırdılar.

Hemayetpur'daki Hallmark Grup'da çalışan işçiler yoğun bir sömürüye ve insanlık dışı çalışma koşullarına sahipler. Bu işletmede işçiler haftalık 84 saatlik çalışma karşılığında, ayda sadece 24 avro kazanıyorlar.

Bangladeş, uluslararası kapitalist tekeller için azgın sömürü ve barbarca çalışma olanaklarını sağlıyor. Özellikle tekstil ve spor ürünlerinin bilinen markaları; Adidas, Puma gibi markalar bu ülkede üretilmektedir. Bu 'şık'lığın arkasında işçilerin gaspedilmiş emekleri, çocukların çalınmış çocuklukları ve gelecekları var. Bu ülkede çocuk emeği, uluslararası tekeller tarafından yoğun sömürüye maruz bırakılmaktadır.

Mücadele Postası

Kentsel yağma sürüyor!

Tarih, doğayı talan edenlerle birlikte buna dur diyenleri de yazacak!

Kentsel toprağı rant alanı olarak değerlendiren sermaye düzeni kentsel toprak üzerinden kazanılan rantı daha planlı bir şekilde paylaşabilmek için yakın dönemde geniş kapsamlı ve uzun erimli bir planlamayı devreye sokmuştu. Son dönemlerin en kapsamlı ve programlı “kentsel yağma ve talan projesi”ne 5 Ekim’de farklı farklı illerde eş zamanlı olarak gerçekleşen kamusal binaların yıkımıyla start verilmişti. Bu kapsamda Türkiye’nin dört bir yanında işçi ve emekçilerin barınma hakkını tehdit eden projelerin devreye sokulması için ilk adım atılmış oldu.

Sermaye düzeni bir yandan işçi ve emekçilerin barınma hakkına göz dikerken bir yandan da ormanlık alanlar, tarihi alanlar gibi sözde “koruma altında” olan alanları da sermayeye peşkeş çekmeye devam ediyor. Rant hırsıyla doğanın geri dönüşü olmayacak bir şekilde tahrip edilmesinin önünü açıyor.

“Hayal ettim ve yaptım, oldu”lar devam ediyor...

Doğal çevrenin sermayeye peşkeş çekilmesine sayısız örnek verilebilecekken bunun en güncel örneği olarak “Maslak 1453” projesi karşımıza çıkmakta. Geçtiğimiz günlerde Ümraniye’deki “My Town Sitesi” projesinde “4+1” daireleri imar planında “3+1” ve “1+1” daire gibi gösteren Ali Ağaoğlu’nun böylelikle vergiden kaçtığı ortaya çıkmıştı. Bunun hemen ardından “Maslak 1453” projesi ile Ağaoğlu

televizyonlarda boy göstermeye başladı.

İnşaat sektörünün, dolayısıyla da kentsel yağmanın önde gelen ve en çok pay kaptan isimlerinden olan Ali Ağaoğlu beşinci kez karşımıza çıktığı reklam filminde bu sefer de at üstünde ormanda gezinirken bizlere “hem kentin, hem de doğanın içerisinde farklı ve mutlu bir yaşam sunma” masalını anlatıyor ve buna inanmamızı bekliyor. Gerçekleştirdiği projeleri “yaptım, oldu” diyerek oldubittiye getiren Ali Ağaoğlu’nu bizler pek çok projeden hatırlıyoruz. Bu soyguncu-rantçıyı “Ayazma Kentsel Dönüşüm Projesi” kapsamında Ayazmalılar’ın barınma haklarının ellerinden alınmasından tanıyoruz.

Sıradanlaşan “münferit izinler”

“Hayal ettim ve yaptım, oldu” diyerek oldu bittiye getirilen ve rant uğruna gerçekleşen kentsel yağma projeleri devam ederken, bunları besleyen “münferit izin” örnekleri de sıklıkla karşımıza çıkıyor. Nur cemaatinin önde gelen isimlerinden Mehmet Emin Birinci’ye yakınlığı ile bilinen Okyanus Eğitim Kurumları’na Kemerburgaz’da bulunan tarihi su kemeri arazisine okul yaptırmak için çıkartılan “münferit izin” bu pervasızlığın son örneğidir.

Mevcut imar planlarında “tarım alanında, bir kısmı dere taşkın alanı içinde, bir kısmı da ‘Kırkçeşme Galerisi Hattı ve Su Kemerleri Koruma Bandı’ ve ‘Su Kemerleri Koruma Kuşağı’ içinde” yer alan ve bir kısmı jeolojik açıdan yerleşime uygun olmayan alanı yedi yıl önce Okyanus Eğitim

Kurumları satın almıştı. Araziye okul yapımı için daha önce iki kez reddedilen imar planı değişikliği 12 Ekim’de AKP’li üyelerin oylarıyla kabul edilmiş oldu. Böylece, Okyanus Eğitim Kurumları’nın “Bölgede öğrenci talebi yoğunluğunun fazlalığı ve yapılmak istenilen yapının Eğitim Kurumu olması nedeni ile planlanan eğitim yatırımının bir an önce yapılabilmesi için tekliflerinin münferiden değerlendirilmesi”ni talep etmesiyle konu kentsel yağma olduğunda artık sıradanlaşan bir “münferit izin” örneğiyle daha karşılaşmış olduk.

Kentsel yağma ve talanı durduralım!

Ali Ağaoğlu oynadığı reklamlarda “herkes iyi yaşamayı hak ediyor”, “insanların daha mutlu yaşayabileceği, farklı bir şey istiyorum” diyerek projelerini tanıttıysanız, bizler bu projelere ancak burjuvaların sahip olabileceğini biliyoruz. Bizler, Ali Ağaoğlu’nun “iyi yaşam alanları”ni yeri geldiğinde doğal çevreyi talan ederek, türlü usulsüzlüklerle, dolandırıcılıkla oluşturduğunu da biliyoruz.

Bizler, cemaat okuluna çıkan “münferit izin”lerin ne kadar sıradan olduğunu, Sarıyer’de hazineye ait orman arazisi içerisine Koç Üniversitesi’nin yapılması için verilen izinden ve bunun gibi sayısız örnekten biliyoruz. Bizler, bu “münferit izin”lerin sıradanlaşması için çıkartılan ve “2B Yasası” olarak bilinen “Orman Köylülerinin Kalkınmalarının Desteklenmesi ve Hazine Adına Orman Sınırları Dışına Çıkarılan Yerlerin Değerlendirilmesi ile Hazineye ait Tarım Arazilerinin Satışı Hakkında Kanun”la orman alanlarının talana açıldığını biliyoruz.

Sermaye düzeninin kendi ihtiyaçları doğrultusunda, hep daha fazla kar hırsıyla kentsel mekanı ranta kurban ettiği ortadadır. Sermaye düzeni, işçi ve emekçilerin barınma hakkına göz dikmekten zerre rahatsızlık duymazken aynı rahatlığı doğanın, tahrip edilmesinde de göstermektedir. Ağaoğlu bu rahatlığı büyük bir cüretle “Tarihi hayal edenler değil gerçekleştirenler yazar” diyerek ilan etmektedir. Ağaoğlu’nun temsiliyetinde sermaye düzeninin ortaya koyduğu bu iddia karşısında, biz işçi ve emekçilere de “kentsel yağma ve talana dur diyenlerin” tarihini yazmak için mücadeleyi büyütelim.

B. Bahar

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ekim Devrimi 95.

yeni Ekimlerin partisi

14. yılında!

WWW.AXPAM.COM